

Nhìn Về Phía Anh

Contents

Nhìn Về Phía Anh	1
1. Chương 1: Gặp Gỡ Hàn Hi	1
2. Chương 2: Tiêu Rồi! Tiêu Rồi!	4
3. Chương 3: Câu Dẫn	8
4. Chương 4: Khoảnh Khắc Hạnh Phúc Ta Thuộc Về Nhau	13
5. Chương 5: Tự Lực	17
6. Chương 6: Gặp Lại Hàn Hi	21
7. Chương 7: Cuộc Chiến Tìm Tình Yêu	26
8. Chương 8: Điều Gì Đến Sẽ Đến	30
9. Chương 9: Bí Mật Không Còn Là Bí Mật	34
10. Chương 10: Yêu Em	38
11. Chương 11: Gặp Mặt Phụ Huynh	42
12. Chương 12: Bắt Cóc	47
13. Chương 13: Ấm Áp (end)	52

Nhìn Về Phía Anh

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ, sinh tử, 1x1, HESố chương: 13 (Đã hoàn)Tận sâu trong lòng của Du Tử Tinh chứa đựng một bí mật.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhin-ve-phia-anh>

1. Chương 1: Gặp Gỡ Hàn Hi

Du Tử Tinh mang trong mình một bí mật, một bí mật về thân thể không thể chia sẻ cùng ai. Cuộc sống 26 năm của cậu có lẽ sẽ vẫn bình bình đạm đạm như thế, ngày đến công ty, tối về nhà nếu như không gặp gỡ Hàn Hi - một thiếu gia giàu có, phúc hắc luôn cho mình là đúng, là người thừa kế tập đoàn Hàn thị tiếng tăm lừng lẫy.

Kể từ ngày gặp Hàn Hi, Du Tử Tinh biết mình xong rồi. Cậu chưa bao giờ tin lời cha mình, nói rằng người Du gia chỉ có thể động chân ái với một người duy nhất, vì người đó sinh con dưỡng cái. Vì thế, ngày mà Hàn Hi xuất hiện nơi quán bar cậu làm việc, Du Tử Tinh chỉ có một suy nghĩ duy nhất đó là “chạy trốn”. Vì bí mật của cậu có liên quan trực tiếp đến Hàn Hi.

Trở lại ba năm về trước, khi Du Tử Tinh chỉ là một thanh niên bình thường giữa biển người mênh mông, một mình cô độc sống tiếp quăng đời còn lại từ khi cha cậu trút hơi thở cuối cùng trên giường bệnh, không mong ước hay mơ mộng có người bên cạnh bầu bạn. Cậu xin vào làm ở một cửa hàng bán thiết bị điện tử thuộc tập đoàn Hàn thị, cần cù cố gắng lắm cũng lên được chức quản lí, lương cũng đủ chi trả cho cuộc sống

bình thường. Vì Du Tử Tinh là một người ít nói nên mọi người cũng không gần gũi với cậu, hơn một năm làm việc mà cậu chẳng có lấy một người bạn thân, Du Tử Tinh cũng không cường cầu, chỉ cố gắng hoàn thành tốt công việc của mình, không bị chê trách là cậu thỏa mãn.

Cậu chưa bao giờ mặc cảm với số phận là con cháu của Du gia – một gia tộc mà thân là nam nhi cũng sinh được con cái. Đúng vậy, Du Tử Tinh mặc dù là đàn ông nhưng lại có thể sinh con như phụ nữ, đó là bí mật của cậu, cũng là bí mật mà người cha duy nhất nuôi nấng cậu chia sẻ trước khi lâm chung. Cũng chính vì thế mà cậu sống khép kín, lúc nào cũng lủi thủi một mình...

Hôm nay sau một ngày vất vả làm việc, Du Tử Tinh mệt mỏi lê thân thể không chỗ nào không đau của mình về căn hộ nhỏ cậu đã thuê hơn một năm nay, quyết định đãi bản thân một bữa thịnh soạn trước khi lên giường đi ngủ. Nhưng khi con người dự định trước điều gì thường sẽ không được như ý, vì vậy Du Tử Tinh gặp phải tên say rượu, gặp phải người say rượu thì thôi đi, kẻ này còn túm lấy cậu không buông, luôn miệng gọi “Tình Nhi”, gọi “Tình Nhi” thì thôi đi còn hung hăng hôn cậu. Nếu chỉ hôn thì Du Tử Tinh còn có thể nhịn vì hắn ta rất đẹp trai – Ok, cậu là gay! – nhưng tên khốn đẹp trai này còn khốn nạn hơn nữa hết sờ Đông lại sờ Tây, còn muốn đem cái của quý cứng ngắt của hắn chọt vào đùi cậu. Vì thế, lần đầu tiên trong đời Du Tử Tinh biết tức giận, hậu quả của việc đó là đánh tên kia bất tỉnh nhân sự dù chẳng biết có phải hắn bất tỉnh do say hay không, rồi dùng khăn lau sạch sẽ để tiêu đi cơn tức. Còn kẻ say rượu kia, có trời biết hắn thế nào.

Kẻ say rượu bị đánh bẹp dí nằm trong hẻm, khuôn mặt đẹp trai lưu lại một vết thâm. Một chiếc Mercedes Ben đen bóng dừng lại bên cạnh hắn, một lão già mặt mày hiền mặc ghi lê phẳng phiu bước xuống, nhìn hắn với ánh mắt bất đắc dĩ rồi cúi xuống đem người kéo lên.

- Thiếu gia, chúng ta về nhà!

Trước khi đi ông còn cúi xuống nhặt lại một tấm thẻ nhân viên rơi bên cạnh, nhướn mày cất vào túi áo. Xe lăn bánh trên con đường yên tĩnh, phút chốc liền mất hút...

...

Kẻ say rượu bị đánh bầm dập kia được quản gia nhà hắn tìm thấy đưa về nhà, hôm sau tỉnh lại sắc mặt âm trầm nhìn tấm thẻ nhân viên trước mặt, suy nghĩ một chút liền nở một nụ cười âm hiểm.

Du Tử Tinh sau đêm đó liền quên đi sự kiện kia, chuyên tâm làm việc. Nghe đâu tháng sau cháu trai của chủ tịch Hàn thị về nhậm chức CEO nên tất cả các quản lý của các cửa hàng chi nhánh phải trở về tổng công ty một chuyến. Du Tử Tinh là quản lý cửa hàng cùng thành phố với tổng bộ nên càng không thể vắng mặt.

Ngày họp hội, Du Tử Tinh thức dậy thật sớm để chuẩn bị, áo vest thắt cà vạt cùng màu khiến cậu trông có vẻ chững chạc hơn tuổi. Du Tử Tinh chỉ có thể tính là thanh tú, không quá nổi bật nhưng cũng không khiến người khác lu mờ. Cậu đến tổng bộ sớm hơn thời gian hẹn nửa tiếng, vì vậy chỉ có thể ở căn tin công ty nhấm nháp cà phê giết thời gian, cậu không thích chỗ đông người nên càng không muốn vào hội trường sớm, có thể biết trong đấy lúc này thế nào. Cậu không thường uống cà phê vì không thích vị đắng của nó nhưng lâu lâu cũng uống và bỏ rất nhiều đường.

Trong góc phòng gần cửa sổ, một đôi mắt xanh thẳm vẫn dán chặt vào Du Tử Tinh, thu hết mọi biểu cảm của cậu vào mắt, từ cái nhíu mày vì nếm phải vị cà phê đắng chát đến việc thỏa mãn sau khi bỏ vào đó rất nhiều đường, khóa môi người ấy không tự giác cong lên đầy thích thú, ngón tay thon dài khuấy chiếc thìa con trong tách cà phê của mình, miệng thì thầm.

- Cũng không tệ lắm...

...

Khán phòng đông nghịt người, nơi đây hội tụ tất cả tinh anh của giới tài chính cũng như những nhân viên năng lực của tập đoàn Hàn thị. Chủ tịch Hàn thị - Hàn Kính Thiên hiền hòa được một người đáng vẻ to lớn, đẹp trai dìu lên sân khấu, mọi ánh mắt bên dưới đều đổ dồn về phía anh ta. Đó là Hàn Hi, cháu nội của Hàn Kính Thiên, năm nay hai mươi tám tuổi, vừa du học ở Mỹ trở về. Đừng nhìn Hàn Hi trẻ tuổi, ngậm thìa vàng lớn lên mà lầm tưởng anh ta là một người không có năng lực. Từ năm hai mươi tuổi, Hàn Hi đã

rất có tiếng trong giới tài chính cả trong lẫn ngoài nước, và trên phố Wall lại càng nổi tiếng với cái tên Vic Hàn. Vì thế lần này về nước nhậm chức CEO của Hàn Thị lại càng được mong đợi.

Du Tử Tinh neho mắt lại nhìn lên, cậu chỉ thấy dáng vẻ mơ hồ của người đó, cậu bị cận nặng nhưng không thích đeo kính nên chỉ thấy được hình ảnh mờ nhạt, có điều sao thấy quen quen.

Hàn Kính Thiên nhận lấy micro từ tay trợ lý, cười hiền:

- Chắc mọi người cũng biết lý do mình có mặt ở đây, ông già này cũng không nói nhiều, Hàn thị sau này cần để cho người trẻ các cậu phần đầu mà phát triển. Tôi giao chức CEO cho cháu trai mình – Hàn Hi, hy vọng mọi người sẽ cùng nó cố gắng đưa Hàn thị tiến xa hơn nữa!

Bên dưới vang dội tràng pháo tay, chủ tịch đưa micro cho Hàn Hi, vỗ vai anh rồi cùng trợ lý đi xuống.

Hàn Hi nghiêm túc nhìn một lượt phía dưới, khi ánh mắt xanh thăm đảo qua chỗ ngồi của Du Tử Tinh thì dừng lại lâu hơn một chút khiến người ngồi bên dưới bỗng có cảm giác bất an.

- Tôi là Hàn Hi! Tôi sẽ không hứa bất cứ điều gì vì một khi hứa mà không thực hiện được sẽ hoàn toàn vô nghĩa. Vì thế tôi chỉ nhìn vào thực lực, thực lực quyết định sự sống còn nên mọi người cứ làm việc cùng tôi, thời gian sẽ là câu trả lời tốt nhất!

Hàn Hi nói xong, không đợi mọi người phản ứng đã bước xuống đài, dìu ông của mình đi mất. Phải mất mấy giây cả phòng mới phản ứng, vỡ òa tiếng vỗ tay cùng la hét của các cô gái.

- Thật soái quá đi mất!

- Tổ chết mất thôi...

- Màu mắt anh ấy thật tuyệt!

- Đúng vậy, Hàn Hi là con lai mà, soái chết người!

Du Tử Tinh bắt đắ dĩ nghe hết những lời bà tám của mấy cô nàng trước mặt. Cậu vội vàng đứng lên đi ra ngoài, không hiểu sao ánh mắt của anh ta khi này cứ khiến cậu có cảm giác bất an, giống như bị dã thú nhìn chằm chằm. Du Tử Tinh rùng mình một cái rồi lên vào nhà vệ sinh, bụng cậu cảm thấy không khỏe.

Còn một điều Du Tử Tinh rất bất mãn với thân thể mình đó chính là phụ nữ một tháng đều có ngày đèn đỏ, còn cậu một tháng tuy không chảy máu thành sông cũng phải bị đau bụng ba bốn ngày. Hôm nay vừa hay lại bị trong lúc cậu không mang thuốc giảm đau.

Du Tử Tinh ngồi thật lâu trong phòng vệ sinh, chờ cảm giác đau thắt giảm bớt mới run rẩy vịn cửa ra ngoài, đầu đã đầy mồ hôi.

Du Tử Tinh ngồi thật lâu trong phòng vệ sinh, chờ cảm giác đau thắt giảm bớt mới run rẩy vịn cửa ra ngoài, đầu đã đầy mồ hôi.

Hàn Hi đang rửa tay, nghe tiếng động liền nhìn lên. Ánh trong gương là vẻ mặt cắt không còn giọt máu của Du Tử Tinh, hấn nhú mày đi lại gần cậu.

- Cậu không sao chứ?

Du Tử Tinh giật mình, thấy người hỏi là Hàn Hi lại càng chấn động, lắp bắp trả lời:

- Không... không sao!

- Mặt cậu xanh lăm! Có cần đi bệnh viện không?

- Không cần đâu! Tôi...nghỉ một chút là khỏe ngay... Giám đốc không cần lo lắng!

Hàn Hi nhướng mày, đang lúc Du Tử Tinh không biết làm sao thì bị vị giám đốc anh tuần bức người bẻ lên, đi ra ngoài.

- Ách... giám đốc... anh thả tôi xuống... tôi... tôi tự đi được...

Du Tử Tinh hoảng sợ muốn giãy ra nhưng không dám.

- Trông cậu cứ như muốn xỉu thế kia, cứ để tôi bế cho an toàn.

- Nhưng...

- Tôi không ngại!

Hàn Hi cúi đầu nhìn người trong phòng, không ngờ cậu ta lại nhẹ như vậy, nhưng hôm đó đánh anh lại chẳng nường tay chút nào. Thú vị thật!

Hàn Hi bế Du Tử Tinh đến phòng y tế của công ty, nhẹ nhàng đặt cậu lên giường sau đó đến tủ thuốc.

- Cậu bị làm sao? – anh hỏi.

- A...cho tôi một ít thuốc giảm đau là được! – Du Tử Tinh né tránh ánh mắt sắc bén kia, ánh mắt của Hàn Hi khiến trái tim cậu không được khỏe.

Hàn Hi nhú mày:

- Cậu phải nói bị như thế nào tôi mới biết đường lấy thuốc, không phải cứ uống giảm đau là hết bệnh đâu!

- Tôi chỉ đau bụng thôi!

Hàn Hi gạt đầu, lấy vài viên thuốc trong tủ rồi rót nước đưa cho Du Tử Tinh. Cậu thụ sủng nhược kinh đón lấy thuốc uống vào.

- Vậy cậu nghỉ ngơi một lát đi! Tôi không làm phiền nữa!

- Cảm ơn anh... À...

- Sao thế?

- Không... không có gì!- Du Tử Tinh hoảng sợ cứng ngắt cả người.

- Cậu nghỉ ngơi đi, tôi đi đây!

Hàn Hi cười với cậu rồi đi mất. Du Tử Tinh nhìn anh đi mất mới nhẹ nhàng thở ra. Không hiểu sao có anh ta bên cạnh tim cậu lại hoảng hốt, thật là áp lực, mà trông anh ta thật quen mắt, hình như đã gặp ở nơi nào đó nhưng nhất thời cậu không nhớ ra. Giờ phút này có liên tưởng thế nào Du Tử Tinh cũng có thể liên tưởng đến lời cha nói: “Người của Du gia chỉ có thể động chân ái với duy nhất một người”. Trong vô tình Du Tử Tinh đã bị kéo vào vòng xoáy tình yêu mà không biết.

2. Chương 2: Tiêu Rồi! Tiêu Rồi!

Hàn Hi trở về phòng làm việc, trên bàn đã bày sẵn một bộ hồ sơ nhân sự. Anh hí hóp mắt nhìn tấm ảnh thẻ trên đây, cậu thanh niên với nụ cười vô cùng tươi tắn đập vào mắt anh khiến anh như bị ma chú mà muốn tìm hiểu về cậu. Hôm ấy anh say rượu vì Duyệt Tinh, bạn gái hiện tại của anh vì việc anh về nước mà giận dỗi, vốn chỉ định đi uống vài ly xả stress không ngờ lại bị níu kéo uống đến bất tỉnh nhân sự. Lúc đi ngang qua con hẻm vì quá say nên chẳng bước đi nổi, chỉ biết anh đã tóm lấy ai đó, rồi làm vài việc mà anh không nhớ là chuyện gì, sau đó bị đánh. Nhưng vì nguyên nhân là gì thì việc anh bị đánh cũng là sự thật, cho nên anh có thù tất báo.

Ánh mắt xanh thẳm đảo qua từng dòng chữ ghi trong hồ sơ, sự háo thắng dần lắng xuống mà thay bằng sự tò mò. Du Tử Tinh 23 tuổi, sống với cha từ bé, cha vừa mất cách đây hai năm. Vậy hiện tại cậu chỉ sống một mình. Nhớ lại vẻ mặt xanh xao của Du Tử Tinh lúc này không hiểu sao anh lại lo lắng.

Nhưng Hàn Hi là một người lí trí, anh sẽ không vì một chút cảm xúc nhất thời mà phá vỡ kế hoạch của mình. Kế hoạch tương lai anh đã vạch ra rõ ràng: 28 tuổi tiếp quản Hàn thị, 30 tuổi lấy Tinh Nhi, 32 tuổi sinh con... vì thế một Du Tử Tinh nhỏ nhỏ không đáng nhắc tới lại có thể phá hủy con đường nhân sinh tươi đẹp mà Hàn Hi đã vạch ra khiến anh rất kinh ngạc.

...

Du Tử Tinh sau khi đi họp tổng bộ về liền xin nghỉ ốm. Chuyện là chưa bao giờ cậu trải qua mấy ngày tới tháng lại đau khổ như vậy, bụng đau mãi không dứt, làm gì cũng không có sức lực. Suốt ba ngày cậu chỉ có thể nằm vùi trong chăn, ăn cháo, uống nước ấm. Đôi khi cậu rất muốn trách tại sao lại sinh ra là con cháu Du gia, khác người thì thôi đi, lại còn bị mấy ngày như tới tháng của chị em phụ nữ thiệt là bất đắc dĩ. Du Tử Tinh dề dề phằm bụng dưới đau âm ỉ của mình lại, cố gắng ngủ vùi lần nữa...

Hàn Hi mấy ngày nay đi khảo sát các cửa hàng chi nhánh. Hôm nay đến phiên cửa hàng do Du Tử Tinh quản lí, nhưng đến thì không gặp được người, hỏi mới biết là cậu xin nghỉ ốm đã ba ngày, đáng ra hôm nay đi làm lại mà không thấy đâu. Hàn Hi xem như không có chuyện gì mà hoàn thành lịch trình làm việc của mình. Đến tối khi về anh chợt muốn biết cậu thế nào liền lái xe hướng về nơi cậu trọ.

Điện thoại đúng lúc vang lên:

- Vic, anh đang ở đâu vậy?
- Tình Nhi, hôm nay anh có việc đột xuất không đến được, em mau ngủ sớm đi. Mai anh sẽ tìm em!
- Anh kì quá vậy! Thôi được rồi, em ngủ đây, anh cũng mau giải quyết xong việc rồi nghỉ ngơi sớm đi!
- Được, tạm biệt em!

Duyệt Tình là bạn gái hiện tại của anh, quen đã bốn năm, tính cách cô ấy tuy hơi đanh đá một chút nhưng những thứ khác lại hoàn toàn hợp ý anh: xinh đẹp, thông minh, biết chiều chuộng anh và đặc biệt là trên giường bọn họ rất hợp nhau. Vả lại gia đình cô cũng môn đăng hộ đối với gia đình anh nên anh chẳng phản đối việc lấy cô làm vợ, chỉ là chưa tới lúc mà thôi.

Chiếc Mercedes đen dừng lại trước khu chung cư cũ kĩ chỉ còn vài nhà sáng đèn. Hàn Hi dựa vào trí nhớ tìm đến căn hộ thứ 3 trên tầng 2, đây là địa chỉ Du Tử Tinh ghi trên sơ yếu lí lịch. Nhìn cánh cửa đã sẫm theo năm tháng trước mặt, anh bỗng do dự giây lát...

Du Tử Tinh mệt mỏi mở mắt, tiếng gõ cửa vẫn vang lên đều đặn bên ngoài, cậu nhú mồm khoác áo đi ra, đã khuya lắm rồi ai còn tìm cậu nhỉ? Vốn định hôm nay có thể đi làm lại nhưng cơ thể yếu ớt không dậy nổi chút sức buộc cậu phải xin nghỉ ốm thêm, chắc là nhân viên công ty đến thăm.

Du Tử Tinh mở cửa và đứng hình. Cảm giác bị sét đánh là dùng để miêu tả cậu lúc này. Có ai nghĩ rằng đường đường là giám đốc một tập đoàn lớn lại nửa đêm viếng thăm nhà nhân viên mà anh chỉ gặp mặt hai lần, còn vô tư đứng tựa cửa giờ tay, say “Hi” với cậu nữa chứ.

Du Tử Tinh lắp bắp kinh hãi:

- Giám đốc... sao anh lại ở đây?
- Tiện đường nên đến thăm cậu! - Hàn Hi tỉnh bơ nói dối, nhà anh ở hướng ngược lại cơ.

Du Tử Tinh há miệng không thốt nên lời, cậu chỉ là một nhân viên nho nhỏ thôi, được giám đốc đích thân đến thăm làm sao mà không sợ hãi cho được.

- Không mời tôi vào à?

Du Tử Tinh sửng sốt mới nhớ ra mình đang ở ngoài cửa, vội vàng mời anh vào nhà. Vì quá vội nên choáng váng, suýt nữa đã đập đầu vào cửa, may mà Hàn Hi vẫn trông chừng cậu nên kéo lại kịp.

- Cẩn thận một chút! - Anh kéo cậu lại, bàn tay mát lạnh không do dự áp lên trán cậu, nhú mồm nói: - Cậu đang sốt!
- À...

Sau đó Du Tử Tinh một lần nữa được cảm nhận tư thế bế kiêu công chúa, bị đem trở lại giường, bị đắp chăn, bị đo nhiệt kế... Cứ thế mơ mơ hồ hồ nhìn thân ảnh cao lớn ấy xuyên qua xuyên lại khắp nhà mình, cảm giác an toàn chưa từng có kéo đến khiến cậu cứ thế thiếp đi. Trong khi ngủ cứ vô thức ôm bụng rên rỉ, sau đó sẽ được một bàn tay ấm áp xoa lấy, vô cùng dễ chịu mà ngủ thật sâu...

Hàn Hi nhú mảy nhìn gương mặt tái nhợt của Du Tử Tinh, tần suất anh nhú mảy từ khi gặp cậu đã tăng lên đột biến, đa phần là liên quan đến người này. Cậu bị đau bụng chưa hết à, sao cứ vô thức ôm bụng mãi thế? Thật giống Tinh Nhi mỗi khi tới tháng. Hàn Hi bị chính suy nghĩ của mình chọc cười.

Cẩn thận đắp chăn cho cậu, anh mượn phòng tắm dùng một lát. Vì dáng người của Du Tử Tinh khá nhỏ nên anh chỉ có thể mặc tạm quần đùi của cậu, tuy vậy mà hạ thân cứ bị ôm sát sao. Thân trên cứ thế để trần khoe ra dáng người săn chắc. Nhìn Du Tử Tinh ngủ đến ngọt ngào, không hiểu sao Hàn Hi không muốn về nữa. Chiếm lấy một chỗ bên cạnh cậu nằm ngủ, không quên đặt tay lên bụng ai kia. Trong vô thức, khoảng cách của bọn họ đã kéo lại gần nhau..

Du Tử Tinh bệnh thêm hai ngày liền khỏi hẳn. Nhớ lại ngày hôm sau khi tỉnh dậy, chứng kiến giám đốc thỏa thân ôm lấy cậu, trái tim cậu không khống chế được cứ đập loạn cả lên. Du Tử Tinh bỗng sợ hãi cảm giác này vì cậu nhớ đến lời cha nói. Vì thế, mỗi khi Hàn Hi “tình cờ” sang thăm, cậu lại tìm cơ lánh mặt. Cậu càng lẩn trốn càng khiêu chiến lòng háo thắng của Hàn Hi, nên một người truy, một người chạy cứ thế diễn ra.

Du Tử Tinh thật khổ sở, nếu một tháng qua chưa hiểu được bản thân mình làm sao thì thật uổng phí cậu sống hai mươi mấy năm. Cậu chưa từng yêu ai không có nghĩa cậu không biết cảm giác khi yêu là gì. Gặp gỡ Hàn Hi, cậu triệt để xong rồi. Người Du gia chỉ có thể động chân ái với một người, ừ thì cậu lỡ động tâm mất rồi, mà người này là người không cùng cậu một thế giới... giống như cha cậu ngày ấy. Bối rối lẫn buồn bã, Du Tử Tinh đi uống rượu, mà còn uống đến bất tỉnh nhân sự, bị người khiêng về còn không hay biết. Miệng cứ lẩm bẩm: “Xong rồi... xong rồi...”

Hàn Hi đưa người về nhà, không phải nhà cậu mà là nhà anh. Mấy ngày nay cậu trốn còn nhanh hơn thỏ khiến anh không tìm được, không ngờ hôm nay đi bàn việc làm ăn với đối tác lại tóm được cậu. Nhìn thấy cậu say đến chẳng biết gì, bị người bên cạnh sờ cũng không phản ứng, đột nhiên anh tức sôi máu, đánh tên kia một đấm rồi ôm người đi. Hàn Hi chẳng hiểu sao bản thân lại bất thường như vậy, chấp nhất đi tìm Du Tử Tinh, thật không giống anh chút nào nhưng anh lười, không muốn tìm hiểu.

Du Tử Tinh uống say trông rất khả ái, làn da ửng đỏ, cổ áo vì xóc xếch mà rơi mất vài cúc áo, lộ ra xương quai xanh tiêm gầy. Cậu nằm trên chiếc giường của anh, cả thân hình mềm mại xinh đẹp, cặp mông căng tròn kia nữa... ầy vậy mà khiến Hàn Hi nổi lên phản ứng. Anh sững sốt trong giây lát, chẳng lẽ đã lâu không chạm vào tình dục khiến anh mất cân đối?

Hàn Hi khó hiểu nhìn Du Tử Tinh nằm trên giường thêm chút nữa rồi đi vào phòng tắm giải quyết.

Tiếng nước tí tách rơi trong phòng tắm, Hàn Hi toàn thân xích lửa khoe làn da màu lúa nặn đầy quyến rũ, cơ ngực cơ bụng từng khối từng khối cân đối cùng đường nhân ngư đầy huyền bí mất hút dưới đám lông không quá rậm rạp, thật khiến người suy nghĩ miên man. Giờ phút này, anh đang cảm nơi đã bán cương của mình, xoa nắn lên xuống. Phần thân của Hàn Hi có kích thích đáng kiêu ngạo với màu rậm nằng đầy khỏe mạnh, phần đầu thô to nhưng không làm mất đi sự tinh tế, dưới sự chăm sóc của anh mà kiêu ngạo đứng thẳng, Hàn Hi khép hờ mắt, tưởng tượng bản thân được vui mình trong một nơi ấm áp, thít chặt cùng cơ rút... hô hấp anh nặng dần, tay cũng dần tăng tốc độ nhưng vẫn chưa chạm tới cái đích của sự cực khoái kia. Anh nhú mảy nhìn nơi ấy đã căng không chịu nổi của mình, cố gắng tìm sự giải phóng. Bất chợt nhớ đến người ngoài kia với gương mặt ửng hồng cùng xương quai xanh kiêu gợi... đầu Hàn Hi nóng lên, anh rên khẽ một tiếng, cứ thế giải phóng ra ngoài. Hàn Hi đứng chờ người hồi lâu mới tắm rửa sạch sẽ đi ra ngoài.

Du Tử Tinh nằm trên giường không thoải mái, rượu vào khiến cậu nóng nực khó chịu nên cứ kéo áo kéo quần muốn cởi ra. Vì thế hình ảnh mà Hàn Hi nhìn thấy sau khi bước ra là Du Tử Tinh nằm trên giường, trên người chỉ còn độc một chiếc quần lót màu đen, quần áo đã sớm la liệt dưới đất.

Hàn Hi chỉ cảm thấy luồng khí nóng mới được anh hạ nhiệt ban nãy cứ ngay tắp lự tràn về khiến hạ thân anh cương lên khó chịu. Hàn Hi nhìn người trên giường bằng ánh mắt phức tạp, anh chưa bao giờ ngược đãi bản thân cho nên đêm nay xem ra muốn tha cho cậu là điều không thể...

Du Tử Tinh bị người ôm lấy, cảm giác mát lạnh từ người ấy càng khiến cậu thuận theo. Từng vuốt ve mang theo sự nhột nhột và cảm xúc khó tả khiến cậu rên rỉ vô thức. Đôi mắt xanh thẳm của Hàn Hi tối lại, bàn tay ma mị chạm vào vật nhỏ bên trong quần lót của Du Tử Tinh, nó đã bán cương và đang có dấu hiệu

thức tỉnh. Không để chiếc quần lót vướng víu tầm nhìn của mình, Hàn Hi nhanh chóng lột nó đi. Cả thân hình trắng nõn hiện rõ trước mắt anh, dục vọng của Hàn Hi càng dâng lên không kiểm soát.

Hàn Hi là người từng trải, mặc dù chưa từng quan hệ với người cùng giới nhưng cũng biết phải làm thế nào, dựa theo hiểu biết của bản thân về những nơi khiến nam giới đạt khoái cảm, bắt đầu thực hành trên thân thể Du Tử Tinh. Hàn Hi nhìn hai đầu vú màu hồng nhạt của cậu, khẽ véo một cái, người kia liền nức nở ưỡn thân. Phần thân trắng hồng bên dưới lại có xu hướng ngẩng cao đầu. Hàn Hi không ngờ cậu lại mẫn cảm đến vậy nên vô cùng thích thú ra sức trêu chọc, miệng hàm trụ nụ hoa nhỏ đang run rẩy kia mút vào, trêu cho cả hai đều dựng đứng, sưng tấy mới dời địa điểm khác...

Du Tử Tinh chỉ cảm thấy mình rơi vào hồ nước nóng, cả cơ thể đều nóng nẩy muốn tìm cảm giác mát lạnh, nhưng lại luyến tiếc sự sướng khoái hiện tại. Cậu vận vẹo thân hình, rên rỉ khe khẽ, tự động nâng hông lên đem phần thân của mình cọ sát vào cơ ngực rắn chắc của Hàn Hi.

Hàn Hi vì phản ứng của cậu mà bật cười, đưa tay nắm lấy vật nhỏ không ngoan kia, khẽ sát vào vật đã sưng to của mình cọ sát. Hai người đều thở ra sung sướng. Cọ không được bao lâu Du Tử Tinh đã run lên bắn ra.

Hàn Hi nhìn dịch trắng trên tay bằng cảm xúc phức tạp nhưng rất nhanh đã đem chúng ném ra sau đầu. Anh mở rộng hai chân cậu ra một biên độ rộng rãi, có thể nhìn rõ mọi thứ nên dưới cậu. Vì mới cao trào nên tiểu huyết bé nhỏ kia vô thức khép mở, ánh mắt Hàn Hi tối lại, không từ chối lời mời gọi vô hình kia mà đem một đầu ngón tay đâm vào. Du Tử Tinh giật bắn né tránh nhưng bị anh kìm chặt, chỉ có thể giãy giụa cùng nức nở trong vô lực.

Bên trong cậu thật nóng, dường như có thể hòa tan ngón tay anh bất cứ lúc nào. Hàn Hi nín nhịn cảm xúc muốn xông vào ngay lập tức mà kiên nhẫn khai phá, ngón tay ra vào với tốc độ chậm rãi, đè ép vách trong mềm mại khiến nó lưu luyến ngậm chặt ngón tay anh. Du Tử Tinh bị khoái cảm kì lạ bao phủ, nức nở khe khẽ, cơ thể còn có thể tự phân bố ra dịch khiến ngón tay Hàn Hi ra vào càng thông thuận, từ một đến bốn ngón tay... bên dưới đệm giường đã ướt thành một mảnh. Thấy Du Tử Tinh có thể tiếp nhận mình, Hàn Hi rút tay ra, đem thứ đã sưng đau không chịu nổi đặt ngay lối vào, bàn tay xoa nắn vật nhỏ của Du Tử Tinh, mạnh mẽ mà kiên định đâm vào.

- A.... - Du Tử Tinh mặc dù say nhưng vẫn cảm giác được đau đớn. Bên dưới như bị một lưỡi dao nung nóng xé rách khiến cậu giãy giụa, muốn mở mắt ra nhưng không được, chỉ có thể bất lực khóc nức cầu xin: -....đau quá...đừng mà...

- Ngoan nào....nhịn một chút là tốt rồi... - Hàn Hi hôn lên trán cậu, thấp giọng an ủi, bản thân anh nhịn cũng thật cực khổ.

Phần thân to lớn kiên định mở rộng địa đạo chật hẹp, khi gần đến đích lại dường như bị ngăn cản. Hàn Hi không biết đó là gì nhưng cảm giác bức thiết muốn động khiến anh không quan tâm gì nữa, đâm vào thật mạnh. Du Tử Tinh cứng ngắc cả người thừa nhận đau đớn chưa từng có xoẹt qua trong phút chốc, run rẩy giãy lát rồi chỉ biết nức nở: “Đừng... đau quá...”.

Hàn Hi tạm dừng lau đi mồ hôi lẫn nước mắt của cậu, trong lòng cảm xúc mềm mại lướt qua, anh chưa từng biết mình cũng có cảm xúc này, một thứ cảm xúc kì lạ gọi là “chiếm hữu”.

Anh bắt đầu luật động trong thông đạo chật hẹp đầy sức hút kia. Khi thì dần vào thật sâu, khi chỉ cọ sát bên ngoài khiến người dưới thân rên rỉ liên tục. Tiếng nước vang vọng từ nơi hai người kết hợp càng khiến cuộc yêu thêm cuồng nhiệt.

Hàn Hi chưa bao giờ cảm thấy làm tình là một điều tuyệt vời như thế này, phần thân anh được bao bọc chặt chẽ, có thể cảm nhận được từng nhịp đập trong thân thể đối phương, khi anh rút ra ngoài là sự lưu luyến không rời, khi anh đi vào lại như tham lam mà hút thật chặt. Du Tử Tinh quả là ngoài sức tưởng tượng của anh.

Hàn Hi đâm vào rút ra không biết bao nhiêu lần, mỗi lần va chạm vào điểm mẫn cảm của Du Tử Tinh, cậu lại hút chặt lấy anh, run rẩy không ngừng. Anh càng động càng nhanh, tiểu huyết lại càng tham lam giữ chặt lấy anh, Du Tử Tinh rên rỉ không ngừng, cơ thể cậu run rẩy thật mạnh rồi bất chợt giải phóng, Hàn

Hi không kịp phòng bị, bị lực hút không tưởng từ bên trong cậu đè ép, anh gầm nhẹ đau đớn rồi bản tình dòng tinh dịch nóng ấm vào thật sâu, bên trong như vui mừng co bóp thật mau...

Hàn Hi bình ổn lại hô hấp mới nằm sang bên cạnh Du Tử Tinh, người trong lòng mơ màng hé mở đôi mắt, nhìn anh đầy khó hiểu rồi lại mệt mỏi thiếp đi. Hàn Hi bất chợt hôn lên đôi môi khô nhợt nhạt kia, lòng anh có gì đó đang thay đổi...

3. Chương 3: Câu Dẫn

Đau! Cảm giác đau đớn từ thân thể khiến Du Tử Tinh bưng tỉnh. Từng khớp xương đều như bị tháo rời khỏi vị trí vốn có của nó.

Du Tử Tinh thở hắt ra, nhìn trần nhà màu lam lả lẫm trên đầu, trong lòng bất an lạ. Cậu cố gắng ngồi dậy nhưng thân dưới đau đớn khiến bản thân không dám cử động mạnh. Du Tử Tinh nằm yên tại chỗ lằm nữa, gương mặt trắng như tờ giấy cố nhớ lại mọi chuyện, càng nghĩ sắc mặt càng khó coi.

Du Tử Tinh run rẩy lật chiếc chăn đang đắp trên cơ thể lên, từng dấu hôn chói mắt nằm rải rác khắp cơ thể, nơi hậu huyệt truyền đến từng trận nóng rát bất thường đủ hiểu đêm qua xảy ra chuyện gì. Sắc mặt Du Tử Tinh thay đổi màu sắc liên tục, cuối cùng là cam chịu thổ dài. Cậu lên giường cùng người khác, xui xẻo hơn còn bị đè ăn không còn chút xương.

Du Tử Tinh khóc không ra nước mắt, nín nhịn cảm giác khó chịu mà xuống giường mặc quần áo, cậu chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi đây. Từ lúc gặp Hàn Hi, cậu biết vận may của mình hết rồi, chỉ hi vọng lúc này cậu không may mắn “trúng độc đắc”, vì như vậy cuộc đời cậu còn thảm hơn nữa.

Vội vàng vàng chạy trốn khỏi căn biệt thự xa hoa, Du Tử Tinh không dám nghĩ tới sẽ đối mặt với giám đốc như thế nào. Lúc này cậu chỉ có thể nghĩ đến ba chữ “thuốc tránh thai”, mặc dù không biết uống vào có tác dụng gì không nhưng cậu vẫn muốn thử. Du gia bọn cậu rất nhạy cảm trong việc sinh con cho nên Du Tử Tinh không muốn xảy ra bất trắc, nhìn cha cậu là đủ biết, chỉ một lần lên giường liền có cậu thì có điên Du Tử Tinh mới dám không giải quyết hậu quả.

Du Tử Tinh bắt taxi đến một hiệu thuốc, dáng đi kì lạ của cậu khiến mọi người chú ý nhưng cậu chẳng có tâm trí đâu quan tâm. Cậu kéo cao cổ áo, thấp giọng nói:

- Bán... một liều thuốc tránh thai khẩn cấp...

Cô y sĩ sau quầy thuốc lờm cậu một cái rồi lấy thuốc đưa:

- 20 đồng!

Du Tử Tinh móc tiền ra trả rồi nhanh chóng rời khỏi, không nghe được lời oán than của cô y sĩ phía sau, nếu không cậu sẽ học máu mà chết: “Đàn ông mấy người chỉ biết sướng bản thân, sau đó thì tìm đến thuốc giải quyết, đâu biết phụ nữ uống chúng sẽ tổn hại bao nhiêu, toàn một lũ khốn...”.

Du Tử Tinh về đến nhà mình, mồ hôi đã ướt đầm lưng áo. Cậu khập khiễng vào bếp lấy một cốc nước, uống thuốc xong liền như quả bóng xì hơi, chỉ còn lại một mối. Đầu óc miên man suy nghĩ, Hàn Hi tại sao lại lên giường cùng cậu? Vì sao cậu biết ư, vì mùi hương đặc biệt anh lưu lại. Với thân phận và địa vị của anh, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, sẽ không nhất thiết chú ý đến một quản lý địa vị nhỏ bé như cậu. Suy cho cùng, có lẽ cậu rệu vào loạn tính chẳng? Du Tử Tinh cười khổ, sao mọi chuyện lại diễn biến thần thánh đến vậy chứ? Hi vọng hôm sau tỉnh lại mọi thứ chỉ là một giấc mơ.

...

Hàn Hi âm trầm nhìn giường chiếu trống trơn, anh chỉ ra ngoài xử lý công việc một chút mà người đã chạy mất. Uống phí anh bỏ sức ra giải quyết công việc thật mau để trở về với cậu. Xem cậu chạy được chắc không có vấn đề gì. Hàn Hi lắc đầu đi vào phòng tắm, anh cần suy nghĩ xem nên giải quyết mối quan hệ

của họ ra sao, làm cùng cậu thoải mái như vậy nếu cậu trở thành tình nhân của anh thì tốt biết mấy, nhưng anh sẽ không miễn cưỡng nếu cậu không muốn.

Du Tử Tinh bị sốt, lần đầu tiên cậu ốm mà cảm thấy tủi thân như vậy. Bị người cường, sợ hãi mình sẽ mang thai.... cả tinh thần lẫn thể xác đều cảm thấy mệt mỏi, nước mắt không kiềm chế được chảy ra...

Hàn Hi đến xem Du Tử Tinh, trông thấy một màn này liền chấn động, lòng đau khó hiểu nhưng không muốn thừa nhận.

- Khóc cái gì? Chẳng phải chỉ ngủ với cậu một đêm thôi sao?

Du Tử Tinh bị tiếng nói bất thành lời làm giật bắn, kinh hãi nhìn người vừa đến, lắp bắp:

- Sao... anh lại ở đây? - Nói xong nước mắt lại thi nhau rơi xuống.

Hàn Hi đau lòng, nâng tay lau đi nước mắt cho cậu, thấp giọng nói:

- Tôi không nên ở đây sao? Người nào đó vừa tỉnh liền chạy trốn, tôi không muốn xảy ra án mạng nên đến nhìn một chút.

- Tôi...không sao! Chuyện kia...chỉ là tôi say rượu... anh đừng bận tâm...

- Ồ? Chuyện kia... cậu say nhưng tôi thì không! Tôi không có ý định chịu trách nhiệm bởi cậu cũng là đàn ông, sẽ không mang thai được. Tôi chỉ muốn nói cho cậu biết suy nghĩ của mình. Tôi có hứng thú với cậu, không biết cậu có đồng ý làm tình nhân của tôi hay không?

Du Tử Tinh chấn động nhưng thật lâu cũng không lên tiếng. Nếu là đàn ông bình thường, nghe được lời này của giám đốc Hàn thị có lẽ sẽ lập tức đồng ý, nhưng Du Tử Tinh không phải một người đàn ông bình thường nên chỉ có thể cười khổ.

- Xin lỗi anh, tôi chỉ muốn sống một cuộc sống bình thường. Làm tình nhân một người nổi tiếng quả thực quá sức, mong anh tìm người khác!

Hàn Hi trầm mặc gật đầu, anh không có ý định ép buộc bất cứ ai. Dù sao con đường tương lai anh cũng đã vạch sẵn rồi, Du Tử Tinh cũng chỉ là một biến số nằm ngoài dự định của anh thôi.

- Được, tôi không ép cậu! Hi vọng chúng ta vẫn là đồng nghiệp tốt! Cậu nghỉ ngơi đi, tôi ngồi một chút rồi trở về...

Nhìn người đàn ông anh tuần ngồi trên chiếc ghế bành cũ kỹ sát tường, Du Tử Tinh có rất nhiều điều muốn hỏi nhưng chẳng biết mở miệng thế nào đành nặng nề chìm vào giấc ngủ. Hàn Hi là một người quá cao so với vị trí của cậu, sự dịu dàng vô tình của anh đã khiến Du Tử Tinh yêu mến nhưng cũng không thể thay đổi được sự thật - bọn họ là người của hai thế giới, anh sẽ không đáp lại tình yêu của cậu đâu.

Trong mơ màng, một bàn tay mát lạnh áp lên vầng trán nóng như lửa đốt của Du Tử Tinh khiến cậu thoải mái thở đều ngủ say.

Hàn Hi trèo lên giường, nhìn Du Tử Tinh ngủ bằng ánh mắt phức tạp. Ban nãy cậu từ chối anh khiến anh sinh ra chút thất vọng, lúc này cậu lại rúc vào lòng anh ngủ say, cảm giác thất vọng ấy tan biến từ lúc nào. Như thế này cũng thật tốt!

...

Hai tháng sau đó, tập đoàn Hàn thị tổ chức một buổi dạ tiệc nhằm tuyên dương những nhân viên năng lực nhất, vì thế Du Tử Tinh cũng phải tham gia. Mỗi quan hệ của cậu cùng Hàn Hi vô cùng vi diệu, lúc gần lúc xa, khi thì anh sẽ dịu dàng quan tâm cậu khi lại tỏ ra xa cách. Du Tử Tinh mặc dù khó hiểu nhưng không muốn phá vỡ sự cân bằng vốn đang diễn ra nên chỉ có thể tham luyến một chút sự ấm áp từ anh. Tình cảm của cậu cũng ngày càng lớn lên, đến khi nhận ra đã không thể quay đầu...

Đêm nay Hàn Hi vô cùng tuần tú trong bộ vest xanh sẫm phối cùng sơ mi trắng và cà vạt màu bạc. Từ khi anh bước vào hội trường đã thu hút tất cả các ánh nhìn, ánh mắt bọn họ không che giấu được sự ngưỡng mộ lẫn ghen tị. Đi bên cạnh anh là một cô gái xinh đẹp mặc váy body đỏ rực, đáng người ma mị mê người

khiến cánh đàn ông âm thầm nuốt nước bọt. Đây là lần đầu tiên Hàn Hi công khai danh tính bạn gái của mình, bộ dáng thân mật của họ đủ chứng tỏ sự thân thiết.

Du Tử Tinh đứng ở một góc, hình ảnh bọn họ cười nói đập vào mắt chẳng hiểu sao khiến lòng lên men. Cậu đã sớm biết Hàn Hi tài giỏi như vậy, không thể nào không có bạn gái, nhưng hôm nay được gặp, quả là xuất sắc hơn người. Du Tử Tinh hạ mi mắt xuống, lấy một chai rượu từ người phục vụ đi ngang qua, lững thững đi ra ngoài.

...

Từ lúc bước vào hội trường, Hàn Hi đã chú ý đến Du Tử Tinh, rất muốn qua chào hỏi cậu nhưng bị người bao vây, đành ở lại ứng phó. Lúc muốn tìm người lại chẳng thấy đâu.

- Anh sao thế? - Duyệt Tình kéo tay Hàn Hi hỏi.

- Không có gì! Em đi bồi ông đi, anh đi WC một chút!

- Vâng!

Hàn Hi thả bước ra ngoài, khi đi ngang qua hoa viên bên hông hội trường liền dừng bước. Anh trông thấy Du Tử Tinh đang ngồi trên chiếc xích đu, khẽ đung đưa, trên tay là chai rượu đã uống quá nửa.

anh nhíu mày bước lại gần. Ánh sáng bỗng dưng bị che khuất khiến Du Tử Tinh khó chịu ngược nhìn. Ánh mắt ướt át vì ngà ngà say ấy cứ như chiếc lông vũ khẽ lướt qua tim Hàn Hi khiến mắt anh tối lại.

Thấy người đến là ai, Du Tử Tinh cười nhẹ:

- Là anh à...

Nụ cười như hoa phù dung buổi sớm làm Hàn Hi xúc động muốn ngay lập tức nuốt ngay người kia vào bụng.

- Sao em lại ở đây? Bên trong không vui à?

- Vui... nhưng tôi không thích! Nơi này rất tốt... - Du Tử Tinh thì thầm rồi cúi đầu nhìn chai rượu trong tay: - ... anh có muốn uống một chút không?

Hàn Hi chăm chú nhìn cậu, tối nay Du Tử Tinh dường như có một sức hút kì lạ khiến anh không thể nào dời mắt. Nhìn đôi môi đỏ mọng đang khép mở, anh không cưỡng lại được ham muốn được hôn lên đó, ngẫu nhiên nó...

- Được...

Du Tử Tinh vui vẻ đưa chai rượu cho anh. Hàn Hi cầm lấy, đưa lên môi uống một ngụm rồi đột nhiên nắm lấy cằm Du Tử Tinh hôn xuống. Vị rượu cay nồng cùng sự ngọt ngào từ đôi môi cậu khiến anh như say mà ngẫu nhiên. Du Tử Tinh rên khẽ một tiếng, không chống cự sự xâm nhập càng ngày càng mãnh liệt từ Hàn Hi mà còn đón ý đáp lại. Vòng tay choàng lên cổ anh, chống đỡ bản thân khỏi ngã. Môi lưỡi giao triền, rượu không kịp nuốt xuống tràn ra khóe miệng tạo nên sự ám muội tuyệt đối.

- Em đang quyến rũ tôi à? - Hàn Hi tạm buông tha cho môi cậu, ôm siết vòng eo mảnh khảnh đang dựa vào mình, hỏi khẽ.

- Phải không? - Du Tử Tinh tự hỏi rồi cười nhẹ, vòng tay đang trên cổ anh dùng lực kéo xuống. Bốn phiến môi chạm nhau lần nữa... - Cứ cho là vậy đi!

Hàn Hi gặm nhẹ, thay bị động thành chủ động, làm nụ hôn thêm kịch liệt. Anh khẽ mở khớp hàm cậu, đầu lưỡi linh hoạt liếm láp từng góc ngách trong khoang miệng mê người kia, tựa như người say mà càng lúc càng không khống chế được.

Du Tử Tinh bị hôn đến choáng váng, bàn tay từ ôm cổ anh trở thành yếu ớt níu lấy, cố chống đỡ bản thân trước sự kích thích cường liệt này.

Hàn Hi hôn đủ, buông Du Tử Tinh ra, chẳng chút dụi dằm mà xé toạt bộ đồ vest đắt tiền trên người cậu, môi dán vào da thịt non mềm kia gặm cắn. Du Tử Tinh rên lên, vì sợ người khác nghe thấy mà kiềm nén

khổ sở, cắn chặt tay mình. Lúc này cậu chỉ có một ý nghĩ, vì bản thân buông thả một lần thôi, yêu người đàn ông này chẳng để lại gì, đốt cháy tất cả mọi nhiệt tình rồi để chúng hóa thành tro, tan biến...

Hàn Hi chưa bao giờ kích động như lúc này, mọi tế bào trong cơ thể đều kêu gào muốn chiếm lấy người trước mặt. Anh tựa như một đứa trẻ lần đầu tiên được khám phá điều mới mẻ, hăng say mà khai thác cơ thể mê người này.

- Ân... ư....

Bàn tay anh nhẹ nhàng xoa nắn hai đóa hoa trước ngực cậu, môi lưỡi thay nhau âu yếm từng điểm mẫn cảm trên cơ thể ấy. Du Tử Tinh cứ run rẩy nhè nhè dưới sự trêu chọc của anh.

- Hàn Hi... ân.... - Khoái cảm khiến Du Tử Tinh vô thức gọi tên anh. Hàn Hi chấn động, động tác càng thêm gấp rút. Anh nhìn vật nhỏ đã rỉ nước của Du Tử Tinh, ánh mắt sâu thẳm càng thêm tối, không nhịn được ham muốn mà ngậm vào. Lần đầu tiên anh làm việc này vì người khác, nhưng vì đó là Du Tử Tinh nên anh chẳng có sự chán ghét nào mà chỉ có hưng phấn, muốn cậu mở rộng hết thảy mọi thứ vì anh.

- A...

Du Tử Tinh giật bắn, cậu hé mở đôi mắt mờ sương nhìn anh, há miệng thở dốc.

- Hàn Hi... đừng ngậm... a...

Anh liếc nhìn cậu một cái, đầu lưỡi linh hoạt chọc nhẹ vào đỉnh đầu mẫn cảm khiến lời Du Tử Tinh muốn nói liền biến thành tiếng rên rỉ tiêu hồn, run lấy bầy nắm chặt tóc anh, thụ động nâng hong lên phối hợp với động tác phun ra nuốt vào của anh.

Ngón tay anh tìm đến tiểu huyết đã vô thức ẩm ướt của cậu, đè ép khiến người bên trên càng thêm kích động, giây lát mới đâm vào một ngón tay.

- A!....

Anh thông thả đâm ngón tay ra vào, Du Tử Tinh rất thần kì, cậu chẳng cần dùng bơi trơn cũng có thể ướt át như phụ nữ, điều đó khiến anh có thể thỏa sức làm cậu mà không sợ cậu bị thương. Ngón tay anh chạm vào một điểm gồ lên bên trong, Du Tử Tinh chợt hoảng sợ muốn đẩy anh ra nhưng Hàn Hi cố ý đâm mạnh vào đấy, miệng cũng hút mạnh một cái khiến cậu bật khóc bắn tinh vào miệng anh. Hàn Hi có chút bất ngờ nhưng không chán ghét. Anh nhả phần thân của cậu ra, nhìn đôi mắt đỏ hồng của cậu chỉ muốn yêu thương thôi.

- Không sao! Tôi không ghét làm việc này với em....đừng khóc... - Hàn Hi lau nước mắt cậu an ủi.

- Xin lỗi... em không nhịn được...

- Mùi vị không tệ lắm! - Anh trêu cậu.

Phùng! Mặt cậu đỏ như bị đốt, ngoe ngác nhìn nụ cười xinh đẹp của anh, trái tim không bình ổn được.

- Em đã sung sướng rồi, đến lượt tôi!

Hàn Hi đứng dậy, vuốt nhẹ mái tóc Du Tử Tinh, kéo khóa quần. Phần thân to lớn dưới lớp quần lót không kiềm chế được mà bật ra, kiêu ngạo vươn nanh múa vuốt trước mắt Du Tử Tinh. Cậu nhìn mà lắp bắp sợ hãi:

- Đây... cũng lớn qua đi...

- Tôi cho là em khen tôi đấy! Ngoan, há miệng ra...

Du Tử Tinh bối rối:

- Nhưng ở đây....

- Không sao đâu! Em phục vụ nó một chút, sau đó nó sẽ khiến em dục tiên dục tử.

Du Tử Tinh đỏ mặt, ngại ngần cầm lấy cây gậy nóng như lửa kia, do dự giây lát mới há miệng ngậm vào.

Hàn Hi thở ra một hơi thoải mái, hông vô thức đẩy về phía trước. Mặc dù thấy khá khó chịu nhưng Du Tử Tinh vẫn giúp anh khâu giao đến cùng, thân thể bất giác cũng nóng lên theo, vật nhỏ giữa hai chân lại lần nữa thức tỉnh.

Hàn Hi được khoan miệng ầm áp bao lấy, sung sướng đến miệng phát ra vài từ đơn âm, hô hấp càng lúc càng dồn dập. Anh thật ra cũng sắp nhịn hết nổi, nhìn gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng đang cố sức liếm láp nơi sưng đau kia, anh cảm thấy thỏa mãn hơn bao giờ hết, chỉ muốn lật ngay cậu lại, một phát đâm vào lúc cán.

Cảm giác mình sắp không nhịn được nữa, Hàn Hi đem cậu đẩy ra, phân thân bóng loáng nước bọt đã cứng cứng đến độ sáng bóng, giệt giệt liên hồi. Không đợi Du Tử Tinh lấy lại tinh thần, anh đã lật cậu lại, để cậu quỳ gối trên xích đu, bản thân nâng một chân lên chống bên cạnh cậu, chân còn lại làm trụ, hai tay tách hông cậu ra, lộ ra mật huyết đã ầm ứot ham muốn, anh nắm phân thân sưng to khó chịu của mình, đem đỉnh đầu đỏ sẫm to lớn ấy mãnh lực phá cửa đi vào.

- Ân... - Du Tử Tinh thở hổn hển, cảm nhận được bên dưới mình bị một thứ cứng rắn như thép mài nhẵn lồi vào, có thể nhận rõ từng đường vân đang đập liên hồi từ người phía sau.

Hai người đều thở ra khó chịu, một thì quá chặt, một vì quá căng.

- Ừ... anh... nhẹ chút.. - Du Tử Tinh thở hổn hển, hai tay bấu chặt xích đu, rất sợ mình sẽ té xuống.

- Phải vậy không? - Hàn Hi cố nhịn xúc động muốn ngay lập tức ra vào thật kịch liệt, nhẹ nhàng nhún vào thêm một chút khiến người phía trên hút khí rồi mới chậm rãi lùi ra, lặp lại động tác này vài lần đến khi Du Tử Tinh không còn căng cứng người mà thả lỏng rên khe khẽ, anh mới mạnh dạn đâm tới, động tác 9 nông 1 sâu khiến Du Tử Tinh mơ màng mở rộng thân thể.

Cảm giác nhột nhạt ngứa ngáy trong thân thể phóng đại trong tâm trí và sự thư sướng mỗi khi Hàn Hi đi vào khiến Du Tử Tinh vô thức co bóp tràng đạo. Hàn Hi bị cậu vô thức làm bật ra tiếng rên khẽ, thật không nhịn được nữa mà bắt đầu đâm rút. Đầu phân thân thô dài ra vào tiểu huyết đỏ sẫm phát ra tiếng động dâm mỹ, dịch ruột tiết ra càng lúc càng nhiều dưới động tác ngày càng cuồng dã của Hàn Hi mà tràn ra ngoài, phát ra tiếng nhóp nhép khiêu gợi. Du Tử Tinh hoàn toàn lạc mất mình vào tần suất ra vào như vũ bão ấy, chỉ biết thấp giọng rên rỉ cùng thở dốc, bản thân run rẩy liên tục.

- A.... a.... quá nhanh... ân...

Hàn Hi điên cuồng chiếm lấy cậu, xúc cảm tuyệt vời khiến anh say mê. Khi chạm vào nơi nhạy cảm sâu trong cơ thể Du Tử Tinh, anh như lạc vào thiên đường, siết chặt, ầm nóng... hút anh vào thật sâu.

- Du Tử Tinh.... em thật tuyệt.

Du Tử Tinh thật không chịu nổi khi cứ bị anh đè ép vào nơi đó, cậu rên rỉ cầu xin nhưng đổi lại là một đợt tấn công khác, hạ thân đột nhiên đau xót, cậu hoảng sợ hét lên, vật nhỏ đột ngột phun ra một dòng trắng đục, đáp xuống đám cỏ dưới chân.

Hàn Hi thở gấp, nhìn lại ham muốn giải phóng chờ Du Tử Tinh phục hồi tinh thần. Tiểu huyết như có như không hút lấy anh làm thứ đang chôn sâu trong đó lại sưng to một vòng.

Hàn Hi thấy Du Tử Tinh có vẻ ổn liền ngay lập tức đưa đẩy, mỗi lần đều cắm vào thật sâu, lại nghiền nát điểm mẫn cảm kia khiến Du Tử Tinh lần nữa phản ứng.

- A.... đừng mà... đừng nghiền nữa.... a...chịu không nổi...

- Em làm rất tốt mà...

Hàn Hi thở dốc bắt đầu chạy nước rút, tần suất ra vào dần không đếm được. Du Tử Tinh chỉ có thể mặc anh trườn tống, cậu luôn có cảm giác muốn ngắt đi. Cho đến thời khắc ánh sáng chói lòa lần nữa, bên tai là tiếng gầm gừ trầm đục của người đàn ông cùng một dòng nước nóng bỏng xâm nhập vào sâu trong thân thể, Du Tử Tinh mới chịu không nổi khoái cảm mà ngắt đi.

Hàn Hi bắn vài lần mới rời khỏi cơ thể Du Tử Tinh, nhìn cậu đã ngắt đi trong lòng mình khiến anh thỏa mãn vô cùng. Anh lấy áo vest trùm lên cơ thể cậu, che đi cảnh xuân tươi đẹp mới ôm người ra xe, đi về

căn hộ của mình. Còn không quên gọi cho Duyệt Tình bảo rằng anh có việc đột xuất nên không về cùng cô được. Duyệt Tình mặc dù oán giận nhưng không thể làm gì.

/1.1MH

4. Chương 4: Khoảnh Khắc Hạnh Phúc Ta Thuộc Về Nhau

Du Tử Tinh bị cảm giác đau xót bên dưới làm tỉnh giấc. Cậu đang nằm sấp trên chiếc giường rộng rãi, bên dưới là lớp chăn đệm mềm mại, cả thân thể trần trụi xinh đẹp dưới ánh đèn ngủ vàng ươm.

Làn da mềm mại của Du Tử Tinh được phủ một lớp mồ hôi mỏng manh, hơi thở tình dục vẫn còn quanh quẩn chưa bao giờ dứt. Điểm mẫn cảm trong cơ thể lại lần nữa bị đỉnh đến, cậu “ưm” một tiếng khô khốc rồi nhúu mày quay đầu nhìn ra sau.

- Hàn Hi... đừng đỉnh nữa... ưm...

- Không đủ! Nếu em mệt thì ngủ đi... - Hàn Hi áp người lên tấm lưng mảnh mai ấy, phân thân lại đi sâu vào một chút, chẳng biết đã làm bao lâu nhưng anh vẫn cảm thấy không bao giờ là đủ. Bên trong Du Tử Tinh lúc nào cũng hút chặt lấy anh, khiến anh muốn ngừng mà không được.

Du Tử Tinh bất mãn nhưng không còn sức để phản bác, anh cứ đỉnh vào nơi mang đến cảm giác nhất ấy làm sao mà cậu ngủ được chứ? Biết vậy đêm qua không nên câu dẫn anh.

Bọn họ vẫn luôn ở trên giường từ lúc rời khỏi dạ tiệc. Hàn Hi không thèm để ý đến gì nữa mà cứ chiếm lấy cậu hết lần này đến lần khác.

- Ầm... em mệt lắm...

Hàn Hi nhìn quầng mắt thâm của Du Tử Tinh mà đau lòng, anh hôn nhẹ lên đó, tốt bụng không giày vò cậu nữa mà nâng hông lên chạy nước rút, hơi thở cả hai liên đồn dập, giây lát sau đều chạm đến đỉnh.

Du Tử Tinh thở hổn hển sau cao trào, bản thân lại chẳng bắn ra được gì nữa, bên dưới đau xót muốn chết, còn bên trong thì khỏi phải nói, chẳng biết đã bị nhồi bao nhiêu là tinh dịch của người bên trên, có cảm giác chúng nó cứ chảy ra bên ngoài thật vô cùng xấu hổ.

Hàn Hi hôn lên lưng cậu một cái rồi nhắc người nằm sang bên cạnh.

- Ngủ đi bảo bối!

- Ừm... - Du Tử Tinh không chống lại được một mỗi đánh úp, nặng nề ngủ.

Hàn Hi ngồi cạnh Du Tử Tinh, ngắm nhìn cậu ngủ một lúc mới đứng dậy rời giường, nhặt chiếc áo choàng tẩm rơi vải dưới đất mặc vào, đi về phòng làm việc. Hai ngày nay anh đã bỏ bê công việc mà giao hoan với con người xinh đẹp kia, nếu còn không tiếp tục làm việc chắc ông anh sẽ chém anh mất.

Hàn Hi kết nối máy tính trò chuyện cùng trợ lý đắc lực của mình - Thư Ngô.

- Giám đốc! Đã lâu không gặp! - Gương mặt điển trai lạnh lùng bên kia màn hình lên tiếng.

- Tiểu Ngô, cậu không cần chọc tôi! - Hàn Hi bật cười.

- Ồ, chẳng hay bao giờ giám đốc mới đi công tác trở về? Xem ra chuyến đi này là một hồi “xuân sắc”! - Thư Ngô thông qua màn hình có thể nhìn thấy vài dấu vết mờ ám trên cổ vị nào đấy.

- Cũng tạm! Gần đây công ty thế nào?

- Ngoài việc Hà tiểu thư ghé tìm anh hôm qua nhưng không gặp rồi dùng bụng bỏ về thì những mặt khác rất tốt! Công ty đã ra mắt sản phẩm mới rất thu hút khách hàng và nhận được những phản hồi rất tốt. Dòng điện thoại...

Sau đó là một tràng bla...bla... thật dài của bị trợ lý đặc biệt. Hàn Hi chăm chú nghe, sau đó đưa ra một vài chỉ thị.

- Bao giờ anh trở về? - Thư Ngô sau khi báo cáo xong liền hỏi một câu.

- Ngày mốt!

- Tôi sẽ chống đỡ tới lúc đó! Nếu Hà tiểu thư đến nữa nên nói thế nào?

Hàn Hi liếc mắt nhìn chiếc điện thoại:

- Tôi sẽ giải quyết!

Bọn họ kết thúc cuộc họp. Hàn Hi trầm ngâm hồi lâu mới khởi động chiếc điện thoại riêng tư của mình, vài chục cuộc gọi nhỡ từ Duyệt Tình. Chẳng hiểu sao nhìn nó lại thấy phiền...

Điện thoại lúc này lại vang lên, Hàn Hi bắt máy:

- Anh đây!

- Hi, anh đang ở đâu thế? Em tìm anh mãi nhưng không thấy, gọi cũng không nghe máy... - Giọng nói nũng nịu xen lẫn tức giận của cô gái vang lên.

- Anh đi công tác, nơi này sóng yếu nên không nhận được! Vài hôm nữa anh sẽ về, chúng ta cùng đi du lịch nhé?

- Thật không? Ba mẹ em tháng sau sẽ sang đây, họ muốn gặp mặt gia đình anh bàn về việc đính hôn...

Duyệt Tình bên kia điện thoại nói rất nhiều nhưng chẳng có chữ nào lọt vào tai anh, được một lúc Hàn Hi đành trấn an và tìm cớ cúp máy. Chưa bao giờ anh cảm thấy giọng cô tra tấn đến vậy, không như giọng nói của người trong phòng kia, quyến rũ... Nghĩ tới Du Tử Tinh, cơ thể anh lại nóng lên. Hàn Hi đành thôi nghĩ nữa, Du Tử Tinh đã không chịu nổi bị anh đè ép như vậy, cho cậu hảo hảo nghỉ ngơi đi.

Hàn Hi chú tâm vào giải quyết công việc của mình, đến hơn nửa đêm mới trở lại giường. Nhìn thân ảnh ngủ đến ngọt ngào như vậy, anh thấy yên bình lạ. Nhẹ ôm cậu vào lòng, Du Tử Tinh ngọ nguậy tìm một tư thế thoải mái liền ngủ tiếp. Anh cũng mi mẫn nhắm mắt ngủ.

...

Ánh nắng ban mai chiếu vào căn phòng khiến người trên giường nhăn mày muốn tỉnh. Đập vào mắt Du Tử Tinh là cơ ngực rắn chắc của Hàn Hi, anh vẫn đang say ngủ. Xung quanh toàn là mùi hương nam tính của anh khiến Du Tử Tinh đỏ mặt. Dáng vẻ anh ngủ lúc này cứ như một đứa trẻ, mặt vùi vào mái tóc cậu, hơi thở đều đặn phả lên tóc khiến Du Tử Tinh ngượng ngùng.

Cậu nhẹ nhàng xoay người, nhìn cuốn lịch be bé trên đầu giường, ánh mắt rối rắm. Đã ba ngày rồi kể từ buổi dạ tiệc, lúc này mua thuốc liệu có kịp không? Dù cậu yêu Hàn Hi thật nhưng không muốn bản thân giống như cha mình, cho dù sau này cậu chẳng thể yêu ai cũng không muốn đem đến phiền phức cho Hàn Hi. Nghĩ vậy cậu liền muốn xuống giường nhưng chưa chạm chân xuống đất đã bị một vòng tay ôm lại cứng ngắt:

- Em lại muốn bỏ trốn? - Giọng Hàn Hi tức giận vang lên.

Du Tử Tinh ngớ ra, cậu có muốn bỏ trốn đâu nào.

- Em không...

Hàn Hi không cho cậu nói hết câu đã lật cậu lại, bản thân chen vào giữa hai chân cậu. Ánh mắt lam sẫm ần ần lửa giận nhìn cậu khiến Du Tử Tinh ngẩn ngơ. Anh không nói năng gì, nắm hai chân cậu tách ra, cứ thế đem phân thân đã cương của mình đâm vào tiểu huyết vẫn còn sưng đỏ của cậu.

- Hàn Hi... đau quá! - Du Tử Tinh nhăn nhó cựa mình, muốn thoát khỏi trối buột của anh nhưng bất lực.

- Hừ! Đây là trừng phạt! - Hàn Hi mặc dù nói vậy nhưng động tác vẫn nhẹ bớt. Phân thân ra vào hậu huyết đã vô cùng mẫn cảm của Du Tử Tinh, đem lại từng đợt khoái cảm.

- Ân... Hàn Hi, anh thật là vô lí... A... đừng....

- Mới sáng sớm em đã muốn đi đâu? Lại muốn bỏ về nhà? - Động tác ra vào vẫn đều đều, nghiền vào điểm nhỏ bên trong Du Tử Tinh, mỗi nơi trên cơ thể cậu, anh đều đã triệt để khám phá.

- A... đừng đâm vào đó nữa... ư... em chỉ muốn thức dậy... thôi... ân...

- Thật không? Không phải bỏ trốn? - Hô hấp của Hàn Hi nặng dần, phân thân trong cơ thể Du Tử Tinh cũng căng cứng và to thêm một vòng.

- Anh... đừng to thêm nữa... a - Du Tử Tinh choáng váng thừa nhận từng trận đâm rút của anh, bên dưới căng chặt khiến cậu ần ần đau, nhưng khoái cảm rất nhanh cuốn đi điều đó.

- Muộn rồi, anh muốn em!

Hàn Hi nói xong câu đó liền không kiên nhẫn gì “ăn” sạch cậu lần nữa. Mãi đến chiều tối Du Tử Tinh mới có thể rời giường, bị bắt ăn chút cháo rồi lại mệt mỏi ngủ say. Thời điểm ngăn chặn hậu quả cứ ngày một xa dần mà bản thân cậu không có cơ hội thực hiện.

...

Du Tử Tinh buồn chán rồi, mấy ngày nay cậu không được bước chân ra ngoài. Một phần vì cơ thể lúc nào cũng cảm thấy mệt mỏi, một phần vì cậu tham luyến khoảng thời gian hạnh phúc bên Hàn Hi lúc này. Hiện tại anh đã đến công ty làm việc, cậu cũng muốn trở lại với công việc của mình nhưng người nào đấy rất bá đạo, cứ cậu mở miệng nhắc tới lại bị anh đề lên giường, sau đấy thì không cần phải nói. Hàn Hi rất bá đạo nói một câu: “Không cần đi làm, anh nuôi!”. Thế là cậu chân chính trở thành “kim ốc tàng kiều” rồi đấy!

Du Tử Tinh buồn chán đi khám phá tất cả mọi góc ngách trong nhà Hàn Hi, sau đó đến phòng làm việc của anh chơi. Hàn Hi bảo anh có rất nhiều sách, nếu chán cậu có thể đọc. Du Tử Tinh lấy đại một cuốn trẻ kẹ sách, leo lên chiếc sofa gần đấy chăm chú đọc. Đọc mãi ngủ quên lúc nào không biết, Hàn Hi về trông thấy mà buồn cười. Hôm nay anh đúng lúc gặp chuyện không vui, tâm trạng rất tệ nhưng khi nhìn thấy cậu, mọi nặng nề như tan biến hết.

Ba mẹ Duyệt Tinh hôm nay đến nhà anh chơi, thăm hỏi đầu đó xong liền bàn đến chuyện đính hôn. Ba mẹ anh hiện đang đi du lịch nên ông nội chỉ có thể đứng ra chủ trì. Với anh, chuyện này cũng chẳng có gì phải trì hoãn nhưng lúc này, khi nghĩ đến thân ảnh nhỏ nhắn mỗi đêm rúc vào lòng anh say ngủ, anh chợt không muốn nghĩ đến.

Hàn Hi nhẹ tay ôm Du Tử Tinh lên, cậu cọ người đôi chút liền yên tĩnh. Anh đem người về giường, đắp chăn cẩn thận rồi đi tắm. Hôm nay anh chẳng muốn suy nghĩ thêm điều gì nữa cả.

Một tuần sau đó bọn họ giống như vợ chồng mới cưới, ngày nào cũng ngọt ngào. Hàn Hi rất biết chiều chuộng tình nhân nhưng đôi khi anh cũng rất bá đạo. Một điều nữa là dục vọng của anh rất mạnh, hầu như cách một ngày là anh phải đè Du Tử Tinh ra làm đến khi cậu mềm nhũn mới buông tha, Du Tử Tinh kêu trời không thấu.

Hôm nay chẳng hiểu sao tâm trạng Du Tử Tinh cứ bức rức không yên, ăn gì cũng muốn nôn nên từ sáng cậu chỉ ăn được chút cháo rồi thôi. Hàn Hi nghĩ cậu sinh bệnh nên muốn đưa đi bệnh viện nhưng Du Tử Tinh không muốn, cậu có linh cảm rất xấu về chuyện này. Anh nói mãi không được nên thôi, mua cho cậu ít thuốc cảm rồi đến công ty. Hôm nay có một buổi họp báo mà anh không thể không có mặt, Hàn Hi bỗng cảm thấy may mắn vì Du Tử Tinh không đi làm vì họp báo liên quan đến việc anh đính hôn, chẳng biết vì sao anh không muốn cậu biết.

Hàn Hi đi rồi Du Tử Tinh cũng thay quần áo chuẩn bị ra ngoài, cậu cần đến hiệu thuốc, với lại cậu cũng muốn về nhà lấy ít đồ. Du Tử Tinh không nghĩ rằng lần này cậu trở về nhà không phải lấy ít đồ mà là thu dọn mọi thứ để rời xa nơi đây.

Cảm giác của Du Tử Tinh khi nhìn lên màn hình tivi, nghe thông tin Hàn Hi đính hôn với Hà tiểu thư của Hà thị là cảm giác gì? Cậu thấy lòng đắng chát, cậu đã biết chuyện này từ sớm không phải sao, chỉ là anh không nói với cậu, bọn họ cùng lắm chỉ là tình nhân, anh không có nghĩa vụ phải thông báo mọi chuyện cho cậu biết. Du Tử Tinh cười khổ, nhớ đến thứ mình vừa mua, cậu có chút vội về nhà mình...

Nhìn hai vạch đỏ chói mắt trên que thử thai, Du Tử Tinh cảm thấy thế giới đang quay cuồng. Cậu nhìn trời thờ dài, đành chịu thôi: “Con à, ba con sắp đính hôn với người phụ nữ khác, chúng ta cũng nên tìm nơi khác sinh sống rồi, sau này sẽ chỉ có hai chúng ta nương tựa lẫn nhau...”.

...

Hàn Hi trở về nhà sau một ngày bận rộn, cứ nghĩ thân ảnh nhỏ nhắn ấy sẽ ở nhà đợi anh về, lòng bực tức cũng nhanh tan biến. Nhưng về đến nhà, căn nhà yên tĩnh không một ánh đèn, đây lòng Hàn Hi run lên. Anh vội vàng chạy vào tìm Du Tử Tinh, mọi thứ vẫn như cũ khi anh rời khỏi, chỉ có người là không thấy. Hàn Hi bắt mình phải bình tĩnh, cậu sẽ không thể đi đâu khác ngoài về nhà, anh lại vội vã quay ra, phóng xe đến nhà cậu, vượt mấy cây đèn đỏ, lúc này trong đầu chỉ có một ý nghĩ là giữ mãi cậu bên cạnh, dù không kết hôn luôn cũng được.

Hàn Hi đến nhà Du Tử Tinh, nhìn chiếc ống khóa vẫn còn nguyên bên ngoài, lòng anh chợt lạnh. Du Tử Tinh không có ở đây, cậu đã đi đâu rồi? Hàn Hi lấy điện thoại ra bấm số, bên kia đổ chuông vài lần mới có người bắt máy.

- Du Tử Tinh, em lại dám bỏ trốn? - Hàn Hi đối bên kia gầm lên.

-....Hàn Hi, em đã thấy tin tức anh đính hôn... - Du Tử Tinh nói rất chậm rãi, chỉ có bàn tay đang bấu vào đùi là biết cậu không bình tĩnh.

- Anh... - Hàn Hi không biết nói gì cho phải, chuyện này đã được quyết định từ trước nhưng khi đối mặt với sự chất vấn của Du Tử Tinh, anh không thốt nên lời.

- Hàn Hi, mấy ngày qua ở bên anh em thật sự rất vui, nhưng từ đầu em đã nhận rõ thân phận của mình nên không sao cả. Anh sắp trở thành chồng, thành cha, thành trụ cột của một gia đình... anh là người đàn ông dịu dàng nên có thể làm tốt, trò chơi của chúng ta cũng nên chấm dứt rồi...

- Du Tử Tinh, anh không muốn chấm dứt... - Hàn Hi nóng nảy.

- Thế thì sao? Chúng ta không thể.... - Du Tử Tinh chợt im lặng, bàn tay dứ lên bụng mình vuốt nhẹ, hít sâu một hơi: - Đơn xin nghỉ việc em đã gửi lên rồi, đừng tìm em nữa! Tạm biệt.... Hàn Hi!

Không đợi anh lên tiếng, Du Tử Tinh đã dập máy, tháo luôn sim điện thoại ném ra ngoài tàu hỏa. Cậu muốn trở về quê, thành phố mà cha con cậu vẫn muốn về nhưng chưa từng trở lại.

Hàn Hi chăm chú nhìn chiếc điện thoại trên tay, ánh mắt thần thờ, dường như có gì đó trong anh đang đóng băng lại và phát ra âm thanh rạn nứt. Trái tim bỗng đau đớn lạ mà anh thì không thích điều đó. Đưa mắt nhìn cánh cửa đóng chặt lần nữa, sau đó thu hồi ánh mắt lạnh lùng, quay người bước đi, người ấy đã đi rồi mà anh nên quay trở về cuộc sống vốn có.

...

Du Tử Tinh mất hơn một ngày mới đến được thành phố K, nơi cha cậu được sinh ra. Du Tử Tinh vẫn thường nghe cha kể về nơi này cùng tình yêu của ông với người cha mà cậu không biết là ai kia, lần này quyết định đến đây trải qua cuộc sống sắp tới, lòng cậu có rất nhiều cảm khái.

Du Tử Tinh hòa theo dòng người đi ra từ ga xe lửa, bắt taxi đi đến khu địa chính, trước mắt cậu cần thuê nhà và vô no cái bụng trước đã, cậu có thể đói nhưng thẳng nhóc đang tồn tại mạnh mẽ kia thì không.

Du Tử Tinh chọn thuê một căn nhà nhỏ ở vùng ngoại ô, vì chủ nhà mua nhưng ít khi sử dụng nên đem ra cho thuê và vì vị trí khá xa cùng hẻo lánh nên chẳng ai thuê, giá cũng rất rẻ, điều này vừa hay hợp ý Du Tử Tinh. Cậu không muốn vài tháng nữa bụng to lên lại khiến người khác nhìn mình như quái vật. Đặt tiền cọc đâu vào đấy, Du Tử Tinh đi ăn và sau đó dạo phố mua ít vật dụng cần thiết. Số tiền dành dụm lúc trước đủ để cậu trang trải trong mấy tháng đầu.

Cuộc sống của một ông bố tương lai cứ thế bắt đầu trong chờ mong và thách thức...

5. Chương 5: Tự Lực

Du Tử Tinh sống tại nhà mới đã được một tháng. Một tháng này là trải nghiệm vô cùng mới mẻ đối với cậu, tuy khổ thật nhưng cậu lại rất vui mừng. Triệu chứng nôn mửa rất lợi hại, hầu như Du Tử Tinh ăn bất cứ thứ gì đều nôn ra hết, chỉ mới một tháng mà cậu đã gầy đi thấy rõ, vẻ mặt xanh xao nhưng Du Tử Tinh không nản lòng, nôn ra hết thì lại ăn vào thật nhiều để bồi bổ lại. Từ khi mang thai, sức khỏe cậu cũng yếu hơn trước nên Du Tử Tinh không vội tìm việc mà chỉ ở nhà nghỉ ngơi, mỗi ngày đọc một quyển sách hay xem một bộ phim nào đó, còn lại là thời gian ăn và ngủ.

Du Tử Tinh từng giả gái đi bắt mạch một lần, vì cậu không dám đến bệnh viện, cậu sợ sẽ bị nhìn như quái vật. Phòng khám trung y đó nằm trong thành phố, cậu vô tình tìm được địa chỉ nên đến xem. Bác sĩ đã ngoài ngũ tuần, vẻ mặt hiền hòa thân ái. Lúc cậu mới đến khám, trong lòng nơm nớp lo sợ, nhưng bác sĩ chỉ nhìn cậu một cái đầy ý nhị rồi nói cực kỳ phát triển rất tốt, không cần lo lắng, còn có sau này đến khám không cần mặc nhiều như vậy. Du Tử Tinh nghe xong sung sướng, sau đó xấu hổ nhìn ông. Ông bật cười nhìn cậu đỏ mặt cảm thán: “Tạo hóa rất kì diệu, việc gì cũng có thể xảy ra nên không cần sợ hãi”, mặc dù ông cũng là lần đầu tiên tiếp xúc với đàn ông mang thai nhưng không có nghĩa ông chưa từng đọc sách. Sau đó Du Tử Tinh liền an tâm coi phòng khám nhỏ là nơi kí gửi tâm hồn.

Khoảng thời gian này là lúc cậu nhớ Hàn Hi da diết nhất, cảm xúc khi mang thai thay đổi thật thường khiến cậu bị trầm cảm nhẹ. Cậu vẫn thường chú ý mọi tin tức về anh, anh đã đính hôn với Hà tiểu thư, đi đâu cũng có đôi có cặp khiến cậu rất ganh tị, trông anh ấy sống rất tốt, cậu có thể an tâm rồi. Người ấy sẽ chẳng vì một tình nhân nhỏ bé như cậu mà buông bỏ các kế hoạch hoàn hảo trong tương lai đâu...

...

Hàn Hi lại khác, anh đính hôn với Duyệt Tình đã hơn một tháng nhưng lại chẳng vui vẻ chút nào, lúc nào cũng bức rứt không yên, đến việc lên giường cùng người đẹp cũng chẳng hứng nổi. Anh thừa nhận anh rất nhớ Tử Tinh, nhớ đến nỗi chỉ muốn tìm ra cậu ngay lập tức và cột chặt bên người, để cậu không trốn anh đi nữa. Nhưng anh biết anh không có quyền làm như vậy.

Chẳng biết cậu lúc này sống có tốt không? Có còn đau bụng đến phát sốt như trước? Nhớ đến vẻ mặt xanh xao của Du Tử Tinh ngày trước, anh chỉ có lo lắng cùng đau lòng. Từ lúc nào mà tình cảm của anh dành cho cậu không còn gói gọn trong hai chữ “hứng thú” nữa...

...

Tháng 5, thời tiết trong xanh và khá ẩm áp. Thai kì đã đến tháng thứ năm, bụng cậu đã nhô lên một khối tròn tròn, vì vậy trừ khi đi khám thai còn không Du Tử Tinh chỉ ở trong nhà. Nơi cậu ở khá hẻo lánh nên ít ai chú ý, Du Tử Tinh cũng có thể yên tâm mà mặc đồ rộng rãi đi qua đi lại trong nhà.

Tính tang!!!

Du Tử Tinh buông cây dao trên tay xuống chạy ra mở cửa. Hôm nay bác sĩ Vu có nói gửi cho cậu chút thuốc bổ, chắc là ông ấy đến.

- Xin chào! - Bên ngoài là một người đàn ông với gương mặt điển trai, nở một nụ cười hiền lành với Du Tử Tinh.

Cậu ngạc nhiên một chút sau đó bối rối kéo áo khoác trên người lại một chút.

- Có việc gì à?

- Em là Du Tử Tinh đúng không? Xin chào, tôi là Vu Mặc, cháu của bác sĩ Vu, ông ấy nhờ tôi mang thuốc đến cho em!

- A... mời anh vào! - Du Tử Tinh cuống quýt mở cửa, có chút xấu hổ nhìn anh ta.

- Em đang nấu gì à? Nếu không nhanh tắt bếp sẽ cháy đó! - Vu Mặc nhướn mày nhìn cậu.

Du Tử Tinh hoảng sợ “a” một tiếng rồi chạy vào trong, Vu Mặc muốn cản nhưng sợ cậu giật mình nên thôi. Anh đi đến sofa ngồi xuống, ánh mắt đảo quanh phòng. Căn nhà được bố trí vô cùng đơn giản với các vật dụng cần thiết, không có một vật dụng dư thừa.

Thật ra Vu Mặc rất tò mò về Du Tử Tinh, hôm trước anh từ bệnh viện trở về nhờ ông giảng giải một ca bệnh khó, vô tình về đúng lúc Du Tử Tinh đang được ông khám bệnh, thế là tránh đi nên cậu không gặp được anh. Hồi ông mới biết cậu là dựng phu, đã mang thai được năm tháng. Mặc dù đây là một hiện tượng phản khoa học, nhưng nó đang thực sự diễn ra trước mắt anh nên anh không thể không tin. Anh càng tò mò về cậu hơn nên mới xin ông đem thuốc đến cho cậu.

Du Tử Tinh thật khả ái, lúc nào cũng trông có vẻ ngượng ngùng nhưng Vu Mặc tiếp xúc với rất nhiều người, anh biết Du Tử Tinh là người mạnh mẽ từ trong xương tủy, nếu không sẽ không một mình mang thai mà đến đây.

- Để anh chờ lâu rồi, anh uống trà hay nước lọc? Tôi chỉ có thứ đó!

- Nước lọc được rồi!

- Anh đợi một chút nhé! - Du Tử Tinh lại quay vào bếp, rót một ly nước lọc đem ra.

Vu Mặc nhận lấy uống một ngụm rồi nói:

- Đây là thuốc bổ của năm ngày, mỗi ngày em chỉ cần uống một thang, 3 chén sắc thành một, dù hơi khó uống nhưng cũng ráng uống đi, ông nói em bé phát triển tốt nhưng hơi yếu, dù sao cơ thể em không như phụ nữ, cần điều dưỡng nhiều hơn.

- Cảm ơn anh!

- Tôi chỉ chuyển lời thay ông thôi! Em đừng khách sáo. À quên nói, tôi cũng là bác sĩ nhưng tôi học tây y, nếu em không ngại, hôm nào đến bệnh viện tôi kiểm tra tổng quát một lần sẽ tốt hơn, ông tôi cũng đồng ý việc này...

Du Tử Tinh hơi bối rối nhưng vẫn gật đầu, dù sao đi siêu âm vẫn tốt hơn chỉ bắt mạch, cậu cũng rất muốn biết nó là gái hay trai.

- Đây là số điện thoại của tôi, khi nào em đến báo trước một tiếng nhé, tôi đến đón em!

Vu Mặc đưa cho Du Tử Tinh một tấm danh thiếp, sau đó đứng dậy ra về.

- Thật ngại quá! Làm phiền anh rồi!

- Tôi không thấy phiền, rất vui vì được quen biết em!

Vu Mặc nói lời thật lòng, anh rất tò mò về đứa trẻ được một người đàn ông sinh ra.

Tiến người đi xong, Du Tử Tinh trở vào nhà cất tấm danh thiếp đi, quyết định vài ngày nữa sẽ đến bệnh viện kiểm tra một chút.

...

Hàn Hi trở về nhà sau một cuộc đàm phán đầy mệt mỏi, nhìn căn phòng trống rỗng không có hơi người khiến đáy lòng anh lạnh lẽo. Anh lại nhớ người con trai ấy, mặc dù mệt mỏi thật nhiều nhưng đầu óc anh lại vô cùng tỉnh táo. Không nghĩ rằng chỉ vài ngày đây đưa mà Du Tử Tinh đã khắc sâu vào lòng anh đến vậy, mỗi lần nghĩ đến cậu đều đau đến không thở được. Anh đã từng tìm kiếm, nhưng biển người mênh mông, một cái bóng cũng tìm không thấy.

Hàn Hi thở dài, lấy một chai rượu trong tủ ra rồi ngồi uống tới sáng, chỉ có uống mới khiến anh thôi nhớ đến cậu.

Du Tử Tinh ngủ đến nửa đêm thì bị cơn buồn tiểu đánh thức, cậu mơ màng đi vào phòng tắm giải quyết, lúc trở ra chẳng may vấp té mà đập đầu xuống đất. Cơn đau dày xéo từ bụng khiến cơn buồn ngủ của cậu bay biến, Du Tử Tinh hoảng sợ ôm bụng mình, cố nén đau mà lết lại đầu giường tìm điện thoại. Cậu run rẩy bấm số, đôi mắt chóng váng lợi hại, môi bị cắn chặt đến chảy máu, cậu thật sợ hãi.

Điện thoại kết nối, Du Tử Tinh chẳng biết là ai bên kia, chỉ biết la lên:

- Cứu tôi với... làm ơn cứu chúng tôi với...

Hàn Hi đầu óc choáng váng nghe điện thoại, rệu vào khiến anh mù mịt, nhưng khi nghe tiếng rên rỉ đau đớn của người bên kia, anh giật bản người cầm điện thoại hét:

- Tử Tinh? Tử Tinh, là em phải không? Em đang ở đâu? Làm sao vậy? - Lòng anh nóng như lửa đốt hét với bên kia.

- Hàn Hi... ư... cứu em... cứu con...

Du Tử Tinh vì đau quá, chỉ nói được vài câu thông báo địa chỉ rồi ngất đi.

Hàn Hi trợn mắt nhìn điện thoại đã tắt mà hoảng hồn, cậu ở xa như vậy anh hoàn toàn không đến kịp. Hàn Hi vội vàng tra số cấp cứu của bệnh viện gần nhất với Du Tử Tinh, run rẩy bấm số, sau khi báo địa chỉ liền chỉ kịp lấy ví và hộ chiếu, đặt vé máy bay chạy không dừng vô đến nơi đó, nơi có Du Tử Tinh.

Vu Mặc sau khi được y tá thông báo có ca cấp cứu đột xuất liền nhanh chóng thay đồ, anh chỉ là không ngờ người được đưa đến là Du Tử Tinh. Đầu cậu bị rách chảy máu ồ ạt, dưới thân cũng chảy máu không ngừng. Lòng anh run lên, chẳng có thời gian giải thích với các phụ tá đang đứng chờ bên cạnh mà nhanh chóng bắt tay vào cấp cứu. Hy vọng mọi thứ đều ổn, anh không muốn cậu xảy ra sơ xuất gì.

Cả đêm Hàn Hi đều như ngồi trên đồng lửa, chẳng biết bên kia Du Tử Tinh thế nào. Đập máy bay, đổi năm tuyến xe mới đến được bệnh viện nơi Du Tử Tinh đang nằm.

Khi anh tìm được cậu thì Du Tử Tinh đã tỉnh, cậu đang trò chuyện cùng một người đàn ông khôi ngô, ánh mắt lấp lánh ý cười. Hàn Hi trông thấy mà máu nóng bốc cao, lạnh lùng đi đến trước mặt bọn họ, chăm biếm:

- Xem ra em chẳng có vấn đề gì?

Du Tử Tinh hoảng hốt nhìn người đàn ông bỗng dưng xuất hiện trước mặt, đôi môi không chút huyết sắc run rẩy thật lâu mới thốt lên được hai chữ “Hàn Hi”.

Vu Mặc nhìn người đàn ông đột nhiên xuất hiện, còn mang theo vẻ tức giận trừng anh, đột nhiên hiểu ra người này có quan hệ gì với Du Tử Tinh, nhưng anh không lên tiếng ngay lập tức mà nhìn Du Tử Tinh chờ đợi.

- Sao... sao anh lại ở đây?

- Có người nửa đêm gọi cho tôi kêu cứu, cho nên tôi đến xem người đó chết chưa?

Môi Du Tử Tinh mím chặt không nói, bàn tay đang nắm áo Vu Mặc siết thật chặt, cậu cố gắng bình ổn đau đớn dâng lên trong lòng.

- Vậy... cảm ơn anh, tôi đã không sao rồi, chỉ bị té đập đầu thôi...- Du Tử Tinh không nói, suýt nữa cậu đã mất đi đứa con của mình.

Hàn Hi trừng mắt nhìn họ, nhìn bàn tay đang nắm áo người khác của Du Tử Tinh mà tức giận vô cùng, nhìn gương mặt tái nhợt của cậu mà lòng anh đau như cắt, chỉ là lời nói ra miệng chỉ khiến người tổn thương.

- Mới mấy tháng không gặp mà em đã tìm được người mới, tôi phải khen em thật biết cách dụ dỗ người sao?

Vu Mặc muốn lên tiếng giải thích liền bị Du Tử Tinh nắm áo, lắc đầu nhìn anh.

- Anh ấy là Vu Mặc... là bạn trai mới của tôi! - Du Tử Tinh hướng Hàn Hi nói.

Hàn Hi chỉ chăm chú nhìn mặt Du Tử Tinh thăm lâu, muốn từ gương mặt đó nhận định xem cậu nói thật hay nói dối nhưng chẳng thu hoạch được gì. Ánh mắt anh từ giận dữ trở nên nguội lạnh, sự mất mát lan tràn ra cả cơ thể, khiến sự mệt mỏi mà anh cố nén trên đường đến đây gặp cậu đánh úp.

Anh chỉ lạnh nhạt nói với Du Tử Tinh một câu: “Em thật giỏi!” liền quay đầu đi mất. Khi ra khỏi phòng liền không nhận được bóng đen kéo đến, cứ thế ngã ra ngất xỉu. Trong phòng hoàn toàn không biết việc đó.

Vu Mặc nhìn Du Tử Tinh muốn nói lại thôi. Cậu chỉ nhìn về phía cánh cửa đã đóng chặt, ánh mắt rưng rưng nước.

- Sao không nói sự thật?

- Không đáng! Anh ấy nên đứng ở nơi mà anh ấy nên đứng.

- Anh ta là cha đứa bé?

- Ừm!

- Em như thế chỉ làm khổ mình.

Du Tử Tinh im lặng. Vu Mặc thở dài, kéo chăn đắp cẩn thận lại cho cậu rồi nói:

- Tình trạng nguy hiểm vẫn chưa qua đâu, cần ở lại theo dõi vài ngày, tôi sẽ báo với ông, em mau nghỉ ngơi đi!

- Cảm ơn anh!

- Đợi thằng nhóc này được sinh ra, phải cho tôi làm bố nuôi của nó!

- Nhất định rồi! - Du Tử Tinh mỉm cười vuốt ve bụng.

Vu Mặc vừa ra khỏi phòng đã bị y tá kéo đi xem bệnh, lại không ngờ người bệnh là người vừa giận dữ bỏ đi kia.

- Anh ta làm sao? - Vu Mặc nhanh chóng làm đúng tư cách bác sĩ.

- Ngất trên hành lang được mang vào, bị sốt cao! - Y tá truyền nước biển cho bệnh nhân báo cáo.

- Tiêm thuốc hạ sốt! Truyền 2 bạch dinh dưỡng nữa! Một mẻ quá độ cùng sốt cao, không ngất mới là lạ!

Vu Mặc thở dài thu ống nghe, hai người này chẳng người nào khiến anh bớt lo cả.

Hàn Hi ngủ một đêm liên tỉnh, cả có thể bủn rủn nằm trên giường, ngơ ngác nhìn trần nhà thật lâu. Sau đó gượng ngồi dậy, quyết định đi về. Vu Mặc đến thăm bệnh liền thấy người kia mặc quần áo vào, chuẩn bị rời khỏi liên nỗi nóng:

- Anh muốn đi đâu đó?

Hàn Hi nghe tiếng quay lại nhìn, thấy Vu Mặc liền nỗi nóng:

- Không cần anh quan tâm!

- Không quan tâm được sao? Cậu bị bệnh, nằm ở viện của tôi, cậu có mệnh hệ gì chẳng phải tôi tự đập bằng hiệu nhà mình hay sao?

- Anh là bác sĩ? Vậy càng không cần anh quan tâm! Tôi muốn xuất viện!

Hàn Hi chẳng quan tâm, mặc áo khoác vào liền đi ra ngoài, dù lúc này anh đang rất choáng váng nhưng không muốn gặp mặt tên tình địch này chút nào.

Vu Mặc cười khổ, không phải anh không nhận ra địch ý của Hàn Hi nhưng anh thật sự oan uổng mà.

- Đây, anh còn đang sốt đó!

- Không cần anh quan tâm! - Hàn Hi nhanh chóng tìm được chỗ thanh toán viện phí liền muốn đi. Vừa ra đến cửa lại quay vào, đứng trước phòng bệnh của Du Tử Tinh do dự một lát mới bước vào, cậu đang ngủ. Ánh mắt nhìn cậu của Hàn Hi bất giác dịu xuống, kéo ghế ngồi bên cạnh ngắm cậu ngủ, trái tim hoảng hốt cũng từ từ yên bình.

Cậu gầy đi thật nhiều! Hàn Hi đưa tay vuốt ve gương mặt mà anh nhớ hàng đêm kia, thật muốn hôn cậu nhưng anh không dám, sẽ lây bệnh cho cậu mất. Hàn Hi bỗng chán nản thật nhiều, tìm được cậu rồi nhưng lại chẳng giải quyết được gì, cậu sẽ không theo anh về vì anh đã dính hôn với người khác.

Ánh mắt Hàn Hi tối lại, anh không muốn buông tha cậu dễ dàng như vậy, cho dù tên kia là bác sĩ thì sao, anh sẽ đem cậu trở về bên cạnh mình, nhất định là vậy.

Hàn Hi nhìn Du Tử Tinh lần nữa, nhìn không được hôn lên cái trán bị thương của cậu một cái mới lưu luyến ra về. Anh phải giải quyết cuộc hôn nhân của mình trước đã, sau đó đến rước cậu về, cậu chỉ có thể là của anh.

Hàn Hi không biết lần này trở về anh chưa giải quyết được việc gì đã bị tai nạn làm hôn mê hơn nửa năm, sau khi tỉnh dậy thì chẳng nhớ gì cả. Mà Du Tử Tinh cự tuyệt mọi thông tin bên ngoài, yên tĩnh dưỡng thai lại càng không biết gì cả.

Du Tử Tinh nằm viện hơn một tuần mới khỏe trở lại, trong khi nằm viện cũng có nghe nói về vụ tai nạn giao thông liên hoàn chết rất nhiều người nhưng lại chẳng để ý. Cậu chỉ biết Hàn Hi đi rồi, trở lại cuộc sống của anh ấy, mà cậu trong suy nghĩ của anh đã triệt để không còn quan trọng nữa.

Cuộc sống của hai người cứ thế tách nhau ra đến khi con trai Du Tử Tinh bốn tuổi mới có cơ hội gặp lại... Môi C

6. Chương 6: Gặp Lại Hàn Hi

Quán bar tấp nập người ra vào, kẻ ôm ấp, người hôn môi... Tiếng nhạc xập xình khiến người ta điên cuồng, mùi khói thuốc và nước hoa hỗn tạp gom lại một chỗ chỉ khiến người chán ghét. Vậy mà Du Tử Tinh đã ở nơi này làm việc được hơn một năm. Từ vị trí quản lý công nhân viên chức đổi thành quản lý một câu lạc bộ đêm khá nổi tiếng trong thành phố, cuộc sống không thay đổi mấy chỉ là chuyển từ sáng thành tối mà thôi.

Kể từ lần cuối cùng Du Tử Tinh nhìn thấy Hàn Hi trong bệnh viện, cậu chưa từng gặp lại anh, không điện thoại, không thư từ... hầu như mọi thông tin về anh đều bị cậu từ chối, không vì gì khác, cậu sợ mình lại đắm chìm vào một người không thuộc cùng thế giới. Nhưng nỗi nhớ anh lại chưa bao giờ nguôi ngoai, vì con cậu càng lớn càng giống anh, cứ như hai giọt nước ấy.

Nhớ tới thằng nhóc lúc nào cũng méo mào chờ mình tới đón, Du Tử Tinh cười nhẹ. Chắc lúc này nó đang ngủ ngon lành trên giường của Vu Mặc rồi.

- Quản lý, bên kia có người gây sự?
- Lại nữa à? Tên đó hay tên khác? - Du Tử Tinh nhíu mày theo cậu phục vụ đi về phía xảy ra tranh chấp.
- Là khách lạ, xem khí chất không phải người tầm thường! - Tiểu Tranh đáp.
- Cậu mang đến cho tôi một chai Chivas, tôi qua đó xem sao!
- Vâng!

Du Tử Tinh thấy Tiểu Tranh chạy đi liền sửa sang lại quần áo, trên mặt nở một nụ cười nghiệp vụ đi đến nơi đang ồn ào kia.

- Quản lý đâu? Tôi muốn gặp quản lý nơi này! - Một người đàn ông trông khá say đang gào thét với vài người bảo vệ xung quanh. Du Tử Tinh vội qua:
- Chào anh, tôi là quản lý nơi này! Xin hỏi anh có vấn đề gì ạ?
- Cậu xem đi! Tôi yêu cầu có người đẹp phục vụ, tại sao nơi này không có? Có phải quán bar không thể hả?
- Người đàn ông đập bàn giận dữ: - Cậu có biết hôm nay tôi bàn chuyện quan trọng không?

Du Tử Tinh mắng thầm: “Ai quen biết gì người mà phải quan tâm đến người có việc quan trọng hay không?”.

- Anh thông cảm, câu lạc bộ chúng tôi chỉ phục vụ bia rượu là chủ yếu, còn loại hình phục vụ anh muốn chúng tôi không kinh doanh ạ! Tôi có thể miễn phí cho anh đêm nay, hi vọng anh bỏ qua cho! - Du Tử Tinh bực bội nhẹ giọng thương lượng.
 - Như thế là thế nào? Gọi ông chủ mấy người ra đây? - Người đàn ông đã bắt đầu say không kiềm chế được.
- Du Tử Tinh đau đầu:
- Để tôi bồi rượu cho quý vị có được không? - Cậu bắt đầu dĩ nhiên.

Người đàn ông nheo mắt nhìn Du Tử Tinh, trông thấy cậu khá tuần tú, ánh mắt sáng trong liền có chút hạ hỏa.

- Được rồi, cậu phải bồi khách của tôi thật tốt đấy! Kêu thêm rượu vào bao sương thứ 2, tôi chờ cậu trong đấy!

Người đàn ông nói xong liền lắc người đi, Du Tử Tinh thở dài, quay lại nhìn Tiểu Tranh đang lo lắng bên cạnh:

- Bao sương thứ 2 có mấy người?

- Người lúc này và một người nữa, nhưng bên trong tối, em không thấy rõ mặt!

- Được rồi, đưa rượu cho tôi, ngoài này giao lại cho cậu, nếu không giải quyết được thì chạy vào tìm tôi!

Tiểu Tranh lo lắng:

- Ngày nào anh cũng uống thế này sao chịu nổi, Tiểu Du vẫn đang đợi anh về mà!

- Chịu thôi, công việc mà, chịu đựng mấy tiếng là được!

Du Tử Tinh bưng khay rượu đi về phía bao sương, chỉ suy nghĩ làm sao để mình uống ít đi một chút nếu không thẳng nhóc kia lại la ó om sòm cho mà coi.

- Rượu đến rồi đây! Quý khách đợi lâu rồi!

Người đàn ông lúc này liền ngoắc tay:

- Lại đây! Đến bồi rượu Hàn tổng!

Du Tử Tinh nhướng mày, không nghe rõ là Hà tổng hay Hạ tổng. Cậu mỉm cười bước qua, rót một cốc rượu, vừa ngừng đầu lên đã đối diện với đôi mắt thâm sâu vẫn luôn tồn tại trong trí nhớ. Đôi mắt xinh đẹp ấy đang âm thầm đánh giá cậu, hiện lên chút nghi hoặc. Tay Du Tử Tinh run lên, một chút rượu đổ ra ngoài, cậu cup mắt che giấu sự rung động trong lòng, ám ách nói:

- Đây... kính anh!

Hàn Hi nhìn người đang đưa ly rượu cho mình, đôi mày nhíu chặt lại, đáy lòng rung lên, cảm giác đã từng quen biết nhưng anh không nhớ được người đó là ai hoặc là cậu rất giống một người đối với anh rất quan trọng...

- Chúng ta có quen nhau không?

Du Tử Tinh sửng sốt, nghi hoặc đưa mắt nhìn Hàn Hi, anh đang nhíu chặt mày, tựa như rất khó nghĩ. Đã xảy ra chuyện gì sao? Sao anh lại không nhớ cậu?

- Chúng ta đã từng... là đồng nghiệp ở Hàn thị! - Du Tử Tinh không dám nói hai chữ “tình nhân”.

- Vậy à? Xin lỗi, tôi bị tai nạn, quên rất nhiều thứ! Vậy hôm nay phải uống cho đã rồi!

Du Tử Tinh ngẩn ngơ trước lời nói của anh. Hàn Hi bị tai nạn? Chuyện xảy ra lúc nào? Du Tử Tinh thâm hận bản thân vì từ chối xem tin tức về Hàn Hi.

- Được... không say không về!

Tối đó Du Tử Tinh uống rất nhiều, dường như muốn đem tất cả mọi cảm xúc nhớ nhung cùng uất ức xả ra tại chỗ, tham lam bên cạnh Hàn Hi nhiều một chút. Anh đã quên mất cậu, như thế càng tốt, bọn họ triệt để không còn liên quan nhau nữa. Uống đến khi Du Tử Tinh bất tỉnh nhân sự, chuyện sau đấy cậu không biết.

Hàn Hi đem người về khách sạn nơi mình ở, mặc dù say nhưng vẫn khá tỉnh táo. Nhìn người đã say đến bất tỉnh trong lòng, đáy lòng dâng lên rất nhiều cảm xúc kì lạ. Anh không tin lời cậu nói, chỉ đơn giản vì khi anh gặp cậu, cảm xúc bản thân không bình thường.

Hàn Hi đem người đặt lên giường, vài kí ức vụn vặt xoẹt qua khiến anh nhíu mày. Anh ngồi bên cạnh nhìn Du Tử Tinh thật lâu đến khi bị tiếng chuông điện thoại trong túi cậu đánh tỉnh.

Hàn Hi lấy điện thoại ra, thấy danh bạ hiện chữ “Bác sĩ” liền nhấn nghe máy.

- Tử Tinh, sao em chưa về nữa? Mau đến đón Tiểu Du, nó đang khóc đòi em nè, anh không đỡ được!

Hàn Hi nghe thấy tiếng khóc thút thít truyền vào điện thoại, bỗng đau lòng lạ. Anh đáp lại:

- Địa chỉ?

Vu Mặc sững sốt nhìn điện thoại, đúng số của Du Tử Tinh mà, nhưng người nghe không phải. Anh chợt lo lắng, có nên báo cảnh sát không? Trước tiên gặp người đó xem sao.

Anh báo địa chỉ ra rồi đem Tiểu Du vào nhà, bản thân đứng ở cửa chờ đợi, tâm lo lắng không thôi. Du Tử Tinh không có việc gì chứ?

Một chiếc BMW dừng lại trước cửa, Vu Mặc lần nữa nhìn thấy người đàn ông đó, cao quý và lạnh lùng. Anh ta bước đến trước mặt anh, nói:

- Tôi đến đón người!

- A.... anh đã gặp Du Tử Tinh? Cậu ấy đâu?

- Đã ngủ!

Nghe câu trả lời ấy, không hiểu sao Vu Mặc chợt nghĩ tới chuyện cấm trẻ em. Anh xấu hổ ho nhẹ, gật đầu:

- Vậy tôi yên tâm! Anh đợi một chút, tôi gọi Tiểu Du ra.

Hàn Hi càng lúc càng nghi hoặc, người này cũng biết anh, còn yên tâm giao một đứa nhỏ cho anh thì xem ra quan hệ của anh cùng người tên là Tử Tinh kia không đơn giản.

Vu Mặc đem Tiểu Du khóc đến hai mắt đỏ hồng như thỏ ra đưa cho Hàn Hi. Lần đầu tiên thấy đứa trẻ đó, Hàn Hi liền khẳng định nó có liên quan đến mình vì khuôn mặt ấy với anh khi bé là một khuôn đúc ra.

- Ba ba... - Tiểu Du dụi mắt nhìn người đàn ông lạ lẫm trước mặt, nghi hoặc lại có chút vui sướng gọi.

Hàn Hi nhú mày, đưa tay ôm lấy thằng nhóc còn thơm sữa kia vào lòng, có chút thích không muốn buông tay.

- Giao cho anh đây! Tôi phải đến bệnh viện trực rồi, vợ tôi đang chờ tôi ở đó! Hôm nào rảnh bảo Tử Tinh cùng ăn một bữa cơm. Tôi không biết quan hệ hiện tại của hai người thế nào nhưng mấy năm nay Tử Tinh sống không được tốt, cũng không thôi nhớ về anh, lần này gặp lại, phải biết trân trọng!

Vu Mặc nói xong liền đi vào nhà, nào biết những lời mình nói Hàn Hi hoàn toàn chẳng hiểu gì cả, chỉ càng thêm khẳng định, anh và Du Tử Tinh có mối quan hệ mật thiết hơn cả.

Đứa mắt nhìn thẳng nhóc này giờ vẫn nằm im trong lòng tò mò nhìn anh. Hàn Hi hỏi:

- Du Tử Tinh là gì của con?

- Baba...

- Tôi là gì của con?

Thằng nhóc khó hiểu đáp lần nữa:

- Baba!

- Đều là baba? Vậy ai sinh ra con?

- Baba! - Vui sướng múa tay.

Hàn Hi bỗng nhục chí, ôm thằng nhỏ đi về phía xe, mắt thấy nó còn quá nhỏ để có thể ngồi một mình liền cởi áo khoác bọc lại, ôm vào trước ngực, thắt dây an toàn rồi lái xe về khách sạn. Đợi người kia tỉnh anh liền hỏi rõ mọi chuyện.

Khi Hàn Hi về tới khách sạn, thằng nhóc đã ngủ ngon lành trong lòng anh, còn chảy cả nước miếng ướt một mảnh chiếc áo sơ mi anh đang mặc. Hàn Hi là một người khiết phích nhưng anh lại chẳng ghét điều này,

thậm chí còn cẩn thận ôm nó để nó ngủ được thoải mái. Đêm thẳng nhóc giống hệt mình khi bé vào phòng, baba của nó đang ngủ chẳng biết trời trăng gì trên giường, gương mặt phiếm hồng vô cùng khả ái. Hàn Hi đặt Tiểu Du bên cạnh Du Tử Tinh, nhìn hai người ngủ đến ngọt ngào, trái tim anh bỗng vui vẻ lạ, đến khi phản ứng, anh đã hôn lên trán người kia. Hàn Hi giật mình đứng thẳng dậy, gãi đầu ngáy giấc lát liền đi vào phòng tắm, anh thế nhưng lại phản ứng với người kia...

Hàn Hi để dòng nước lạnh giá xóa tan đi sự khô nóng trong thân thể. Từ lúc tỉnh lại ở bệnh viện vào bốn năm trước, có rất nhiều thứ anh biết mình đã bỏ lỡ nhưng chẳng biết nên bắt đầu từ đâu, vì thế cứ ngẩn ngơ mà sống cho đến hiện tại. Sau khi tỉnh dậy, mọi người đều nói anh có vị hôn thê, anh cũng chẳng phản đối gì về điều đó nhưng bản thân lại không tìm thấy sự thân thiết với cô ấy, tình cảm chỉ còn tồn tại qua lời nói mà thôi, dần rồi anh cũng không quan tâm nữa, Duyệt Tình cũng chán nản mà rất ít khi tìm đến anh. Hôm nay gặp Du Tử Tinh, nhận thức của anh liền thay đổi, không phải anh không có cảm giác mà vì gặp không đúng người, cậu ấy làm anh rung động dù chỉ mới lần đầu gặp gỡ. Anh nhất định sẽ tìm ra sự thật, thứ mà anh bắt đầu đã quên mất.

Hàn Hi khoác áo choàng tắm ra ngoài, nhìn hai bóng hình nho nhỏ ấy anh liền cảm thấy buồn ngủ. Hàn Hi đẩy Tiểu Du vào giữa giường, nó cọ nguậy một chút liền an ổn ngủ. Anh cũng nhắm mắt lại chìm vào giấc ngủ yên bình nhất từ trước đến nay.

...

“Phi” Tiểu Du mở mắt, lờ mờ nhìn thấy người to xác, đôi mắt còn nhấp nhem nhìn hết người này đến người kia. Sau đó bò lại gần người cha đẹp trai long lanh của nó, tròn mắt nhìn. Cha y hệt trong quyển tạp chí mà bố Vu Mặc lén cho nó coi, vì sao phải lén, vì baba mà nhìn thấy sẽ nổi giận. Tiểu Du hớn hở chớp chớp mắt, bàn tay mũm mĩm áp vào hai má của Hàn Hi, cái mỏ nhỏ chu ra, “bẹp” một cái in lên má anh một nụ hôn chào buổi sáng.

Hàn Hi buồn cười mở mắt, từ lúc thẳng nhóc ngo nguậy anh đã tỉnh rồi, chỉ muốn xem nó làm gì nên giả vờ nhắm mắt, ai mà ngờ nó còn nhỏ mà háo sắc như vậy cơ chứ...

- Chào buổi sáng!

- Ha ha... baba... mắc tè!

Hàn Hi sững sốt, vội xuống giường ôm thẳng nhóc vào nhà vệ sinh. Tiểu Du sung sướng quơ chân quơ tay, thoải mái xả nước sau đó được anh lau tay rửa mặt đem trở về giường.

- Đói không?

- Đói!

- Con muốn ăn gì?

- Kem!

Hàn Hi nhú mày, sáng sớm ai lại ăn kem, nhưng anh cũng chẳng biết bé con thường ăn gì đành gọi cho phục vụ phòng, kêu hai phần ăn sáng cùng vài món dành cho trẻ con mới lớn. Trong thời gian chờ đợi, Tiểu Du cứ lót tót chạy theo sau lưng anh như cái đuôi.

- Sao thế?

Nó ngơ ngác nhìn anh:

- Baba lại đi?

- Đi đâu?

- Không biết!

- Vậy sao con lại hỏi? - Hàn Hi ngồi xổm xuống đối diện với đôi mắt to long lanh.

- Vì thật lâu baba cũng không về!

Hàn Hi thở dài, mặc dù chẳng biết nó có phải con anh không nhưng anh đau lòng.

- Bây giờ không đi nữa, đi sẽ mang con theo! Được không?

- Được!

- Lên giường gọi ba con dậy đi, bữa sáng được đem lên rồi kìa!

Hàn Hi đem Tiểu Du ném trở lại giường, mình thì đi thay một bộ đồ thoải mái.

Tiểu Du bò lại gần Du Tử Tinh, bàn tay nhỏ xíu vỗ cái bẹn lên má cậu.

- Baba mau dậy!!

- Ừm... Tiểu Du đừng quậy!

- Mau dậy, đói!

Du Tử Tinh mờ mịt mở mắt, nhìn thấy cặp mắt sáng long lanh đang chăm chú nhìn mình liền cười khẽ.

- Biết rồi, ba dậy ngay!

Du Tử Tinh bật người ngồi dậy, sau đó liền ngẩn ngơ. Đây là nơi nào? Sao cậu lại ở đây? Tối qua uống rất say, sau đó... đáy lòng cậu run lên, cửa phòng tắm cách một tiếng mở ra, đôi mắt xanh êm dịu đối diện với cậu, Du Tử Tinh há miệng không thốt nên lời.

- Tỉnh? Mau đi rửa mặt! - Hàn Hi bình thản lên tiếng rồi đi đến ôm Tiểu Du ra phòng khách.

Du Tử Tinh ngơ ngác nhìn theo. Lạy Chúa! Chuyện gì đang xảy ra thế này? Cậu vội nhảy xuống giường đuổi theo.

- Anh...

- Mang dép lê vào! - Hàn Hi nhíu mày nhìn đôi chân trần của cậu, khó chịu.

- A... nhưng... sao tôi lại ở đây? Còn Tiểu Du nữa...

- Tôi mang về! - Hàn Hi bình thản ném lại một câu rồi dứt Tiểu Du ăn sáng, bé con đang há miệng thật to chờ anh dứt.

- A... - Tiểu Du sung sướng được baba đẹp trai dứt ăn, hoàn toàn ném baba thân sinh ra khỏi đầu.

Du Tử Tinh cười khỏ nhìn hai người chẳng để cậu vào mắt, này có thể coi là “phụ tử tương thân” không? Cậu nhìn một lúc lại chẳng biết nói gì đành đi vào phòng tắm rửa mặt, cậu cần hỏi Vu Mặc vài chuyện về việc Tiểu Du xuất hiện ở đây.

Hàn Hi nhìn theo cậu, suy nghĩ sâu xa. Sau đó lại nhìn thẳng nhóc trong lòng, xem ra cần xác định một chút.

Anh lấy điện thoại gọi cho một người, bảo người ấy điều tra tất tần tật mọi thứ về Du Tử Tinh, cùng gửi hai mẫu tóc mà anh cố tình lấy của hai người bọn họ đi xét nghiệm. Kết quả thế nào vài ngày sau sẽ rõ, lúc đó cậu có chối cũng không được. Vấn đề là lúc này làm sao giữ họ lại bên cạnh?

- Này, nhóc con! Nếu một lúc nữa baba còn đòi dẫn con về nhớ khóc thật to đấy!

- Vì sao?

- Vì baba con sẽ không cho con gặp tôi nữa! - Hàn Hi dụ dỗ.

- Không muốn!

- Có muốn ở cùng cha không?

Gật đầu tích cực.

- Vậy phải làm theo những gì cha nói! Không được gọi cha là baba nữa, phải gọi là cha!

Tiểu Du khó hiểu nhưng vẫn gật đầu. Hàn Hi mỉm cười xoa đầu nó. Hình ảnh hài hòa như vậy đập vô mắt Du Tử Tinh đau đớn, cậu phải mang Tiểu Du trở về, không nên liên hệ gì với Hàn Hi nữa, dù biết như thế rất bất công với anh nhưng từ đầu đã thế, không phải sao?

- Tiểu Du, chúng ta về thôi! Mau cảm ơn chú đã chăm sóc con đi!

Tiểu Du hết nhìn ba nó lại nhìn Hàn Hi, sau đó trong ánh mắt chờ mong của Du Tử Tinh, úp mặt vào lòng Hàn Hi không nhìn cậu, chỉ chừa hai cái móng tròn tròn. Du Tử Tinh trợn mắt, chỉ trong một đêm mà đứa con cậu mang nặng đẻ đau vì một người mới gặp mặt chưa đầy 24h dụ dỗ.

- Tiểu Du! - Du Tử Tinh giận rung người đi về phía Hàn Hi.

Anh bình tĩnh nhìn cậu, sau đó ôm Tiểu Du vác lên vai. Du Tử Tinh không dám giật lại vì sợ đau con, đành bất mãn trừng anh.

- Anh muốn gì?

Đôi mắt xanh bỗng nhìn cậu đầy ý cười, môi mỏng hé mở:

- Muốn em!

Nếu có thể, Du Tử Tinh thật muốn đâm một phát vào gương mặt đẹp trai kia, sau đó đoạt con trở về. Nhưng cậu không dám nên chỉ có thể tức giận trừng anh...còn thằng nhóc kia rất không lương tâm mà cọ a cọ, “cha thật thoải mái”.

7. Chương 7: Cuộc Chiến Tình Yêu

Du Tử Tinh đau khổ lê lê theo người đàn ông đáng ghét nào đấy hết dạo nơi này đến dạo nơi kia, hoàn toàn không quan tâm đến sự tồn tại của cậu. Thằng nhóc phản bội Tiểu Du kia thì ngồi vắt vẻo trên vai Hàn Hi, thích thú cười hắc hắc, trông vui vẻ phếch, chỉ tội mình cậu cứ lo sợ vẩn vơ.

Đi một lúc thật lâu, Hàn Hi bỗng dừng chân ngoái đầu lại nhìn Du Tử Tinh đang cúi đầu phía sau, vẻ mặt trông đau khổ lắm khiến anh buồn cười:

- Này, em mà cúi đầu đi tiếp là đụng cột điện đấy!

- A... - Du Tử Tinh giật mình, chỉ cách cột điện 10cm. Cậu lườm anh một cái: -... tôi mới chân rồi, không muốn đi nữa!

Cậu ném lại một câu liền đi vào quán cafe gần đó, yên vị gọi một cốc moscha nóng. Trong lòng thầm mắng Vu Mặc sao đến bây giờ vẫn không bắt máy.

Hàn Hi nhìn Du Tử Tinh một lúc mới nói:

- Ba con rất hay cáu kỉnh à?

- Là gì?

- Giống hiện tại, không nhìn chúng ta!

- A...khi thấy baba!

- Không phải baba và là cha!

- Cha!

- Ủ! Chúng ta cũng đi vào nào! - Hàn Hi thả bước về phía cửa hàng, dáng người cao ngất, ánh mắt xanh hút hồn cùng vẻ đẹp trai ngời ngời như thể đã thu hút rất nhiều ánh mắt, bọn họ lại đang ở khu mua sắm sầm uất nên càng bị người chú ý. Một người đàn ông đẹp trai như vậy, trên vai còn ngồi một đứa bé xinh đẹp như thiên thần càng khiến mấy cô gái la hét.

- Á... dễ thương quá!

- Soái chết đi được!

- Chụp ảnh...oa oa...

Một cô gái cả gan đi lại:

- Có thể cho em chụp một tấm không? Con anh dễ thương lắm!

Hàn Hi càng vui vẻ:

- Thật không? Cảm ơn!

Có một người liền có người thứ hai, thứ ba... Hàn Hi cùng Tiểu Du bỗng vui vẻ chụp rất nhiều hình mới thỏa mãn vào quán. Tử Tinh hậm hực nhìn họ bằng nửa cặp mắt: “Cậu mới là người sinh ra nó cơ mà!”.

Hàn Hi không khách khí ngồi sát bên cạnh Du Tử Tinh, đem Tiểu Du đặt trên đùi. Du Tử Tinh ngại người dịch ra xa một chút. Hàn Hi híp mắt nhìn cậu, sau đó dưới sự kinh hô của cậu, kéo người sát vào mình.

- Em yêu, ngồi sát vào anh một chút!

Du Tử Tinh xấu hổ muốn chui xuống đất, giờ thì có nhảy sông cũng không rửa sạch được sự ám muội mà câu nói của Hàn Hi mang lại.

- Anh...

- Hửm?

- Hừ! Đáng ghét!

Hàn Hi nhướn miệng cười vì âm mưu đã hoàn thành, không ngờ Du Tử Tinh lại nhìn anh ngẩn ngơ giây lát rồi đỏ mặt né tránh, điều này càng khiến anh tự tin có thể giữ cậu lại bên cạnh.

Suốt ngày hôm đó, Du Tử Tinh cứ tránh nhìn Hàn Hi, nhưng ánh mắt đôi khi lại nhịn không được nhìn anh nhiều thêm một chút. Hàn Hi của lúc này, mất đi chút lạnh lùng của khi xưa lại thêm một chút trẻ con của tuổi mới lớn, lạ lẫm nhưng lại khiến Du Tử Tinh thích hơn. Du Tử Tinh đi phía sau anh, nhìn hai người phía trước cứ phút chốc lại thì thầm to nhỏ, khi lại cười khúc khích, trái tim cậu cứ bị hạnh phúc chọt đến lấp đầy. Du Tử Tinh chưa bao giờ nghĩ mình có thể ở bên cạnh Hàn Hi gần đến thế, trông giống một gia đình đến thế... nhưng cậu biết, hạnh phúc đó chỉ là vay mượn trong một chốc mà thôi.

Chẳng biết từ lúc nào, đôi chân cậu đã dừng lại, nụ cười trên môi cũng thay thế bằng sự chán nản. Hàn Hi ngoái lại nhìn, trông thấy Du Tử Tinh như thế liền khó hiểu. Anh cứ theo bản năng giơ tay ra nắm lấy tay cậu, làm Du Tử Tinh giật mình.

- Đi thôi! Nghĩ gì thế?

- Không...có gì!

- Baba! Đi ăn tôm! Đi ăn tôm!

- Hả? - Du Tử Tinh trợn mắt nhìn Tiểu Du: - Con lại đòi ăn! Nãy giờ ăn rất nhiều rồi có biết không?

- Muốn ăn! Cha, đi ăn!

- Ai là cha con chứ? - Du Tử Tinh đỏ mặt trừng nó.

Hàn Hi chỉ cười, hôn lên cái má phúng phính ấy một ngụm rồi đi tiếp, bàn tay cũng quên buông ai kia ra. Du Tử Tinh nhìn bàn tay ấm áp đang nắm lấy mình, e ngại nhưng không vùng ra, cậu luyện tiếc sự ấm áp đó.

Hàn Hi đưa ba con bọn họ đến một quán ăn nhỏ nằm trong con hẻm hẻo lánh, ấy vậy mà quán rất đông người. Mùi thức ăn bay ra thơm phức khiến Du Tử Tinh cũng cảm thấy đói.

- Wow... tôm! - Tiểu Du mắt sáng rỡ nhìn đĩa tôm sốt me mới được phục vụ bưng ngang qua. - Baba, tôm kia!

- Rồi, cho con ăn! - Hàn Hi bật cười kéo tay Du Tử Tinh đi về phía một căn phòng nhỏ bên trong. Trong phòng là một chiếc bàn ăn sạch sẽ, cách biệt với không khí náo nhiệt bên ngoài.

- Mau ngồi! - Anh bảo Du Tử Tinh ngồi xuống liền thả Tiểu Du lên đùi cậu, bản thân lại đi ra ngoài.

Du Tử Tinh nhìn theo, chưa bao giờ cậu thấy dáng vẻ thân thiện của Hàn Hi như lúc này, như một người đàn ông của gia đình. Chốc lát sau anh trở vào cùng một người đàn ông khác, hình như họ quen biết nên trò chuyện rất vui vẻ.

- Cậu đến mà không báo trước gì cả! - Người kia trách móc.

- Chỉ là tiện đường thôi!

- Vậy hôm nay phải ăn nhiều một chút, tôi khao!

- Vậy cậu yên tâm cháy túi đi, chúng tôi ba người! - Hàn Hi bật cười chỉ Du Tử Tinh và Tiểu Du.

Người kia sững sờ nhìn qua, khi trông thấy Tiểu Du liền bật cười:

- Cậu a, lập gia đình lúc nào mà tôi không biết, đến con trai cũng lớn chừng này tuổi rồi! Giống cậu khi bé thật đấy!

- Thật không? - Khi hỏi câu này, ánh mắt Hàn Hi như có như không liếc nhìn Du Tử Tinh, khiến cậu chợt dạ cúi đầu, sau đó chợt nghĩ, mình có gì phải chợt cơ chứ, lại ngẩng đầu lên, trừng mắt nhìn anh.

Hàn Hi nín cười trò chuyện thêm vài câu, người kia gật đầu rồi đi ra ngoài.

- Em ăn tôm cay được chứ?

- A...được!

- Vậy thì tốt!

Hàn Hi trở lại ngồi cạnh cậu, Tiểu Du rất không nghĩa khí mà bỏ lại baba, trèo sang đùi cha ngồi. Vừa cười hi hi, vừa lăm bầm gì đó chỉ cha con bọn họ mới nghe được, Du Tử Tinh ghen tị nhưng chẳng thể làm gì.

...

Chưa bao giờ Du Tử Tinh nghĩ bản thân sẽ ăn nhiều đến vậy. Bọn họ 3 người, nhưng Tiểu Du chỉ có thể tính là nửa người vậy mà lại ăn hết gần 3 cân tôm. Du Tử Tinh chợt dạ nhìn người đàn ông nhàn nhã bên cạnh, đã ăn nhiều như vậy, người ta mặc dù có tiền nhưng sẽ nhìn mình bằng ánh mắt khinh thường a. Tiểu Du thỏa mãn ngồi trong lòng Hàn Hi đánh ợ một cái rõ to rồi lim dim mắt, nó bắt đầu buồn ngủ rồi.

- Em ăn no chưa? - Anh ôm Tiểu Du lên vai để nó ngủ thoải mái hơn một chút.

- A... đã no...

- Cứ tưởng em chưa no, chúng ta có thể mua thêm một phần về nhà ăn tiếp!

Anh vừa dứt lời đã nhận được ánh mắt u oán của đối phương. Hàn Hi chỉ cười đầy ẩn ý.

- Anh đưa Tiểu Du cho tôi, chúng tôi phải về nhà rồi! - Du Tử Tinh có ý muốn ôm Tiểu Du lại nhưng bị anh tránh đi.

- Tôi ôm rất thích, không muốn trả em! - Hàn Hi ném lại một câu liền đi ra ngoài.

Du Tử Tinh tức giận hét:

- Nhưng nó là con tôi!

- Em chắc chứ?

- Tôi...

Hàn Hi đứng lại nhìn Du Tử Tinh thật lâu, đến khi cậu chợt dạ liền thu hồi mắt, đi thanh toán rồi trở về khách sạn. Du Tử Tinh cũng không dám nói gì nữa, cậu rất sợ anh sẽ truy cứu lý do vì sao Tiểu Du lại giống anh đến thế. Cậu không thể nào nói chính mình vì ngủ với anh mà mang thai, sinh ra đứa nhỏ cho anh.

Về tới khách sạn, Hàn Hi không cho Du Tử Tinh có cơ hội làm chuyện gì khác mà nắm tay cậu kéo vào phòng mình, ném lại một câu:

- Em đi tắm trước! - sau đó ôm Tiểu Du vào phòng trong.

Du Tử Tinh dần người một lúc mới chán nản vào phòng tắm, xem ra đêm nay lại phải ở đây rồi. Cậu phải tìm cách tách hai cha con bọn họ ra mới được, cậu rất sợ Tiểu Du sẽ dựa dẫm vào anh, đến một lúc nào đó Hàn Hi lại rời khỏi bọn họ, thằng bé sẽ không chịu nổi.

Nghe tiếng nước rào rào phát ra từ phòng tắm, lòng Hàn Hi bồn chồn hẳn lên. Rất ít khi anh cảm thấy xúc động như vậy kể từ khi tỉnh lại sau tai nạn. Chỉ có Du Tử Tinh mới đem lại cho anh cảm giác đó, cảm giác lưu luyến không muốn rời. Anh thở nhẹ một hơi, tìm một chiếc áo sơ mi trong tủ áo, đem đến cho Du Tử Tinh. Tất nhiên là anh không lịch sự gõ cửa rồi mà cứ thế đẩy vào.

Du Tử Tinh đứng dưới vòi sen, bọt nước chảy dài trên làn da trắng nõn. Hơi nước lượn lờ che khuất một phần thân thể cậu khiến chúng trở nên mờ ảo, khiêu khích dục vọng đang ngủ say của Hàn Hi.

Ánh mắt anh lướt theo chiều dài cơ thể cậu, khi đến vùng bụng phẳng lì liền dừng lại, nơi đấy có một vết sẹo thật dài làm cơ thể cậu xấu đi, nhưng không hiểu sao nó lại thu hút ánh mắt Hàn Hi đến vậy. Anh nhủ mày nhìn chăm chú, anh có cảm giác đó không phải một vết sẹo bình thường.

Du Tử Tinh tắt nước, xoay người lấy khăn chợt bị bóng người thỉnh thoảng xuất hiện dọa sợ, suýt đã hét lên nhưng nhìn ra đó là Hàn Hi liền vội vàng kéo khăn che người, lấp bắp.

- Sao anh lại vào đây?

- Đem quần áo cho em! - Hàn Hi chuyển ánh mắt đến gương mặt đỏ bừng của người đối diện.

- Vậy... anh mau ra ngoài đi! Tôi phải thay đồ!

Hàn Hi không lên tiếng, vẫn cầm đồ trên tay, đột nhiên đi nhanh về phía cậu. Du Tử Tinh hoảng sợ rồi, đang định chạy trốn thì bị một cánh tay rắn chắc kéo mạnh vào lòng. Cậu nuốt nước bọt nhìn anh.

- Anh... muốn làm gì?

- Vết sẹo của em... làm sao mà có?

- Bị... bị thương khi leo núi... - Du Tử Tinh trợn mắt nói dối.

Hàn Hi nhìn cậu bằng ánh mắt nguy hiểm:

- Em nói dối!

- Vì sao chứ? Mà nó thì có liên quan gì đến anh? - Du Tử Tinh muốn đẩy anh ra mà chẳng được: - Mau buông tôi ra!

Hàn Hi không buông còn siết chặt hơn:

- Du Tử Tinh, một là em nói hết những gì mà em đang giấu, đừng để tôi điều tra ra, nếu không em chết chắc rồi!

Hàn Hi hí hóp nhìn cậu, Du Tử Tinh run lên nhưng không mở miệng. Thấy cậu cứng đầu như vậy anh cũng không ép buộc. Giờ anh hứng thú với chuyện khác hơn, ví dụ như... hưởng dụng thân thể mê người trước mắt này.

Hàn Hi cường thế nâng gương mặt đang né tránh anh lên, không cho cậu phản kháng mà áp môi mình lên đôi môi xinh đẹp kia. Đúng như anh tưởng tượng, đôi môi này rất ngọt khiến anh muốn dùng mà không được. Du Tử Tinh giãy giụa nhưng không thoát được gọng kìm của anh. Không khí phụt chốc bị hút mất khiến cậu mềm nhũn, chiếc khăn tắm đang nắm rơi xuống lúc nào không hay.

Ánh mắt Hàn Hi nhìn cậu ngày càng sáng, bàn tay chạm vào da thịt còn ẩm hơi nước đem lại xúc cảm rất tuyệt, khiến con dã thú đã ngủ đông thật lâu trong lòng anh phụt chốc bừng tỉnh.

Hàn Hi cạy mở khớp hàm Du Tử Tinh, đầu lưỡi xông vào công đoạt từng chút hương vị tuyệt vời mà với anh đã từng rất quen thuộc. Trái tim đập kịch liệt có thể khiến người phát đau nhưng anh không muốn dừng lại.

Du Tử Tinh rên nhẹ, cảm giác choáng ngợp này khiến cậu không biết làm sao, bàn tay tự lúc nào đã vô thức níu áo Hàn Hi.

Anh áp cậu vào tường, rất vừa lòng thân thể không mảnh vải của cậu, điều đó giúp anh tiết kiệm được rất nhiều thời gian. Bàn tay anh dưới tình huống Du Tử Tinh mất phương hướng đã chạm đến nụ hoa bí mật bên dưới, xoa nắn đè ép một lúc liền đi vào.

- Anh... mau ra ngoài! - Du Tử Tinh giật mình đẩy anh ra.

- Không muốn! Bên trong rất thích... - Hàn Hi híp mắt nhìn cậu, còn rất sắc dụ mà hôn nhẹ lên khóe môi Du Tử Tinh. Cậu đỏ bừng mặt né tránh, càng khiến ngón tay tà ác kia vào sâu hơn.

- Ân... anh...

Hàn Hi không cho cậu nói nữa, bịt miệng Du Tử Tinh bằng môi mình. Đến lúc buông ra Du Tử Tinh đã xụi lơ mặc anh muốn gì thì làm.

Du Tử Tinh lúc này, đỏ au như con tôm luộc, người nhuyễn như nước, thở dồn dập nhìn Hàn Hi không nói được một lời. Sau khi sinh Tiểu Du, cơ thể cậu yếu ớt và miễn cảm hơn trước rất nhiều nên sao có thể chịu nổi sự trêu chọc của Hàn Hi.

Hàn Hi liếm nhẹ môi, thông thả thoát quần áo chính mình. Sau đó áp lên cậu lần nữa, giọng nói trầm thấp mê hoặc:

- Em xem...phải chăng chúng ta đã làm việc này rất nhiều lần? Cơ thể em phản ứng rất tích cực a? - Anh bất chợt nắm lấy vật nhỏ đã đứng thẳng giữa hai chân cậu, trêu chọc.

- Anh...ân...đừng...

- Du Tử Tinh, tôi hứng thú với em rồi, em chạy không thoát đâu!

Hàn Hi nói xong liền tách chân cậu ra, phân thân từng chút từng chút mạnh mẽ đi vào. Du Tử Tinh cứng người hô khẽ, sau đấy liền thở hổn hển ướt át trườn anh. Hàn Hi nặng nề thở:

- Em là đang quyến rũ tôi sao?

- Ân...thì sao?

- Chúng ta có rất nhiều thời gian, bảo bối ạ! - Hàn Hi cười khẽ, thân dưới lập tức dùng lực, động tác gần như muốn đóng đinh Du Tử Tinh vào trong tường.

Du Tử Tinh ngoài rên rỉ vì khoái cảm ngập đầu thì không còn biết điều gì nữa, chẳng mất bao lâu liền ngất đi. Hàn Hi vô cùng bất đắc dĩ nhưng không thể làm gì hơn là đem người tắm lại lần nữa, sau đó ôm về giường, đặt cạnh mình, ôm cả lớn lẫn nhỏ chìm vào giấc ngủ đầy thỏa mãn.

8. Chương 8: Điều Gì Đến Sẽ Đến

Du Tử Tinh rên nhẹ mở mắt, thất lực giống như bị đứt làm đôi khiến cậu mất một lúc lâu mới ngồi dậy được. Trong lòng thầm mắng Hàn Hi cầm thú, cậu nhăn nhó nhìn xung quanh phòng - rất yên tĩnh a! Chẳng biết thằng nhóc Tiểu Du quỷ quái cùng tên sắc lang kia đi đâu mất rồi. Cậu đã nghỉ ở quán bar hai ngày, nếu còn không đi làm nữa sẽ bị đuổi việc mất.

Du Tử Tinh cố gắng bò xuống giường, kiểm chế đôi chân run rẩy lấy điện thoại ra nhấn cho Vu Mặc một tin nhắn, nhờ anh tới nay sang khách sạn đón Tiểu Du. Sau đó lại nhấn tin cho Hàn Hi bảo anh chăm sóc nó đến lúc có người đến đón, liền chuẩn bị đi làm.

Hàn Hi lúc nhận được tin nhắn liền nhú mày, tại sao phải chăm sóc đến lúc có người đến đón, thằng bé ở cùng anh rất tốt nên chẳng cần ai đem đi đâu cả. Hàn Hi nghĩ nghĩ một chút liền biết cậu nói đến ai, anh tìm số của Vu Mặc trong danh bạ mà mình nhờ người tìm giúp, bấm gọi.

- Là tôi, Hàn Hi! Anh không cần đến đón Tiểu Du, tôi sẽ chăm sóc nó, nếu có gì thắc mắc cứ bảo Tử Tinh gọi trực tiếp cho tôi!

Không chờ người kia đáp anh liền cúp máy.

Vu Mặc đỡ khóc đỡ cười nhìn chiếc điện thoại đang vang lên tiếng tút dài chói tai, cái cặp đôi này không để cho anh yên tâm được chút nào cả. Vu Mặc thở dài, đem điện thoại cất vào túi, chuyện của hai người đó anh không muốn quan tâm nữa.

...

Du Tử Tinh đến quán bar đã là hai tiếng sau đó, đi xe buýt mà còn đứng phải giờ cao điểm nên cậu đứng đến bủn rủn cả chân.

Tiểu Tranh thấy cậu đến liền vui vẻ chào hỏi:

- Anh khỏe rồi à? Sao đi làm rồi, trông sắc mặt anh nhợt nhạt lắm?

- Tôi không sao! Ông chủ mấy hôm nay có đến không?

- Hôm kia có ghé qua một chút, có hỏi tới anh nhưng em nói anh ốm nên nghỉ phép, anh ấy chỉ gật đầu rồi đi! Mà hình như dạo này anh ấy có việc phiền lòng thì phải, sắc mặt lúc nào cũng âm u... - Tiểu Tranh le lưỡi nói.

- Chắc tâm trạng không tốt! Cậu làm việc đi, tôi vào xem sổ sách một chút!

- Được!

Trên cơ bản nơi Du Tử Tinh làm việc là quán bar, nhưng ban ngày cũng tận dụng không gian mà kinh doanh một quán cafe nhỏ. Đa phần là khách quen nên Du Tử Tinh vừa làm quản lý vừa kiêm luôn chức kế toán. Chính vì có công việc này mà cuộc sống mấy năm qua của cậu và Tiểu Du đỡ vất vả.

Ông chủ tên là Diệp Huân, là một người đồng tính nên khi biết hoàn cảnh của Du Tử Tinh liền không do dự nhận cậu vào làm. Diệp Huân ngoài làm chủ quán bar còn mở một công ty kinh doanh đồ nội thất, nghe nói quy mô rất lớn nhưng Du Tử Tinh không hỏi quá nhiều về chuyện cá nhân của anh ta nên không biết rõ. Vấn đề vì sao Diệp Huân mấy ngày nay sắc mặt âm u, Du Tử Tinh nghĩ bằng chân cũng biết - người yêu anh ta lại giận dữ. Làm sao cậu biết ư? Cảnh này diễn ra như cơm bữa, hết giận lại huê nhau, diễn mãi không biết chán. Người yêu Diệp Huân cậu cũng biết, anh ta đã ghé quán mấy lần nhưng chưa được bao lâu đã bị Diệp Huân kéo đi, hình như làm bên ngành kiến trúc, là bạn trúc mã với Diệp Huân. Nói ra thì người đó cũng khá thú vị. Tính cách hơi ngạo kiều một chút nhưng rất đáng yêu, bởi vậy Diệp Huân mê như điên đổ.

Du Tử Tinh vui đầu vào mớ số liệu chất cao như núi trên phòng làm việc, không biết trời trăng mây gió gì. Mà bên kia, Hàn Hi nhíu mày nghe trợ lý báo cáo công việc, đôi mắt xanh thỉnh thoảng liếc nhìn cục cưng béo tròn đang ngồi gần đó chơi xếp hình.

- Nói vậy bên Hà gia đang cố ép giá cổ phiếu của chúng ta?

- Vâng!

- Ông nội tôi nói gì?

- Chủ tịch chỉ nói mọi việc do cậu quyết định, ông ấy sẽ không xen vào!

- Tôi biết rồi! Còn một việc, cậu liên hệ văn phòng luật sư Minh Kỳ giúp tôi, hai ngày nữa tôi sẽ liên hệ trực tiếp!

- Vâng!

Hàn Hi cúp máy, xem ra lão cáo già Hà Nam đã không nhịn được muốn bức ra kiếm lợi riêng, vậy đừng trách anh không nể tình thông gia và bạn hữu lâu năm giữa hai nhà mà nhân nhượng thêm nữa. Huống chi hiện tại, anh lại càng không có khả năng cưới Duyệt Tình. Đôi mắt xanh lại đảo qua tập hồ sơ trong ngăn kéo, trên đây chói mắt một dòng chữ đỏ: quan hệ huyết thống 99% - cha con. Khóe miệng anh khẽ nhếch, Du Tử Tinh, bí mật của em xem ra không thể giấu nữa rồi.

- Cha cha!

- Hửm? - Anh cúi đầu nhìn Tiểu Du đang bám trên chân mình, khoe miệng đang cười toe toét mà sung sướng, đây là con ruột của anh đấy, dù chuyện này rất khó tin nhưng lại là sự thật.

- Baba đâu rồi?

- Ba con đi làm rồi! Một chút chúng ta sẽ đi đón, Tiểu Du có muốn đi không?

- Muốn!

- Con đói bụng chưa?

Tiểu Du xoa bụng gật đầu. Hàn Hi buồn cười phản ứng của nó, nhắc bỗng thẳng nhóc lên đặt trên đùi, càng nhìn lại càng yêu không chịu được.

- Cha gọi đồ ăn cho con nhé? Muốn ăn gì nào?

- Kem!!! - Sung sướng reo lên.

Hàn Hi hết nói, hỏi mười lần đều là kem, sau này không hỏi nữa. Hai cha con hí ha hí hửng trải qua nửa ngày ấm áp. Mãi cũng đến chiều tối, Hàn Hi liền thay quần áo mới cho Tiểu Du, mua một ít thức ăn nóng sốt, lái xe chở cục cưng cùng đồ ăn đến quán bar nơi Tiểu Du làm, muốn cho cậu bất ngờ.

Về vấn đề trẻ con làm sao mà vô được Du Tử Tinh đã làm tiền đề rất tốt. Hầu như thời gian khi Tiểu Du còn bé đều cùng cậu lăn lộn ở đây nên mọi người rất thân thiết nựng thẳng nhóc, sau đó đưa ánh mắt tò mò đánh giá người đàn ông anh tuấn bức người đang bế nó. Đáng dấp cả hai cứ như một khuôn đúc ra càng khiến mọi người tò mò hơn gấp bội.

Tiểu Tranh hai mắt tỏa sáng nhìn người đàn ông vừa lạ vừa quen này, thấy Tiểu Du vô cùng thân thiết cò người nọ lại càng khẳng định quan hệ giữa anh ta và Du Tử Tinh không bình thường. Tiểu Tranh hiếp mắt, giao quây lại cho người bên cạnh liền đi lên tầng trên báo cho Du Tử Tinh.

Hàn Hi vào quán, nhìn mãi vẫn không thấy Du Tử Tinh đâu liền nhủ mày, chẳng phải cậu làm quản lí ở đây sao? Quản lí không ở đây thì đi nơi nào? Nhớ đến khi mình đến cậu cũng phải giả vờ vui vẻ đi tiếp khách liền cảm thấy tức giận. Anh túm một người phục vụ vừa đi ngang, hỏi:

- Quản lí của các người đâu?

- A! Anh hỏi quản lí nào? Chỗ tôi có rất nhiều quản lí.

- Du Tử Tinh!

- Quản lí Du đang trên phòng giám đốc!

- Ở nơi nào?

Cậu ta chỉ tầng trên. Hàn Hi thật hận không thể lập tức bay lên trên, lôi ngay người kia xuống rồi đánh một trận. Có gia đình rồi còn không nên nét, đi làm còn quyền rũ giám đốc. Hàn Hi chưa từng nghĩ sẽ có lúc suy nghĩ của bản thân bay xa như vậy.

Vì vậy cảnh tượng mà Hàn Hi nhìn thấy khi mở cửa phòng giám đốc là Du Tử Tinh quần áo xốc xếch đang cùng một cậu thanh niên dính lấy nhau. Chưa kịp suy nghĩ thấu đáo họ đang làm gì thì Hàn Hi đã hành động trước khi nghĩ, gơ một cú đấm lên và cậu thanh niên kia bay vào vách. Du Tử Tinh trợn mắt há mồm nhìn Tiểu Tranh bị đánh bay, sau đó liền nổi giận quay sang quát Hàn Hi.

- Anh làm gì thế hả? Sao có thể đánh người như vậy?

- Em còn hỏi tôi làm gì?

Du Tử Tinh lúc này chẳng cảm giác được sự giận dữ của Hàn Hi, cậu chỉ cảm thấy có lỗi vì Tiểu Tranh bị đánh oan ức. Cậu đỡ Tiểu Tranh lên, hành động quan tâm lúc này trong mắt Hàn Hi giống như châm dầu vào lửa.

- Du Tử Tinh, em giải thích ngay cho tôi!

- Chuyện gì? Không có gì để giải thích cả! - Cậu nạt lại.

Hàn Hi đỏ mắt cố bình ổn lại cơn giận đang sôi sục, khớp tay nắm chặt đến trắng bệch.

- Em lặp lại lần nữa!

- Bao nhiêu lần cũng thế thôi! Không có gì để giải thích cả!

- Được, em giỏi!

Hàn Hi ném lại một câu rồi quay đầu đi ra ngoài. Tiểu Tranh muốn gọi lại nhưng bị Du Tử Tinh trừng mắt nên không nói được.

Nghe tiếng bước chân rời xa, Du Tử Tinh liền thở phào nhẹ nhõm. Tiểu Tranh khó hiểu nhìn cậu.

- Sao anh không cho em nói?

- Nói gì? Anh còn muốn hấn ta cút càng xa càng tốt!

Tiểu Tranh liếc cậu:

- Anh đang dối lòng đấy à? Chẳng phải người anh muốn gặp nhất mấy năm nay là anh ta sao? Anh ta đi, anh không đau lòng à? Huống chi người ta còn là cha của Tiểu Du nữa...

- Tiểu Tranh!

- Rồi...rồi... em không nói! Anh tự mà giải quyết! Ách, anh ta thô bạo thật, em chỉ kéo anh đứng lên thôi mà. Em xuống chơi với Tiểu Du đây! - Tiểu Tranh xoa xoa khuôn mặt đã xưng của mình oán than.

- Nó cũng đến à?

- Đang ở dưới chơi cùng bọn họ! Chẳng biết có bị đem đi luôn không?

Du Tử Tinh vội vàng chạy xuống. Tiểu Du lúc này đang méo máo nhìn ra cửa, nó thấy cha hậm hực đi ra ngoài, gọi mãi mà không quay lại.

- Tiểu Du! - Du Tử Tinh gọi thẳng nhóc, nó quay lại nhìn anh, giọt nước mắt cố nhịn nơi đáy mắt lập tức trào ra, rơi xuống gương mặt non nớt khả ái.

- Baba...

- Làm sao vậy? Sao lại khóc? - Du Tử Tinh đau lòng ôm con, dỗ dành nó. Trong lòng lại thầm thở dài.

- Cha đi rồi...Con gọi cũng không nhìn! Cha có về nữa không? Oa...oa..

- Về mà về mà... đừng khóc!

Du Tử Tinh hóng mũi thẳng nhóc mới nín, nép vào lòng anh ngủ. Ngoài cảm giác đau lòng cùng ê ẩm ra, cậu chẳng cảm thấy gì nữa.

Tiểu Tranh thấy cậu cũng không còn tâm trí đâu làm việc liên đuổi người về. Du Tử Tinh không từ chối, bế Tiểu Du ra về. Chỉ là cậu không ngờ Hàn Hi vẫn đợi ở bên ngoài, anh tựa vào xe, điều thuốc trên tay lập lòe cháy. Du Tử Tinh chẳng hiểu mình muốn gì nữa, muốn anh đi nhưng khi trông thấy lại mừng rỡ, muốn anh ở lại nhưng cuộc sống bọn họ lại cách quá xa nhau.

Hàn Hi đưa mắt trông thấy cậu, ánh mắt đã lạnh đi rất nhiều nhưng không che giấu được yêu thương. Anh tiến về phía cậu, ôm lấy Tiểu Du đang say ngủ, chỉ bỏ lại một câu "Lên xe!" rồi đi.

Chẳng hiểu sao mắt Du Tử Tinh lại muốn lên men. Cậu cúi đầu đi theo anh lên xe. Trong suốt quá trình đi về, ai cũng không nỡ lên tiếng phá vỡ không khí trầm lặng mà ấm áp này cả.

Hàn Hi thật ra rất tức giận, anh muốn bỏ đi ngay lập tức nhưng tiếng gọi vội vã của Tiểu Du đã kéo lại lí trí của anh. Anh còn có Tiểu Du mà, vì thế thay vì ngọt ngào trong đó thì nên ra ngoài thanh tỉnh đầu óc, anh còn có rất nhiều chuyện cần Du Tử Tinh giải đáp.

Thấy sắp đến nhà mà anh mãi yên lặng, Du Tử Tinh dè dặt gọi:

- Hàn Hi...

-...

- Hàn Hi... xin...xin lỗi...

- Em thấy mình có lỗi gì?

- Tôi...

- Đã thấy bản thân không có lỗi thì cần gì xin lỗi! Tôi không giận em!

- Vậy anh...

Hàn Hi dừng xe lại bãi đỗ, nghiêm túc quay sang nhìn Du Tử Tinh:

- Em đã quyết định nói sự thật với tôi chưa?

- Sự thật? Sự thật gì chứ? - Cậu né tránh ánh mắt anh.

Hàn Hi thờ dài, mở tủ lấy ra một tập hồ sơ, đưa cho Du Tử Tinh. Cậu cầm lấy nhưng không mở ra.

Anh lại lên tiếng:

- Sự thật là... Tiểu Du là con tôi, mà người sinh ra nó lại chính là em, một người đàn ông chân chính!

Du Tử Tinh cúi gầm mặt - Anh ấy biết rồi!!!

9. Chương 9: Bí Mật Không Còn Là Bí Mật

Khoảng thời gian sau đó Du Tử Tinh không biết mình đã trải qua thế nào. Hàn Hi lại càng không lên tiếng, sau khi vào phòng anh liền bế Tiểu Du vào phòng ngủ, để lại Du Tử Tinh ở phòng khách với hàng tá suy nghĩ miên man.

Cậu chưa từng nghĩ rằng sẽ có ngày bí mật này bị anh vạch trần một cách trực tiếp như vậy. Dù lúc này cậu có chối thì có lẽ mọi bằng chứng mà Hàn Hi tìm được đều phủ định lí lẽ của cậu. Sự thật vẫn mãi là sự thật, Tiểu Du là con trai anh ấy, cho dù cậu không muốn thì cũng chẳng làm được gì.

Tiếng bước chân trầm ồm kéo lại suy nghĩ của Du Tử Tinh, cậu run lên không dám quay đầu lại. Hàn Hi đi đến bên cạnh cậu, từ trên cao nhìn xuống người nào đó vẫn đang làm đà điều kia, có chút vô lực không nói nên lời. Bí mật đã bại lộ, hiện giờ cậu cũng chỉ có thể khai thật với anh thế mà người nào đó nhất gan vẫn cứ im thin thít.

-Em đã nghĩ xong chưa? - Anh lạnh nhạt hỏi.

-...

-Nếu chưa nghĩ xong để tôi nghĩ giúp em! Dem tên trong hộ khẩu của Tiểu Du đổi thành họ của tôi, sau đó tôi và em kết hôn, sau đó nữa em phải nữa bước không được rời khỏi tôi và ở bên cạnh tôi đến hết đời, làm đúng bốn phận của một người bạn đời chân chính! - Hàn Hi thao thao bất tuyệt, vừa lòng nhìn biểu tình khiếp sợ của Du Tử Tinh đối với anh.

-Anh... bị điên à? - Du Tử Tinh mãi mới thốt ra được một câu như vậy.

Hàn Hi gãi cằm, đáp:

-Nếu em nghĩ tôi điên thì cứ cho là vậy đi! Tôi có điên cũng sẽ không để con mình và người sinh ra nó sống bơ như vậy, nên Du Tử Tinh, em chọn đi! Một là đáp ứng kết hôn cùng tôi, hai là tôi đóng gói em đem đi kết hôn và em sẽ chẳng có quyền gì ngoài việc nghe lời tôi cả!

Du Tử Tinh đen mặt:

-Một và hai có gì khác nhau?

-Có chứ! Lựa chọn số 1 sẽ khiến em bình đẳng với tôi giống như các gia đình khác, còn lựa chọn số 2, em biết rồi đó, không có gì ngoài những mệnh lệnh. Mà em cũng biết rồi đó, muốn em nghe lời tôi có rất nhiều cách!

Du Tử Tinh trợn mắt há mồm nhìn Hàn Hi cứ cho là đúng mà nói. Trong lòng cậu ngoài khiếp sợ còn có chút hạnh phúc nho nhỏ. Nhưng nghĩ tới vị hôn thê của anh, cậu lại cụp mắt, buồn thiu nói:

-Nhưng anh đã đính hôn rồi!

-A! Thì ra em còn biết tôi đính hôn rồi! Em yên tâm, vài ngày nữa sẽ cho em câu trả lời thích đáng. Bây giờ đã khuya rồi, mau theo tôi vào ngủ!

-Nhưng... Đây! Anh làm gì? Buông tôi ra!

Hàn Hi mặc kệ cậu la hét, đánh cái bốp lên đôi má hồng tròn trịa của cậu, vác người trên vai, mắng khê:

-Im lặng, con thức bây giờ!

Du Tử Tinh ảm ức im lặng, vùng vẫy vài cái vẫn không thoát được đành nhận mệnh bị Hàn Hi vác trên vai đi về phòng ngủ.

Khi bị ném lên giường, Du Tử Tinh trừng mắt mắng Hàn Hi:

-Anh là đồ tra công!

-Em là tiện thụ? – Hàn Hi nhếch mép cười.

-Anh...

-Mau ngủ đi! Sáng mai chúng ta có rất nhiều việc phải làm! – Hàn Hi ôm cậu vào lòng, chuẩn bị ngủ

-Làm gì? – Du Tử Tinh cọ cựa giấy lát liền bắt lực nằm yên.

-Ừm... đi mua sắm, chuẩn bị dọn nhà, sau đó là chuẩn bị kết hôn...

-Ai muốn kết hôn với anh chứ! – Du Tử Tinh trợn mắt.

-Em không có sự lựa chọn nào khác! Nói không chừng chúng ta đang có một cục cưng khác nữa rồi...

-Không thể nào!

-Vậy à? Xem ra tôi chưa đủ cố gắng!

Hàn Hi híp mắt nhìn Du Tử Tinh, cậu chợt đỏ mặt nhắm mắt lại, trái tim đập thành thịch, thật ra cậu cũng không chắc về đáp án của mình, kể từ lần gặp lại anh, mỗi lần ân ái bọn họ hoàn toàn không sử dụng biện pháp an toàn nào cả, mà cậu thì quá mệt mỏi để nhớ đến chuyện tránh thai...

Bàn tay Du Tử Tinh siết chặt, Hàn Hi thở dài, nhẹ nắm tay cậu đặt lên chiếc bụng mềm mại, xoa nhẹ:

-Nếu có cứ sinh thêm một đứa! Lần này tôi sẽ không để em một mình nữa... - Nói rồi nhẹ nhàng hôn lên trán cậu. Đôi mi Du Tử Tinh run run, trái tim rung động không nói nên lời.

Đêm đó cậu ngủ rất say, không hay biết bên cạnh luôn có một ánh mắt chăm chú nhìn cậu.

...

Hôm sau, dưới ánh mắt bất mãn cùng phản đối của Hàn Hi, Du Tử Tinh hiên ngang gởi con tiếp tục đi làm. Tiểu Du rất biết điều ra cửa hôn baba vài cái rồi lưu luyến nhìn người đi, sau đó đem đôi mắt to như trứng chim lấp lánh nhìn Hàn Hi.

- Con lại muốn gì? - Hàn Hi bắt đắc dĩ hỏi.

- Đi chơi đu quay!

- Không được! Hôm nay chúng ta phải đi coi nhà để chuẩn bị về ở cùng nhau. Cha có rất nhiều việc phải làm nên Tiểu Du phải biết nghe lời!

Tiểu Du mếu máo cup mắt. Hàn Hi thấy mà đau thấu lòng, đành thở dài:

- Chỉ được đi du quay một giờ thôi nhé?

- Hoan hô!!!

Hàn Hi bật cười, bế con lên đi vào phòng thay quần áo. Anh đã mua cho Tiểu Du rất nhiều quần áo mới. Lần đó khi Du Tử Tinh nhìn thấy chỉ biết oán hận anh phung phí, nhưng sau đó lại hí hửng đem quần áo mới ra thay hết bộ này đến bộ khác cho con, chơi quên trời quên đất.

Đang thay áo cho Tiểu Du thì Hàn Hi nhận được điện thoại. Nhìn số điện thoại cứ chớp tắt liên tục trên màn hình, anh thở dài nghe máy.

-Ông!

-Hàn Hi! Bao giờ con trở về? – giọng nói ấm áp pha chút lo lắng vang lên bên kia.

-Ông... hiện tại con chưa thể về được!

-Sao thế? Con cùng Duyệt Tình cãi nhau à?

-Không ạ! Tóm lại con còn chút chuyện chưa giải quyết xong, khi nào hoàn tất con sẽ về!

-Haiz, con đó, hai đứa đính hôn đã bao lâu rồi, con gái người ta đã chờ con rất lâu, sao vẫn chưa tính đến chuyện kết hôn đi. Con cũng đâu còn trẻ nữa!

Hàn Hi thở dài:

-Ông à, có một chuyện con vẫn chưa nói với ông, ông cho con chút thời gian, con về sẽ giải thích tất cả!

-Con thật là... không khiến ông bớt lo chút nào hết!

-Hi, ông giữ gìn sức khỏe! Đợi con về sẽ có bất ngờ cho ông!

Đúng lúc Hàn Hi định cúp máy, Tiểu Du nãy giờ bên cạnh rất tò mò vì thấy cha cười rất vui bèn quơ tay giật chiếc điện thoại trên tay anh, kề vào tai, bắt chước anh bí bô nói:

-A nhô....

Hàn Kính Thiên giật mình nhìn chiếc điện thoại, sau đó khẽ sát vào tay, nghe tiếng trẻ con líu lo bên đấy lại càng nghi hoặc, lại loáng thoáng nghe được tiếng Hàn Hi nhẹ nhàng dụ dỗ: “Tiểu Du, trả điện thoại cho cha!”, “A nhô... sao không ai nói vậy cha?”, “Bị con dọa rồi! Mau đưa lại điện thoại đây!”... Ông càng nghe càng sững sốt, chẳng lẽ Hàn Hi ở bên ngoài có người phụ nữ khác, còn có cả con nữa, nghe giọng thẳng nhóc ấy chắc cũng lớn lắm rồi. Thăng này còn định giấu ông đến bao giờ? Hèn chi nó không muốn kết hôn với Duyệt Tình, cứ cò cưa mãi.

Hàn Kính Thiên trầm mặc, sau đó cúp điện thoại. Gọi một cuộc cho trợ lý của mình nói vài lời sau đó liền thở ra. Còn Hàn Hi lúc lấy lại được điện thoại thì máy đã cúp, anh cũng không lo sợ ông sẽ nghe được những gì, dù sao chuyện anh sẽ đem Du Tử Tinh và Tiểu Du về cũng là sự thật. Cho ông chút thời gian thích ứng là lẽ đương nhiên.

-Cha, đẹp không? – Tiểu Du mặc xong bộ quần áo hình gấu con, trông lại càng xinh vô đối.

-Đẹp! Chúng ta đi nào!

...

Du Tử Tinh lại âu sầu ngồi chống cằm lên quầy bar, đôi mày nhăn tít khiến Tiểu Tranh trông thấy mà khó ỉ.

-Đại ca à, anh cứ sầu mi khổ não thế làm sao mà em buôn bán cho được đây?

-Haizz!

-Anh nói đi, lại chuyện gì? Không phải hôm qua về anh lại chẳng nói chẳng rằng khiến người kia giận chứ? Anh hai à, anh có cần tự làm khổ mình mãi vậy không?

-Tiểu Tranh à, anh chú bị người ta cầu hôn!

-Hả??? Ai chán sống dám cầu hôn anh trong khi tên đáng sợ kia còn ở đây chứ?

Du Tử Tinh liếc cậu một cái sắc lém:

-Còn ai vào đây! Là tên đáng sợ mà cậu nói đấy, tôi phải làm sao bây giờ?

-Trời ạ! Chẳng phải là chuyện vui hay sao? Sao anh lại than thở? Con của anh là con của hần, anh về nhà kết hôn với hần là chuyện đương nhiên rồi, chẳng lẽ anh muốn hần ta kết hôn với người khác à?

-Tôi không biết...

-Em thấy là anh mau mau đồng ý đi, con đã sắp bị người ta đem đi rồi mà còn ở đây làm giá! Với lại, trong lòng anh còn chứa được ai khác ngoài hần ta sao?

Du Tử Tinh nhìn Tiểu Tranh một cái rồi cup mắt, đúng vậy, ngoài Hàn Hi ra cậu chẳng thể yêu ai khác nữa. Nhưng nghĩ đến việc phải về chung sống với anh, cậu lại chẳng có chút tự tin nào, thêm việc đối mặt với gia đình của anh nữa, bọn họ liệu có coi cậu là quái vật hay không?

-Tử Tinh à, anh phải tự tin lên một chút! Bản thân anh là một người rất tốt, thêm một thằng con trai không ai ghét được thì có gì mà phải sợ cơ chứ, người ta muốn mà còn chẳng được nữa kìa!

-Tiểu Tranh, cảm ơn cậu!

-Anh khách sáo làm gì! Sau này để thêm một đứa nữa cho tụi em chơi là được! Hắc hắc...

Du Tử Tinh trợn mắt lườm cậu ta, việc cậu có thể sinh con chỉ có Vu Mặc và Tiểu Tranh là biết rõ ngọn ngành. Tiểu Tranh cười cười liếc nhìn bụng cậu đầy ẩn ý. Du Tử Tinh đỏ mặt đập cậu ta một phát rồi đi lên văn phòng của mình, khỏi nghĩ cũng biết cậu ta đang suy ngẫm đến những điều đen tối.

...

Du Tử Tinh đứng giờ tan ca, cũng tầm 1- 2h sáng, hôm nay Hàn Hi không gọi điện cũng không đến rước khiến cậu có chút lo lắng. Du Tử Tinh đón xe về khách sạn, trong phòng vô cùng yên tĩnh khiến trái tim cậu bỗng đập vội vã.

Cậu chạy vào phòng ngủ, thấy Tiểu Du đã yên bình ngủ say mới thở phào nhẹ nhõm. Tiểu Du là mạng sống của cậu, nếu Hàn Hi mà đem nó đi mất cậu có chết cũng không tha thứ cho anh.

Hàn Hi từ phòng làm việc trở lại thấy Du Tử Tinh đứng ngẩn ngơ ở cửa phòng ngủ liền vô cùng khó hiểu. Anh đi đến sau lưng cậu, có chút xấu xa ôm người vào lòng khiến ai kia giật thót nhưng không dám la lên, sau đó kéo người ra ngoài, đè vào cửa hôn lấy. Du Tử Tinh giãy giụa nhưng vô ích, bị anh hôn đến không thở ra hơi.

-Sao lại đứng ngẩn ngơ ở đó? – Hôn xong, anh né người ra cho cậu có chút không gian thở.

Du Tử Tinh thở hổn hển, đôi mắt ngập nước nhìn Hàn Hi, đôi môi sưng đỏ khê hé ra càng khơi gợi dục vọng trong mắt anh.

-Tôi...cứ nghĩ anh đi rồi...

-Hử? – Hàn Hi nhướn mày, sau đó liền không vui nhìn cậu: - Em không tin những gì tôi nói hôm qua?

-Không...không phải... chỉ là... giống như là mơ mà thôi! – Du Tử Tinh cúi đầu, thì thầm.

Hàn Hi nhìn cậu chăm chú, sau đó nâng cằm cậu lên. Nhìn sâu vào đôi mắt ẩn chứa đầy nghi hoặc kia, trịnh trọng nhắc lại:

-Du Tử Tinh, em nghe cho rõ đây! Tôi Hàn Hi chưa bao giờ nói đùa, tôi sẽ kết hôn với em, ngoài em ra sẽ không lấy ai khác, em chỉ có thể làm bạn đời của tôi, sinh con cho tôi và sống với tôi tới già. Em nghe rõ không?

-Em...

Hàn Hi chặn ngang lời cậu bằng một nụ hôn cháy bỏng, đầy nhiệt huyết và dục vọng chiếm hữu. Anh muốn con người này mãi mãi thuộc về anh, cho dù cậu có từ chối anh cũng không buông bỏ.

Hàn Hi vừa hôn vừa ôm người về phòng sách, chuyện trẻ em dưới 18 tuổi không nên xem thì phải tìm chỗ kín đáo đã, anh cũng không muốn đang làm giữa chừng lại bị phá, lúc đó có mà liệt mất. Du Tử Tinh mơ màng bị anh bế đi, trong lòng hỗn loạn rất nhiều thứ nhưng hơn cả là tình yêu cháy bỏng mà cậu dành cho anh chưa từng nguôi ngoai dù chỉ một chút.

10. Chương 10: Yêu Em

Cánh cửa phòng sách nặng nề khép lại, Du Tử Tinh bị đè lên cửa phòng mà hôn sâu. Cả khoan miệng bị Hàn Hi chiếm giữ, nước bọt không kịp nuốt xuống mà chảy ra ngoài. Cậu choáng ngợp hoàn toàn bởi sự mãnh liệt của anh, không khí dần mất đi bởi sự nóng bỏng đó.

- Ừm...

Bàn tay Hàn Hi len lỏi bên dưới chiếc áo cậu đang mặc, vuốt ve cơ thể cậu một cách gợi tình hơn bao giờ hết. Sự mềm mại dưới bàn tay khiến Hàn Hi say mê.

- Hàn Hi...

- Du Tử Tinh, hãy cảm nhận thật tốt những gì tôi đang làm với em... - Hàn Hi cắn nhẹ lên ngực cậu, đổi lấy một tiếng kêu khẽ.

Hàn Hi híp mắt nhìn gương mặt ửng đỏ của Du Tử Tinh vì bị anh trêu chọc mà nhiễm đầy dục vọng, anh muốn cậu lúc nào cũng như thế, không thể kháng cự lại anh sù chỉ một chút.

Bàn tay anh nhanh chóng thoát quần áo cậu, mơn trớn làn da mịn màng như nước hết lần này đến lần khác. Ngón tay rõ ràng từng chút từng chút trêu chọc dục vọng đã thoáng ngẩn đầu của người dưới thân, linh hoạt xoa nắn khiến cậu không nhận được mà đưa đẩy theo.

- Ân... ờm...

Đôi mắt trần trụi của Hàn Hi cứ như muốn nuốt chửng lấy cậu khiến Du Tử Tinh bất an né tránh, nhưng khoái cảm mà bàn tay anh mang lại ngày một lớn làm cậu không biết phải làm sao.

- Du Tử Tinh, nói em đồng ý lấy tôi? - Hàn Hi vừa hôn vừa hỏi.

- A...anh...sao có thể...nói chuyện đó...ư lúc này... - Du Tử Tinh thở hổn hển trừng mắt nhìn anh.

- Em không nói tôi sẽ không cho em bắn! Du Tử Tinh, em phải biết sự kiên nhẫn của tôi thế nào chứ?

- Anh...khốn nạn...A!!! Đau, mau buông tay!!

Phân thân đột nhiên bị bóp chặt khiến cậu đau đốn hết lên, vùng vẫy muốn kéo bàn tay tà ác của Hàn Hi xuống.

- Tôi không thích nghe em nói những thứ không liên quan đến câu hỏi của tôi! Du Tử Tinh, em hiểu không?

Du Tử Tinh mắt ngấn nước gật đầu, Hàn Hi liền buông nhẹ tay, lại như yêu thương mà vuốt ve lên xuống lần nữa.

- Ừ...

Hô hấp của anh cũng ngày một nặng nề, tay chuyển động ngày càng nhanh, chẳng mấy chốc mà Du Tử Tinh đã không nhận nổi bùng vũ khí đầu hàng.

Du Tử Tinh vô lực muốn tuột xuống cánh cửa, Hàn Hi chỉ một tay đã có thể xốc y lên, đem người ném lên chiếc sofa khá rộng rãi trong phòng. Bản thân như một vị thần đứng trước cậu, từ tốn cưỡi từng chiếc cúc

áo. Tiếng quần áo ma sát trong căn phòng yên tĩnh như càng khiến dây thần kinh và trái tim Du Tử Tinh thêm căng thẳng.

Du Tử Tinh hé mắt nhìn thân thể hoàn mỹ của Hàn Hi dần được lộ ra dưới động tác từ tốn mà đầy thách thức của anh, nuốt nước bọt thật khế. Hàn Hi như cười như không nhìn cậu, đôi mắt xanh ấy như trêu tức làm Du Tử Tinh xấu hổ cụp mắt không dám nhìn tiếp.

Hàn Hi nhìn cậu như con rùa rụt cổ càng khoái chí, cởi xong quần áo mình liền áp người xuống, hai ba phát đã lột sạch Du Tử Tinh không chút lực phản kháng kia, nhìn từ trên xuống dưới một lượt mới hài lòng ngất nụ hoa trên ngực cậu.

- A...đừng... - Du Tử Tinh khổ sở che ngực.

- Em có chỗ nào mà tôi chưa chạm qua, che cái gì mà che!

Du Tử Tinh oán thăm, chẳng lẽ thấy hết rồi liền mặc kệ anh ngắm sao.

Lúc này đây Hàn Hi mới thấy rõ ràng vết sẹo to tướng trên bụng dưới của cậu. Ánh mắt trầm tĩnh nhìn thật lâu nơi đó, bàn tay nhẹ nhàng chạm vào vuốt ve. Du Tử Tinh run bắn lên nhưng không ngăn cản.

- Đau không?

Cậu nhìn anh gật đầu rồi lắc đầu.

- Sao em không có chính kiến gì cả?

- Lúc đầu rất đau, sau khi có tiểu Du rồi thì chẳng thấy đau gì cả... vì có nó, mọi thứ đều đáng giá...

Hàn Hi thật sâu nhìn cậu, nhìn đến lúc Du Tử Tinh cảm thấy xấu hổ mới nhẹ giọng nói:

- Chuyện trước kia tôi vẫn ko nhớ được, nhưng Du Tử Tinh em phải tin những gì tôi nói. Tôi muốn kết hôn với em là thật, muốn sống cùng em cũng là thật... Tôi không hy vọng em có vướng mắc chuyện trước kia mà không tin tưởng tôi...

- Tôi...

- Tôi sẽ cho em thời gian, nhưng em vẫn phải ở trong tầm mắt của tôi! Em hiểu chứ?

Du Tử Tinh im lặng gật đầu, so về sự cố chấp, cậu quả thật không bằng anh.

Hàn Hi vừa lòng tiếp tục quá trình ban nãy. Hôn từ đầu đến chân người ta một lượt, khiến Du Tử Tinh xoắn hết cả chân, vừa hồi hộp vừa sợ hãi.

- Hay...hay là đừng làm...

- Em nằm mơ đi! - Hàn Hi ném cho cậu ánh mắt “em dám không làm?” liền tách chân cậu ra, bàn tay này giờ vẫn du tấu khắp nơi nhanh chóng dời địa điểm, chạm vào nơi bí ẩn đầy mời gọi kia khiến Du Tử Tinh hít khí.

- Anh... có bôi trơn không? - Du Tử Tinh sợ hãi Hàn Hi cứ thế xông vào sẽ khiến cậu đau đến chết.

Hàn Hi nhú mày nói:

- Trong phòng ngủ!

- A!

- Tôi không kịp lấy! Đành ủy khuất em một chút...

- Hả? Nhưng... - Trước khi Du Tử Tinh kịp nói hết câu Hàn Hi đã cúi đầu... hơi thở nóng bỏng trực tiếp phả vào hạ thân khiến Du Tử Tinh rùng mình căng cứng người: - Hàn Hi! Anh định làm gì?

Du Tử Tinh muốn bật người chạy trốn nhưng bị đôi tay cứng rắn kiềm lại, giọng nói đầy dục vọng kiềm chế của Hàn Hi vang lên khiến mặt cậu xung huyết.

- Giúp em khuếch trương!

- Nhưng anh...

- Em thật ôn!

Hàn Hi gắt lại liền tách móng Du Tử Tinh ra, Du Tử Tinh có thể cảm nhận đầu lưỡi ướt át đầy linh hoạt của anh đang liếm láp lên bí huyết của mình, mang lại từng trận tê dại. Du Tử Tinh chưa bao giờ nghĩ một người như Hàn Hi sẽ vì cậu mà làm việc này.

- Ân... - Tiếng rên rỉ không nhịn được cứ thế bật thốt ra từ miệng cậu. Hàn Hi như được cổ vũ, đầu lưỡi cố gắng chen vào trong, kích thích từng vách trong mẫn cảm khiến chúng co rút liên tục, tiết ra thật nhiều mật dịch.

- Ừ...đừng...đừng liếm nữa... - Du Tử Tinh cố sức lùi lại, khoái cảm quá mãnh liệt làm cậu không nhịn được muốn trốn.

Hàn Hi dường như càng cố tình đẩy nhanh đầu lưỡi sâu vào bên trong, cố gắng giúp Du Tử Tinh thả lỏng, một ngón tay theo sự xâm nhập của đầu lưỡi cùng chen vào, cùng nhau đè ép mở rộng.

Du Tử Tinh run rẩy đôi chân bị ép tách ra thật rộng của mình, cố gắng hít thở sâu. Dù có cố gắng kìm nén thế nào tiếng rên rỉ cũng không giữ được. Hàn Hi rất vừa lòng phản ứng của cậu, buông tha không liếm láp nữa mà chuyên tâm dùng những ngón tay thon dài mở rộng. Bàn tay khác cũng không quên chăm sóc vật nhỏ đã đứng thẳng của Du Tử Tinh, trước sau giáp kích lẫn nữa khiến Du Tử Tinh thất khống bắn ra.

Nhìn Du Tử Tinh hổn hển thở gấp, cả người run rẩy, Hàn Hi lại dâng lên sự yêu thương. Anh hôn lên vầng trán đầy mồ hôi của cậu, bàn tay bên dưới cũng rút ra ngoài, thay thế bằng vật nóng bỏng dọa người, cọ sát nhẹ nhàng nơi miệng huyết.

- Ha...ha...

- Tử Tinh, tôi muốn yêu em... - Hàn Hi hôn lên môi cậu, thân dưới dùng sức đẩy mạnh vào trong, Du Tử Tinh nấc nghẹn tiếng kêu đau đớn, cảm giác bên dưới mình bị thứ thật nóng thật cứng chèn cho chắc nít, muốn khó chịu bao nhiêu có bấy nhiêu.

- Ừ... - Du Tử Tinh nhú mày, bàn tay đã bấu chặt vào cánh tay đầy có bắp của Hàn Hi.

- Thả lỏng một chút... - Hàn Hi cũng đầu đầy mồ hôi bất động bên trong cậu.

Du Tử Tinh mắt ngập nước nhìn anh, nhìn đáng thương vô cùng. Hàn Hi nhoẻn miệng cười khê:

- Bên dưới em cần chặt thật đấy!

Du Tử Tinh đỏ mặt trừng anh, thấy cậu có vẻ thích ứng, anh liền chậm rãi cử động.

- Đừng... - Du Tử Tinh hoảng sợ cứng người lại.

Hàn Hi mặc cậu, đôi bàn tay đan vào đôi bàn tay nhỏ nhắn của cậu, giữ chặt lại không cho cự quảy, hạ thân như bắt được cảm xúc mà bắt đầu hoạt động nhanh dần.

- A... - Du Tử Tinh bị anh đỉnh đến chỉ biết rên rỉ, từ sự căng cứng ban đầu bị thay thế bằng một loại khoái cảm không tên chỉ có thể khiến người khác phát điên.

Hàn Hi bị bên trong cậu bao lấy vô cùng thoải mái, cái miệng nhỏ bên dưới dường như rất ham ăn, cứ hút chặt lấy anh hết lần này đến lần khác, khiến anh chìm đắm đến chẳng muốn tìm đường ra nữa.

Hạ thân Hàn Hi đâm càng lúc càng sâu, đỉnh đến Du Tử Tinh cũng sắp chịu hết nổi, thở hổn hển van xin anh chậm lại nhưng Hàn Hi cứ giả vờ không nghe, đâm càng mạnh càng sâu, như muốn nuốt luôn cậu vào bụng.

- Ừ... Hàn Hi... chậm chút...

- Ha... xem em hút chặt này... - Hàn Hi vừa nói vừa đỉnh mạnh vào trong, dường như muốn tìm kiếm gì đó.

- Quá...ừ...nhanh... sẽ chết... A!!! - Du Tử Tinh bỗng thất thanh hét lên khi bị anh đỉnh đến một điểm nào đó, cả cơ thể run lên liên tục, mật huyết lại càng siết chặt hơn như muốn nuốt luôn anh vào, đỉnh nhọn phần thân cậu bị bứt ra càng nhiều dịch yêu.

Hàn Hi mừng rỡ, nắm hay tay cậu trói lên đỉnh đầu, thân dưới càng dùng lực đỉnh vào điểm ấy. Du Tử Tinh như mất khống chế là la hét điên cuồng, rồi lại van xin liên tục, sau cùng vì không nhịn được nữa, một lần Hàn Hi đỉnh vào đó, cậu trợn đôi mắt ngập nước nhìn anh, miệng há ra nhưng chẳng thốt lên chữ nào, toàn thân run rẩy, bụng dưới co lại cứ thế bắn ra, bắn vài lần liền xụi lơ như chết. Hàn Hi lợi dụng sự co thắt cực độ khi cậu đạt cực khoái mà đẩy mạnh vài lần, đâm vào thật sâu rồi buông bỏ tinh quang, gằm nhẹ rồi bắn tất cả tinh hoa vào trong cậu, ánh mắt mê ly nhìn cậu tràn đầy yêu thương mà đến anh cũng không nhìn rõ được.

Phải mất một lúc lâu Du Tử Tinh mới hồi thần, tay chân vô lực đẩy đẩy Hàn Hi đang bất động bên trên, muốn anh mau ra ngoài, ai dè người ta không chỉ không ra còn lật cậu lại, để cậu ngồi lên trên bụng. Vật vẫn còn chôn trong thân thể cứ thế đỉnh vào thêm chút, gọi lại sự hưng phấn vốn có ban đầu cùng cảm xúc tê dại nơi hạ thân cậu.

- Ừ... anh... - Du Tử Tinh sợ hãi nhìn Hàn Hi đang chăm chú theo dõi mình.

- Em nghĩ một lần là xong à? - Anh cười nhẹ, hạ thân đỉnh mạnh lên trên khiến Du Tử Tinh hét lên, sợ hãi bám vào vai anh để không ngã.

- Nhưng... nhưng... tôi...

- Em ngoan ngoãn động, một lần nữa sẽ tha em! - Hàn Hi buông eo cậu ra, gác tay sau đầu chăm chú nhìn cậu.

Du Tử Tinh bất đắc dĩ, vốn biết dự vọng của anh rất dồi dào, nào có chuyện một lần là xong được. Du Tử Tinh cố gắng dùng thân thể bủn rủn của mình nhắc lên hạ xuống, vài lần đã thấy gắng sức. Hàn Hi cũng không hối cậu, từ tốn cảm nhận sự ấm nóng bên trong cậu, bàn tay rãnh rỗi còn trêu chọc vài điểm mẫn cảm trên cơ thể Du Tử Tinh khiến cậu rên lên, bên dưới lại càng thắt chặt.

Du Tử Tinh thở hổn hển nhắc lên ngồi xuống, một lúc cũng tìm được cảm giác, từ tốn mà lay động. Vẻ đẹp đầy dự vọng toát ra từ cậu khiến Hàn Hi cứng thêm một vòng. Đôi mắt xanh nhiễm đầy tình dục chăm chú nhìn cậu, giọng nói trầm khàn nam tính vang lên ngắt quãng:

- Em nói xem... nơi này phải chăng đã có thêm một đứa? - Ngón tay Hàn Hi vẽ vòng tròn nơi bụng dưới của cậu.

Du Tử Tinh run lên, thở dồn dập nhìn anh:

- Không biết...ư...

Đôi mắt Hàn Hi tối lại, nắm chặt eo cậu đỉnh lên:

- Vậy chúng ta sẽ làm đến khi nào em có thêm một đứa nữa... Du Tử Tinh, sinh thêm cho tôi một đứa!

- A! Hàn Hi... chậm chút...a...

....

Chẳng biết Hàn Hi buông tha cho cậu lúc nào, Du Tử Tinh chỉ nhớ anh ôm lấy cậu, làm hết lần này đến lần khác, miệng vẫn mãi thì thầm “sinh cho tôi thêm một đứa”.

Du Tử Tinh mê mết ngủ, trong tâm trí lại nghĩ, có lẽ thêm một đứa cũng tốt, tiểu Du sẽ có người chơi cùng. Lúc ngủ cậu cũng cảm thấy không được yên ổn, có một bàn tay như có như không cứ vuốt ve lấy mình hết lần này đến lần khác, nơi đã bị hành hạ cả đêm cũng như có như không bị một thứ vừa cứng vừa nóng chèn vào cả đêm...nhưng vì quá mệt mỏi mà chẳng thèm lên tiếng nữa.

Hàn Hi hôn lên trán cậu, ánh mắt xanh lấp lánh hi vọng nhìn chiếc bụng phẳng lì của người nào đó thì thầm: “Bảo bối, hi vọng con sẽ sớm có mặt trên thế giới này...”.

11. Chương 11: Gặp Mặt Phụ Huynh

Hôm sau khi Du Tử Tinh có thể ngồi dậy đã là buổi chiều. Bên cạnh tiểu Du đang vui vẻ chơi đồ chơi xếp hình của nó mà Hàn Hi lại chẳng thấy đâu.

Du Tử Tinh ngồi lại gần con, xoa đầu thằng bé:

- Cha con đâu rồi?

- Ra ngoài cùng một chú...

- Vậy à? Con đói bụng chưa?

- Đói! Muốn ăn súp giống hôm qua!

- Giống hôm qua à? - Du Tử Tinh nhú mày bắt đắc dĩ, mấy ngày nay toàn Hàn Hi chăm con, cậu chẳng biết anh cho nó ăn món gì. Nhưng dù sao vẫn phải gọi thức ăn cho thằng bé, cậu cũng đói meo cả ruột ra.

Du Tử Tinh nhắc điện thoại trên tủ đầu giường gọi cho phục vụ khách sạn, bảo họ đem vài món ăn nóng lên, kèm vài món cho trẻ con mà hôm qua Hàn Hi đã gọi, sau đó tiếp tục nhìn con trai chơi xếp hình.

Chơi được một lúc điện thoại của cậu kêu lên, Du Tử Tinh vội vàng tìm máy. Vừa nghe vừa đi ra mở cửa phòng vì có người gõ cửa.

-“Tử Tinh, hôm nay rảnh không? Bảo Hàn Hi đưa em cùng Tiểu Du đến nhà anh ăn bữa cơm, hôm nay chị dâu em trở tài nấu nướng này!” – Giọng Vu Mặc vui vẻ vang lên.

-Ồ, thế em có lộc ăn à? Vậy được, chiều em sẽ đến...

Du Tử Tinh mở cửa phòng, cứ nghĩ là phục vụ đem đồ ăn tới nhưng không phải. Ngoài cửa là hai ông lão, sáu đôi mắt nhìn nhau đầy sững sốt. Du Tử Tinh hoảng sợ đến đánh rơi cả điện thoại, bên kia Vu Mặc vẫn đang luyên thuyên nói...

-Chủ... chủ tịch...

Hàn Kính Thiên nhú mày đánh giá cậu thanh niên đang đứng ở cửa phòng. Hôm nay ông chỉ muốn đến thăm Hàn Hi một chút, sẵn tiện hỏi việc hôm trước anh nói, không ngờ lại bắt gặp tình cảnh thú vị này. Người ta còn biết ông là chủ tịch, vậy nên mối quan hệ giữa cậu và Hàn Hi không đơn giản.

-Cậu từng là nhân viên của Hàn thị? – Hàn Kính Thiên hỏi.

-A... vâng... cháu đã làm việc được hơn hai năm...

Hàn Kính Thiên gật đầu:

-Chúng ta có thể vào trong nói chuyện chứ?

Lúc này Du Tử Tinh mới sững sốt, vội mở cửa cho hai người vào. Tiểu Du nghe tiếng động bên ngoài, tưởng là đồ ăn tới nên lạch bạch chạy ra.

-Baba, đồ ăn tới à?

Du Tử Tinh xấu hổ quay lại ôm thằng nhóc lên. Đã vô duyên vô cớ chạy đến nhà người ta ở, lại còn dắt con theo, cậu chẳng biết nên giải thích thế nào với phụ huynh của Hàn Hi đây. Huống chi lúc này, mắt của chủ tịch cứ dán chặt lên người thằng nhóc.

-Đây là...?

-Tiểu Du, mau chào ông đi con! – Du Tử Tinh bảo Tiểu Du chào hỏi.

Tiểu Du ngơ ngác nhìn lão đầu tóc hoa râm mang vẻ mặt từ ái nhìn mình, vui vẻ chào:

-Chào ông!

-Giỏi! – Hàn Kính Thiên vui mừng ra mặt, đây là đáng đáp gì? Một khuôn từ Hàn Hi từ tấm bé, càng nhìn ông càng thích. Nhưng càng nhìn lại càng nghi hoặc hơn, tại sao nó lại gọi cậu thanh niên này là baba, hôm trước lại gọi Hàn Hi là cha?

Lúc này cửa lại vang lên, lão quản gia rất biết bốn phận mà ra mở cửa, là phục vụ đưa đồ ăn tới. Đầy đủ các món ăn thơm phức, Tiểu Du mắt sáng rỡ đòi trèo xuống dưới, Du Tử Tinh đành thả con xuống, cho nó chạy lại với đồ ăn. Lão quản gia cười từ ái bồi thằng nhóc ăn.

Thấy Tiểu Du không gặp vấn đề gì, Du Tử Tinh liền căng thẳng quay lại đối mặt với vị trưởng bối lớn nhất nhà Hàn Hi.

-Chủ tịch... mời... mời ngài ngồi!

-Cậu cũng ngồi xuống đi! – Hàn Kính Thiên yên vị trên sô pha, ra hiệu cho cậu ngồi xuống.

Tử Tinh tìm cái ghế đối diện ông ngồi xuống, căng thẳng.

-Cậu có thể nói cho ông lão này biết, cậu và Hàn Hi là quan hệ gì không?

-Con...

-Không cần căng thẳng, nếu cậu và nó có mối quan hệ mật thiết hơn cả vị hôn thê của nó, ta cũng sẽ không phản đối!

-Vì sao ạ? – Du Tử Tinh thắc mắc.

-Hàn Hi có cuộc sống của nó, ta chưa từng ép buộc nó điều gì, kể cả việc hôn nhân đại sự, cho nên bây giờ nó có nói với ta nó muốn kết hôn với đàn ông ta cũng chẳng lạ! – Hàn Kính Thiên bật cười.

Du Tử Tinh xấu hổ cúi đầu.

-Vậy nên... cháu là gì của nó?

-Người... người yêu cũ ạ! – Du Tử Tinh lí nhí.

-Cũ sao?

-Cũng không phải ạ... - Du Tử Tinh thở dài, có chút không biết nên đáp thế nào. Cậu vẫn chưa suy nghĩ thấu đáo về mối quan hệ của hai người bọn họ.

Hàn Kính Thiên gật đầu, việc này đành để Hàn Hi giải đáp vậy.

-Thằng nhóc mấy tuổi rồi? Thật đáng yêu!

-Bốn tuổi ạ!

-Ồ! Vậy mẹ của nó là ai? Sao nó gọi cả Hàn Hi và cậu đều là cha vậy?

Lần này Du Tử Tinh né tránh, cậu không trả lời ông được vì chẳng thể nào nói, con là cậu sinh.

-Hay là nó là kết quả của thụ tinh ống nghiệm?

-Không phải ạ! – Du Tử Tinh lắc đầu, có chút dè dặt nhìn ông rồi lại do dự.

-Có gì khó nói sao?

-Nếu con nói với chủ tịch... Tiểu Du là... là con của con và Hàn Hi, ngài có tin không?

Hàn Kính Thiên sững sốt, lần đầu tiên ông bị hỏi như thế nên cũng chẳng biết trả lời thế nào. Du Tử Tinh thấy vẻ ngạc nhiên của ông liền cắn răng nói:

-Du gia của con... ý con là dòng họ của con có một khả năng khác người bình thường. Là đàn ông cũng có thể sinh con... Cho nên... Tiểu Du là con mang thai chín tháng sinh ra, không phải thụ tinh nhân tạo hay sinh hộ gì cả...

-Chuyện này...

-Khó tin lắm đúng không ạ? Nhưng đó là sự thật!

Hàn Kính Thiên trầm mặc, nói vậy thẳng nhóc đó là cháu chắt ruột thịt của ông, là con trai của Hàn Hi, đã được bốn tuổi và vô cùng đáng yêu.

-Vậy lúc cậu mang thai, sao Hàn Hi lại không nói gì cả?

Du Tử Tinh cúi đầu, thành thật đáp:

-Thật ra lúc mới biết mình mang thai, con vô cùng do dự có nên nói cho anh ấy biết hay không, sau đó liền hay tin anh ấy đính hôn với Hà tiểu thư nên con quyết định không nói. Hàn Hi nên có cuộc sống của anh ấy, không cần vì một người vô tình gặp gỡ như con mà bước sai con đường đã định. Sau đó vì nhiều lí do, anh ấy lại càng không nhớ con là ai cho đến gần đây...

-Phải rồi, có một lần nó bị tai nạn xe, hôn mê nửa năm mới tỉnh nhưng lại không nhớ gì hết! – Hàn Kính Thiên gật đầu:- Vậy bây giờ hai đứa quyết định ở bên nhau?

-Con...

-Đúng vậy thưa ông! Con đã giải quyết xong cuộc hôn nhân với Hà gia, kể cả việc hợp tác với bọn họ. Hi vọng ông ủng hộ quyết định của con! – Hàn Hi đột ngột lên tiếng khiến cả hai người giật mình.

Anh đã về được một lúc, chỉ là im lặng đứng một bên nghe bọn họ trò chuyện, lão quản gia từ ái nhìn anh gật đầu, cũng không lên tiếng phá vỡ nên mới có thể nghe được trọn vẹn những gì mà Du Tử Tinh giấu anh bấy lâu.

Hàn Kính Thiên gật đầu với anh:

-Con đã nói vậy, ta không còn gì phản đối! Hôm nào đưa bọn họ về nhà, khách sạn không phải nơi tốt để ở đâu. Với lại cha mẹ con đi du lịch cũng nên gọi về rồi, đến lúc họ nên biết bản thân làm cha mẹ thất bại như thế nào!

-Ông...

-Còn không phải sao? Sinh con ra nhưng lại do một tay ông nuôi lớn, bây giờ cháu cũng được bốn tuổi mà vẫn còn chưa hay biết gì, không thất bại thì là gì? Lần này về, ông sẽ cho bọn nó vào công ty làm cu li cho biết! Hừ!

Hàn Hi bật cười:

-Hôm nay ông đến bất ngờ, ở lại chơi hết ngày hãy về! Tiểu Du rất dễ thương, ông sẽ thích nó đấy!

-Mới nhìn ông đã thích, còn không phải giống con khi bé à? Nhìn chỉ muốn cắn cho vài cái!

Du Tử Tinh đứng bên cạnh nhìn hai ông cháu họ nói chuyện mà cứ như mơ. Vậy là cậu đã được người nhà anh chấp nhận, đơn giản với vài câu nói thôi sao?

-Vui không? – Hàn Hi lại gần cậu, cắn nhẹ vành tai hồng hồng của ai kia, hỏi nhỏ.

-Anh...đứng đắn chút đi! – Du Tử Tinh đỏ mặt đẩy anh ra.

-Ha ha... yên tâm, ông bây giờ đã bị bản thu nhỏ của anh bắt mắt! Em mau mau lấy anh đi để sinh thêm vài đứa cho ông chơi cùng.

Du Tử Tinh tròn mắt với anh, vừa bức vừa buồn cười, không thêm nói với anh nữa mà đi chơi cùng Tiểu Du, bỏ lại Hàn Hi đứng đó cười ngốc.

...

Hà gia –

-Thằng nhóc Hàn Hi đó thật ngoan độc! Tao không nhờ nó dám thẳng tay như vậy! – Hà Nam bức bối rít một hơi thuốc.

-Cha! Tại cha cứ e dè nó, dù sao nó vẫn là một thằng nhóc, kinh nghiệm đầu phong phú bằng cha, lúc này nên chuẩn bị kế hoạch B để đánh Hàn thị không còn sức trở mình! – Hà An, con trai cả Hà Nam nói.

-Ừm! Duyệt Tình thế nào rồi?

-Chỉ là một con đàn bà, vẫn còn khóc lóc om sòm!

-Mày phải thông cảm cho nó chứ! Dù sao nó đã yêu Hàn Hi rất nhiều năm, lúc này chúng ta với bọn họ trở mặt, nó không hận chết tao đã là may mắn rồi!

-Tại cha cưng chiều nó quá! Bởi vậy nó mãi chỉ là một đứa con gái mà thôi, cưới chồng sinh con và sống hết đời!

-Haiz...

...

Tối hôm đó, Du Tử Tinh nói với Hàn Hi về cuộc hẹn với Vu Mặc, anh vui vẻ đưa cả nhà kể cả ông mình đến nhà Vu Mặc, sẵn tiện cảm ơn anh ta vì đã chăm sóc Du Tử Tinh rất nhiều năm. Bọn họ ăn uống vui vẻ từng bữa đến khuya mới chia tay trở về nhà, Hàn Kính Thiên cũng lên xe đi về thành phố dù Hàn Hi rất muốn ông ở lại một đêm.

Dù sao bọn họ vừa vạch trần bộ mặt của Hà gia nên cần người cố thủ ở tổng bộ. Hàn Hi cũng hứa với ông là vài ngày nữa sẽ trở về.

Đến khi bọn họ yên vị trên giường của mình đã gần hai giờ sáng, Hàn Hi có chút say, cứ hết sờ chỗ này đến sờ chỗ kia khiến Du Tử Tinh không ngủ được.

-Anh đừng chạm vào em... - Du Tử Tinh khó chịu đẩy tay anh ra.

-Sờ em rất thích!

-Anh làm em không ngủ được! Mai em còn phải đến chỗ làm sớm nữa...

-Tử Tinh, nghỉ việc đi! Theo anh về thành phố... - Hàn Hi ôm cậu vào lòng, vừa vuốt ve vừa thì thầm.

-Em...

-Chẳng lẽ em muốn sống ở đây cả đời? Lúc trước là trốn tránh anh, bây giờ thì vì điều gì? Anh muốn sống cùng em và Tiểu Du, chúng ta là một gia đình...

-Hàn Hi... em sợ anh hối hận...

-Vì điều gì? Sống với em hay từ bỏ cuộc sống anh từng muốn?

-Cả hai!

-Anh không hối hận mà rất hạnh phúc vì lựa chọn này! Từ lúc anh tỉnh dậy sau tai nạn, anh cứ có cảm giác mình sống không có mục đích, cho đến khi gặp em... Du Tử Tinh, em phải tin bản thân mình!

Du Tử Tinh quay người lại đối diện với anh, ánh mắt Hàn Hi lúc này rất sáng, trong đầy tràn đầy hình bóng cậu. Du Tử Tinh mỉm cười:

-Được, em đi với anh!

Hàn Hi mỉm cười, nhắm ngay môi cậu hôn xuống. Đêm nay anh có chút say, nhưng say vì cậu nhiều hơn cả...

...

Sáng hôm sau, việc đầu tiên Du Tử Tinh làm là nhờ Hàn Hi chở mình đến nhà ông chủ quán bar xin nghỉ việc. Vì sao phải đến tận nhà? Vì ông chủ của cậu chẳng bao giờ đến quán bar vào cuối tuần cả, người ta bận ở nhà yêu đương với người ấy.

Du Tử Tinh rất kiên nhẫn đứng bấm chuông cửa thật lâu, đến tận hai mươi phút sau mới có người ra mở cửa. Một người đàn ông trên người chỉ mặc mỗi chiếc sơ mi trắng rộng thùng thình, lộ cả xương quai xanh ần ần đầy hân hoan, sắc mặt âm trầm ra mở cửa. Khi trông thấy người đứng sau lưng Du Tử Tinh liền trợn mắt hét lên:

-Hàn Hi!

-An Dực Sâm! – Hàn Hi âm trầm gầm từng chữ.

Du Tử Tinh giật hết cả mình hết nhìn Hàn Hi lại nhìn người yêu của ông chủ. Bọn họ quen nhau?

Người được gọi là An Dực Sâm ha ha cười khan rồi đóng cửa cái rầm, nhanh chân chạy trốn, y mà bị Hàn Hi bắt được là chết chắc.

Hàn Hi nhìn cánh cửa đóng chặt mà hét:

-Cậu cứ trốn cho kỹ, để tôi bắt được là cậu chết chắc!

An Dực Sâm chạy vào phòng, lẹ tay lẹ chân gom quần áo, ồn ào đến nỗi người đang chết cũng phải tỉnh dậy nên rất mau đã bị một đôi tay rắn chắc túm lấy, ném trở lại giường.

-Em muốn đi đâu? – Diệp Huân âm trầm hỏi.

-A ha ha... Diệp Huân, anh có nhớ bốn năm trước em có kể với anh về một người bị em tông trúng mất trí nhớ không?

-Rồi sao?

-Người ta đuổi đến cửa rồi kìa! Lần này em chết chắc, anh phải cứu em!

-Ồ? Người nào xúi quẩy bị em đụng trúng vậy? Anh muốn nhìn xem!

Diệp Huân gật đầu, ngồi dậy quần tạt cái khăn tắm, quần xong còn không quên vác theo người nào đó đang có ý định bỏ trốn đi cùng.

-Diệp Huân chết tiệt! Anh bỏ em xuống...

Ngoài cửa, Du Tử Tinh và Hàn Hi mắt to trừng mắt nhỏ:

-Anh quen người yêu của ông chủ em?

-Há chỉ là quen biết, mà còn là kẻ thù không đội trời chung!

-Hả?

-Du Tử Tinh, hần ta chính là người đụng anh mất trí nhớ, sau đó còn không có lương tâm ném anh vào bệnh viện, cứ thế bỏ đi mất! Phải một tháng sau ông nội mới cho người tìm được anh, trên người chẳng có tiền bạc gì cả mà thê thảm trải qua một tháng, em nói coi có đáng hận không?

-Vậy sao anh nhớ tên hần?

-Hần còn biết ghi tên mình vào hồ sơ giúp anh nhập viện!

-Ha ha... thiệt bi thảm! – Du Tử Tinh hết biết nói gì.

-Em tiếp tục bấm chuông hay anh phá cửa?

-Để em bấm chuông đi...

Du Tử Tinh vừa nói dứt câu, cửa đã tự động mở ra. Một người đàn ông khác ló lờ xuất hiện. Hàn Hi đen mặt che mắt Du Tử Tinh lại:

-Nhà anh không ai có đủ quần áo mặc để ra gặp người à? Đừng dọa người khác chứ?

-Ồ? – Diệp Huân nhìn người đàn ông đang ôm nhân viên của mình trong ngực đầy thú vị: - Anh là Hàn Hi?

-Đúng vậy! Anh là người đàn ông của An Dực Sâm?

-Đúng vậy! Hân hạnh được làm quen!

-Hân hạnh! – Hàn Hi vui vẻ bắt tay Diệp Huân.

An Dực Sâm đang nằm trên vai hần, nghe hai người hài hòa như vậy cơn tức lại sôi lên:

-Đồ khốn Diệp Huân! Anh đang nói giáo cho giặc à?

“Bốp!” – Im lặng!

-Á! – An Dực Sâm đỏ mặt nín.

-Tôi có nghe Sâm nói về sự cố với anh, tôi sẽ dạy dỗ lại người, đây là số điện thoại của tôi, nếu muốn bồi thường hay có yêu cầu gì cứ việc gọi, tôi sẽ không từ chối! – Diệp Huân không biết từ đâu móc ra được một tấm danh thiếp đưa cho Hàn Hi.

Hàn Hi không từ chối, nhận lấy rồi đưa lại của mình:

-Bồi thường thì không cần thiết, chỉ là hi vọng anh dạy dỗ lại người của mình tốt một chút, đừng để có người bị hại giống tôi là được!

-Nhất định!

-Còn một việc, Du Tử Tinh hôm nay xin nghỉ việc, hi vọng anh đồng ý?

-Hả? Sao thế Tử Tinh? Lương không tốt à? – Diệp Huân bất ngờ.

Lúc này Du Tử Tinh cũng kéo được tay Hàn Hi xuống, xấu hổ nói:

-Không phải ông chủ, lương rất tốt nhưng em...

-Em ấy phải theo tôi về thành phố kết hôn, không thể làm ở đây được nữa!

-Ồ, thế chúc mừng! Khi nào kết hôn nhớ cho tôi uống rượu mừng!

-Vâng ạ!

-Không phiền anh dạy dỗ người, tôi về đây! – Hàn Hi nắm tay Du Tử Tinh kéo đi, bỏ lại sau lưng tiếng la oai oái của An Dực Sâm: “Chậc, tôi cho cậu trốn!”.

Du Tử Tinh nhìn nụ cười đầy ác ma của Hàn Hi mà gió lạnh thổi khắp bốn phương...

12. Chương 12: Bắt Cóc

Thế là ngày cuối tuần, cả nhà Hàn Hi lên xe về lại thành phố. Anh mặc dù rất muốn mua nhà mới để cuộc sống sau này của chính anh, Tử Tinh và mấy đứa nhỏ được thoải mái hơn nhưng vẫn bị Du Tử Tinh thuyết phục, nên tạm thời vẫn ở căn hộ riêng của anh, đợi sau này nếu có thêm một đứa nữa mới chuyển sang nhà mới.

Căn hộ của anh đã rất rộng rãi rồi nên Du Tử Tinh chỉ sắm sửa những vật dụng mới, trang trí thêm một căn phòng nhỏ cho Tiểu Du là sống rất tốt.

Tiểu Du hí ha hí hửng chạy khắp nơi trong nhà, hoàn toàn quên mất đây là lần đầu tiên nó đến đây.

- Ba ba, nhà to quá!

- Ủ! Con ngồi yên một chỗ đi, chạy mãi không mệt à? – Du Tử Tinh lấy nước cho nó uống.

- Sau này chúng ta ở đây à?

- Đúng vậy! Tiểu Du có thích không? – Hàn Hi đem vài thứ không dùng được từ trong phòng đi ra, cười hỏi.

- Thích! Cha có ở cùng không?

- Cả ba chúng ta đều ở đây!

- Wo...

-Tử Tinh, em xem còn thiếu thứ gì thì ghi ra nhé, mai anh sẽ đi sắm thêm cho đủ!

-Vâng!

Hàn Hi đưa hai người bọn họ đến một nhà hàng gần đấy, ăn một bữa thịnh soạn chúc mừng bọn họ về sống cùng anh. Tiểu Du ăn không ngừng nghỉ, cái miệng nhỏ nhắn nhai nhai hết món này đến món khác khiến Tử Tinh buồn cười.

-Con ăn ít thôi, không sợ đau bụng à?

-Hong ợ...

Hàn Hi bật cười lấy thêm cho Du Tử Tinh một chén súp:

-Tử Tinh, Tiểu Du đã đến tuổi đi học, em thấy chọn một trường gần nhà, cho con đi học nửa ngày, nửa ngày còn lại em chăm thì thế nào?

-Vâng! Anh cứ sắp xếp đi ạ!

-Em có muốn đi làm lại không?

Du Tử Tinh ngần ra:

-Em...

-Bên cạnh anh đang thiếu một trợ lí, em đến đầu quân cho anh thế nào? - Hàn Hi cười cười.

Du Tử Tinh mỉm cười lắc đầu:

-Em thấy anh tuyển người khác thì tốt hơn, chuyên môn em không tốt, sợ không đảm đương nổi, với lại em muốn dành thời gian chăm sóc Tiểu Du nhiều hơn, từ bé vì cuộc sống mà em không có nhiều thời gian ở bên nó.

-Vậy cũng được, em chăm việc trong nhà anh cũng yên tâm! Chỉ là anh sợ em buồn...

-Không sao! Em có rất nhiều việc phải học ý.

Hàn Hi cười, gật đầu.

...

Vài ngày sau, Hàn Hi đã chọn được một trường mẫu giáo tư thục tốt nhất trong thành phố, cho Tiểu Du nhập học. Ngày đầu tiên đến trường thẳng nhóc vô cùng háo hức, tính cách nó từ bé đã hướng ngoại, nay gặp được nhiều bạn cùng tuổi lại càng náo động hơn. Vừa đến trường đã chẳng thèm nhìn Du Tử Tinh mà chạy ủa vào đám con nít đang chơi đùa, làm cậu cũng bó tay.

Gởi gắm và dặn dò những việc cần lưu ý với cô giáo xong, Du Tử Tinh liền lái xe đến siêu thị, cậu muốn dành thời gian ở nhà nghiên cứu các món ăn ngon cho Hàn Hi và Tiểu Du.

Sáng sớm nay Hàn Hi đã đi làm trở lại, công ty hiện đang phải đối đầu với tập đoàn Hà thị nên vô cùng bận rộn, dám chừng đến cả cơm anh ấy cũng quên ăn nên Du Tử Tinh mới nghĩ đến việc học nấu ăn cho tốt.

Cuộc sống bình lặng trôi qua, cả nhà cậu đều sống trong hạnh phúc và ấm áp. Ông của Hàn Hi cũng nhiều lần đến chơi với cháu chắt, vui quên trời quên đất, còn không quên thúc giục Hàn Hi mau dẫn cậu đi nước ngoài kết hôn, anh ấy cũng muốn lắm nhưng hiện tại chưa phân thân ra được nên cậu cũng bảo không vội.

Cuộc sống tình dục của bọn họ thì khỏi phải nói, Hàn Hi là một người có tính dục rất cao, hầu như cách vài ngày là anh lại đề cậu ra yêu thương một chap, lại không dùng bất kỳ biện pháp phòng hộ nào. Nhìn vẻ mặt “muốn một đứa” nữa của anh mà Du Tử Tinh vừa buồn cười vừa lo, Tiểu Du là một trường hợp ngoại lệ, cậu cũng không biết bản thân mình có còn sinh được nữa hay không, vì trước nay chưa từng xuất hiện một ai giống cậu. Cha cậu chỉ có mỗi cậu nên cậu cũng chẳng biết mình có thể sinh đứa thứ hai không...Mỗi lần thấy cậu buồn thiu là anh lại nhào vô an ủi, dù chính bản thân anh cũng thất vọng rất nhiều.

Hôm nay Du Tử Tinh theo thường lệ đưa Tiểu Du đến trường, thẳng bé ngồi bên cạnh liên tục luyên thoắng về một đứa bạn cùng lớp, cái giọng non nớt kể chuyện mà cứ như ông cụ non khiến Du Tử Tinh cười khanh khách.

Xe vừa dừng lại trước cổng trường, Tử Tinh mở cửa dắt nó xuống, vừa định giơ tay chào cô giáo đang đứng trước cửa đón học sinh thì từ phía xa, một chiếc xe kéo rèm kín mít chờ tới phía sau họ, cô giáo hoảng hốt la lên thì cửa xe mở ra, Du Tử Tinh chưa kịp phản ứng đã bị hai tên đàn ông đeo mũ trùm đầu bịt miệng lôi lên xe, Tiểu Du hoảng sợ khóc toáng lên cũng bị chúng túm vào. Xe mau chóng chạy mất. Cô giáo chẳng biết làm sao liền gọi cảnh sát, sau đó gọi cho Hàn Hi đang suất đầu mẻ trán ở công ty.

-Cô nói cái gì? - Hàn Hi đang họp sau khi nghe điện thoại liền gầm lên, khiến mọi người có mặt hoảng sợ.

Về mặt anh càng lúc càng âm trầm, sau khi cúp máy liền đi ra khỏi phòng, chẳng để lại một câu. Anh phóng xe như bay về nhà ông nội.

-Hàn Hi, sao cháu lại đến đây? - Ông vô cùng bất ngờ khi anh đến vào giờ này.

-Tử Tinh và Tiểu Du bị bắt cóc!

-Cái gì? - Hàn Kính Thiên sửng sốt hỏi.

-Lão già Hà Nam này việc gì cũng dám làm, xem ra cháu đã coi thường lão!

-Bây giờ phải làm sao?

-Chờ lão gọi! Nếu bọn họ mà có mệnh hệ gì, cháu sẽ khiến lão chết không toàn thây.

...

Du Tử Tinh tỉnh lại trong một nhà kho bỏ hoang, xung quanh tối om om khiến cậu không biết bên ngoài thế nào. Trên chân cảm nhận được sự ấm áp và mềm mại, cậu thở ra nhẹ nhõm, Tiểu Du vẫn ở bên cạnh cậu, chỉ là nó rất im lặng khiến cậu lo lắng. Tay Tử Tinh bị trói nên chẳng thể làm gì ngoài gọi nhỏ:

-Tiểu Du! Tiểu Du! Con làm sao?

-...

-Tiểu Du! Tỉnh!!

-Ba ba...

-Con không có việc gì chứ? Có đau ở đâu không?

Tiểu Du ngọ nguậy tựa vào ngực Du Tử Tinh, hít mũi nói:

-Tay không động được, bị trói rồi!

-Không sao thì tốt! - Du Tử Tinh thở phào.

-Đây là đâu ạ? Thật tối!

-Ba không biết! Đừng lo, cha sẽ đến cứu chúng ta!

-Ừm...cha là siêu nhân! Cha sẽ đến cứu Tiểu Du và baba.

-Ừ!

-Ha ha ha... cứu hai người à? Chỉ sợ không kịp thôi! - Tiếng cười chói tai từ một cô gái khiến Du Tử Tinh nhú mày.

Đèn trong kho bật sáng, xung quanh họ chẳng có ai ngoài một người phụ nữ đang nhìn Du Tử Tinh bằng ánh mắt oán độc. Cậu nhận ra cô ta, đó là vị hôn thê cũ của Hàn Hi - Hà Duyệt Tinh.

-Hà tiểu thư? Sao cô lại ở đây?

-Du Tử Tinh, cậu đừng giả ngu! Nhìn hoàn cảnh hiện tại còn không biết người đem cậu tới đây là ai sao?

-Là cô? Tại sao lại làm vậy?

-Hừ! Tôi không cam tâm, tại sao tôi quen Hàn Hi trước mà anh ta lại vì một tên quái vật như cậu, hại gia đình tôi, chối bỏ thanh xuân và tình yêu của tôi dành cho anh ta chứ? Cậu xứng sao?

Duyệt Tình cảm phẫn đứng trước mặt Tử Tinh hét lên. Tiểu Du hoảng sợ càn núp sâu vào ngực cậu, cả người run run nhưng không dám khóc.

-Đàn ông mà cũng sinh con được? Tôi quá xem thường cậu nhỉ?

Cô ả đột nhiên túm lấy Tiểu Du lôi ra khỏi ngực cậu, Du Tử Tinh hoảng sợ hét lên:

-Cô muốn làm gì, buông nó ra!

-Baba...hu... - Tiểu Du hoảng sợ bật khóc.

-Đây chẳng phải là con của Hàn Hi sao? Cậu yên tâm, tôi sẽ không gây tổn hại cho nó, tôi chỉ muốn cậu chết!

-Cô thả Tiểu Du ra, cô muốn làm gì tôi cũng được! - Du Tử Tinh đau lòng nhìn con trai.

-Ba ba... con sợ...

-Tiểu Du ngoan, đừng sợ! - Du Tử Tinh không thể ôm nó nên chỉ có thể nhẹ giọng an ủi.

Duyệt Tình chẳng thèm nghe ba con bọn họ an ủi nhau, cô gọi ra ngoài:

-Người đâu? Vào đây!

Cửa nhà kho mở ra, một tên du côn đi vào.

-Tiểu thư cần gì?

-Đem thằng nhóc này ra ngoài! - Duyệt Tình ném Tiểu Du cho hắn, quay lại nhìn Du Tử Tinh.

-Đừng làm nó đau! - Du Tử Tinh gọi với theo trong tiếng khóc gọi của Tiểu Du.

Đợi họ đi ra ngoài, Duyệt Tình liền cười lạnh:

-Mày lo cho mày trước đi! Một lát tao sẽ sai người đem thằng bé về, còn mày, có muốn nhắn gửi gì lại với anh ta trước khi chết hay không?

-Cô... cô không dám đâu! - Du Tử Tinh nhìn cô ta, run giọng nói.

-Ha ha... mày biết gì không? Bây giờ đến tình yêu của Hàn Hi tao cũng không giành được, tao còn sợ gì chứ, cùng lắm một mạng đổi một mạng, có điều tao nhất định bắt mày chết cùng! Thử mà Duyệt Tình tao không chiếm được thì mày cũng đừng hòng có!

Cô ta đột nhiên lôi cậu sang một đồng cỏ khô gần đấy, lấy thêm cỏ để xung quanh, sau đó lấy xăng rưới khắp nơi. Dù có ngốc cách mấy cũng biết cô ta muốn làm gì. Du Tử Tinh áp chế sợ hãi trong lòng, tiếp tục giằng co:

-Cô đừng làm chuyện ngốc nghếch! Dù tôi có chết Hàn Hi cũng sẽ không nhớ đến cô, hà tất gì phải khổ như vậy...

-Câm miệng! Cái tao muốn là khiến anh ta hối hận vì đã đối xử với tao như vậy!

-Cô nghĩ anh ấy sẽ hối hận sao? Với tính cách của anh ấy, chẳng mấy chốc lại quên đi tôi và cô mà đến với tình mới, cô đâu phải chỉ biết anh ấy một hai ngày...

-Hừ! Thế thì mày làm to rồi, anh ta vì mày mà dám bỏ 40% cổ phần để ném cha tao ra khỏi tập đoàn Hàn thị, mày nói mày có quan trọng với anh ấy không? Từ ngày mày xuất hiện trong cuộc đời anh ấy, anh ấy đã bỏ ngoài mắt tất cả mọi thứ, chỉ có mày, anh ấy chỉ xem trọng có một mình mày. Tai nạn xe khi tỉnh dậy cũng gọi tên mày, nếu không phải tao một mực che giấu, có lẽ anh ấy đã tìm mày từ lâu. Du Tử Tinh, tại sao mày lại sống trên đời này, tại sao mày lại gặp Hàn Hi? - Duyệt Tình hét lên, trên tay cầm một cái bấc lửa.

-Duyệt Tình, cô đừng kích động! - Du Tử Tinh hoảng sợ thật rồi.

-Hừ! Mày đi chết đi!

Duyệt Tình cười lạnh ném cái bậc lửa vào đồng rơm, lửa bùng lên nhanh chóng. Cô ta đứng xem cậu chặt vật né tránh, sau đó lạnh lùng đi ra ngoài. Du Tử Tinh cố gắng bò ra ngoài nhưng vì có xăng dẫn lửa nên quanh cậu đầu đầu cũng nóng đến đáng sợ. Du Tử Tinh đau khổ cầu nguyện, hi vọng Hàn Hi có thể cứu cậu dù bản thân biết rằng hi vọng này rất mỏng manh.

Bên ngoài Tiểu Du đã khóc đến khàn giọng, luôn miệng gọi baba. Mấy tên du côn nghe nó khóc mà phiền liền tìm băng dính dán miệng nó lại. Sau đó liền thấy Duyệt Tình đi ra liền khó hiểu:

-Hà tiểu thư, tên kia sao rồi?

-Mặc kệ hắn ở đó! Chúng ta trở về! - Duyệt Tình giống như không có việc gì mà leo lên xe!

Mấy tên côn đồ cũng mặc kệ, định lái xe rời đi thì chợt tiếng súng vang lên, lớp xe bị bắn thủng. Bọn chúng chặt vật cúi đầu, hoảng sợ nhìn một đoàn xe đang chặn đường phía trước.

Duyệt Tình biết mọi sự không ổn liền ôm Tiểu Du chạy về phía nhà kho.

Hàn Hi từ trong xe bước ra, mắt lạnh nhìn cô ta chạy đằng trước, ra hiệu cho đám người đi theo:

-Bắt hết bọn chúng lại!

Anh nhanh chóng đuổi theo cô ta, càng tới gần tim càng đập nhanh, mùi xăng dầu cùng khói lửa càng lúc càng nồng đậm khiến trái tim anh co rút. Hàn Hi chẳng thêm nghĩ gì mà phá cửa xông vào. Bên trong khói lửa ngập trời, anh khàn giọng hét:

-Tử Tinh, Tiểu Du!

-Hàn Hi, em ở đây! Á... Cô ta bắt Tiểu Du rồi!

-Tử Tinh! - Trong khói lửa mù mịt, Hàn Hi thấy một bóng người đang cố gắng né trái né phải, anh lấy áo khoác trùm lên đầu, chạy tới nơi tiếng của Du Tử Tinh phát ra.

Du Tử Tinh ho sặc sụa vì khói, thấy anh xông vào liền quỳnh hết lên:

-Khụ... mau ra, nơi này sắp sập rồi! Khụ... Tiểu Du... mau tìm Tiểu Du!

-Anh đưa em ra ngoài đã...

Hàn Hi cũng không kịp cởi trói cho cậu mà ôm cậu chạy ra ngoài, đưa cho người của mình lại lần nữa chạy vào trong đám lửa đang ngày một cao. Bên ngoài Du Tử Tinh lo sợ ngóng vào trong, rất sợ mọi chuyện sẽ không được tốt, cậu ngoài cầu nguyện chẳng biết làm gì khác.

Rất mau xe cứu hỏa đã tới, đội cứu hỏa mau chóng xịt nước nhằm dập lửa nhưng nhà kho đã cũ, lửa cháy đã lâu đủ để nó sập bất cứ lúc nào. Du Tử Tinh níu một người cứu hộ, vội vàng nói:

-Bên trong có người, còn có một đứa trẻ bốn tuổi, mau chóng cứu họ! Làm ơn!!

-Vâng! Chúng tôi đã cử người vào đó, cậu cứ chờ ngoài này! - Người kia đáp liền tiếp tục công tác cứu hộ.

Du Tử Tinh hết đứng lại đi, bàn tay run rẩy không kiềm chế được. Khoảng nửa tiếng sau, căn nhà bắt đầu sập, cậu kinh hồn bạt vía muốn xông vào nhưng bị cản lại, chỉ có thể đau khổ hét:

-Tiểu Du!!! Hàn Hi!!! Không...

Cậu cứ tưởng như trời sắp xuống nhưng rất may là từ phía cửa có người xuất hiện, còn đem theo hai người trở ra. Du Tử Tinh mặt đầy nước mắt vội vàng chạy lại, vừa chạy vừa té cũng không biết đau mà nhào đến người vừa được cứu ra, trên tay Hàn Hi đang ôm Tiểu Du.

-Tiểu Du! Con làm sao vậy?

-Tử Tinh, bình tĩnh! Thằng bé bị ngợp khói, chỉ tạm ngắt xỉu thôi! - Hàn Hi đưa thằng bé cho bác sĩ cứu hộ, liền ôm người như sắp chết đến nơi lại, nhẹ giọng an ủi.

-Anh có sao không? - Du Tử Tinh dần bình tĩnh lại, vội xem xét người bên cạnh.

-Anh không sao! Chỉ bị phỏng nhẹ! May là bên trong có vài bồn nước dự trữ!

-Không sao thì tốt! - Du Tử Tinh gạt đầu, lấy tay lau nước mắt trên mặt liền nhìn về phía Duyệt Tình đang đứng bên xe cảnh sát.

Cậu đẩy Hàn Hi ra, đi nhanh về phía cô ta, giơ tay lên cho gương mặt xinh đẹp ấy một cái tát: “Bốp!”

-Cái tát này là đòi lại công bằng cho Tiểu Du! Nó chỉ là một đứa trẻ, vì thù hận của cô mà suýt mất mạng! Cô nhớ cho kỹ, cô làm gì tôi cũng được, cô dám động vào Tiểu Du, tôi có chết cũng không tha cho cô!

Hàn Hi đứng đằng xa nhìn lại, âm thầm mỉm cười. Du Tử Tinh lúc này đầy mê hoặc đó chứ? Không uống công anh yêu thương như vậy.

Tiểu Du được chăm sóc một lát sau đã tỉnh, méo máo ôm lấy cánh tay Hàn Hi gọi “Cha” liên tục, anh vừa thương vừa đau mà an ủi. Du Tử Tinh trở lại thấy nó tỉnh liền ôm vào lòng, vừa hôn vừa vỗ, thật là làm tim cậu muốn ngừng đập vậy. Hàn Hi nhìn bọn họ một chút liền gọi cho Diệp Huân, báo rằng tất cả đã bình an. Cũng nhờ anh ta mà anh mới có thể tìm được bọn họ sớm như vậy, anh không dám nghĩ nếu mình tới trễ một chút sẽ có hậu quả như thế nào...

Du Tử Tinh đỡ con một lát liền cảm thấy choáng váng, cậu vừa quay sang gọi Hàn Hi một tiếng liền ngất đi, khiến anh hoảng sợ vô cùng...

-Tử Tinh!!!!

13. Chương 13: Ấm Áp (end)

Tiếng ồn ào xung quanh khiến Du Tử Tinh bừng tỉnh. Trần nhà trắng toát, mùi thuốc sát trùng quen thuộc liền biết bản thân đang ở đâu. Cậu xoa trán cười khổ, sao lại vào bệnh viện rồi?

Cửa phòng chợt mở ra, Hàn Hi bế Tiểu Du đi vào, thấy cậu tỉnh liền vui mừng đi nhanh đến:

-Em tỉnh rồi à? Cảm thấy thế nào? Có còn chóng mặt không?

-Sao em lại ở đây?

Hàn Hi mắt sáng ngồi nhìn cậu, để Tiểu Du ngồi ngay ngắn trên giường liền ôm lấy mặt Tử Tinh hôn thật sâu, khiến cậu chẳng hiểu làm sao, chỉ biết đáp lại anh.

Tiểu Du che mắt la lên:

-Ý, xấu hổ, xấu hổ!

-Hàn Hi...đừng... - Tử Tinh bối rối đẩy người nào đó vẫn đang trong cơn kích động ra, đỏ mặt nhìn anh.

-Ha ha... Cảm ơn em, Tử Tinh! Em đúng là bảo bối của anh! – Hàn Hi cười thật tươi nhìn cậu.

Du Tử Tinh nghi hoặc nhìn anh giây lát, sau đó liền trợn mắt, lấy tay che miệng, lắp bắp:

-Chẳng lẽ... có rồi?

-Đúng rồi! Đã được hai tuần tuổi! Lần này may mà em với Tiểu Du không sao, nếu không anh sẽ hối hận đến chết!

Hàn Hi nghĩ lại thấy mà sợ, lúc bác sĩ bảo Tử Tinh đang mang thai với vẻ hoang mang trên mặt, trong đầu anh chẳng thể nghĩ gì ngoài việc cảm ơn trời đất đã cho anh đến kịp để cứu ba con bọn họ, nếu không anh cũng không biết làm sao mà sống tiếp...

-Anh đừng nói vậy, mọi chuyện qua rồi! – Du Tử Tinh nắm lấy tay anh an ủi, tay còn lại vuốt ve chiếc bụng phẳng lì của mình, mỉm cười hạnh phúc.

-Chúng ta sắp có thêm thành viên mới! Ông mà nghe được chắc sẽ vui đến bay lên mất!

-Ừm...

-Cha cha! Có em trai à? – Tiểu Du nghe được liền húng khởi hỏi.

-Vẫn chưa biết được! Nhưng chắc sẽ là em trai! – Tử Tinh vui vẻ nói với nó: - Sinh cho Tiểu Du một em trai chơi cùng được không?

-Được! Con sẽ chăm sóc em trai!

Hàn Hi bật cười xoa đầu nó. Anh trò chuyện cùng Tử Tinh một lát liền để cho cậu nghỉ ngơi, bản thân ôm Tiểu Du ra ngoài đi tìm gì đó bỏ bụng. Bác sĩ bảo Tử Tinh và bé con trong bụng không sao cả nhưng tốt nhất vẫn để ở lại viện theo dõi vài ngày, dù sao cũng là lần đầu tiên ông gặp trường hợp này, muốn theo dõi một chút. Hàn Hi đồng ý để Tử Tinh lại hai ngày và yêu cầu ông giữ bí mật về thân thể Du Tử Tinh.

Anh đưa Tiểu Du sang một tiệm Mc. Donald gần bệnh viện, nhóc con hí hửng lấy vài phần rồi ngồi ăn ngon lành, bỏ mặt ông bố ngồi bên cạnh đang chọc phá chiếc điện thoại. Sự đáng yêu của Tiểu Du khiến mấy cô bé phục vụ la hét mãi không thôi, thằng nhóc rất không lương tâm quay sang cười một cái thật tươi khiến mấy nàng chết tươi tại chỗ. Hàn Hi bắt đầu liếc nhìn con trai một cái, mới có tí tuổi đã sát gái như vậy, lớn chút nữa anh biết làm sao? Hi vọng bé con trong bụng Tử Tinh sau này sinh ra sẽ giống cậu, nhu thuận, dịu dàng... càng nghĩ Hàn Hi càng thích không chịu được.

-Cha cha!

-Sao thế?

-Về mặt cha thật đáng sợ! – Tiểu Du không sợ chết nói một câu.

Hàn Hi cốc đầu nó, liền nói:

-Ăn của con đi! Nhiều chuyện!

Anh không đoái hoài tới nó nữa, tìm được số điện thoại trong danh bạ liền gọi:

-Vu Mặc, là tôi Hàn Hi đây!

-A! Đạo này sao rồi? Tử Tinh và Tiểu Du vẫn khỏe chứ?

-Vẫn khỏe! Tôi có việc muốn nhờ anh!

-Cậu cứ nói, với tôi còn khách sáo làm gì!

-Tử Tinh mang thai rồi, tôi hi vọng anh có thể bớt chút thời gian định kì đến khám cho em ấy! Dù sao Tiểu Du vẫn là anh giúp nên có kinh nghiệm, tôi không tin tưởng bác sĩ nào khác!

-Oa... thật không? Du Tử Tinh may mắn thật đấy! – Vu Mặc vừa mừng vừa hâm mộ.

-Hử?

-Cậu không biết đâu? Ông tôi bảo đàn ông mang thai đã khó, có một đứa rồi, muốn sinh thêm đứa nữa phải cần rất nhiều vận may. Không ngờ Tử Tinh lại nằm trong số đó, chúc mừng anh nhé!

-Cảm ơn, tôi cũng cảm thấy mình là người đàn ông may mắn nhất trên đời! – Hàn Hi hớn hờ đáp.

-Đừng có khoe mẽ! Để vài hôm nữa tôi đưa vợ lên khám cho cậu ấy một lần, thời gian ba tháng đầu rất nguy hiểm, Tử Tinh từng sinh con rồi nên có kinh nghiệm, cậu nghe theo em ấy không sai đâu! À, hạn chế chuyện phòng the nhé, tốt nhất đừng làm đến khi em bé lớn thêm chút nữa!

-Tôi biết rồi!

-Vậy nhe, tôi sẽ sắp xếp thời gian rồi cho cậu hay sớm!

-Cảm ơn anh, tạm biệt!

-Bye bye!

Hàn Hi yên tâm cúp máy, xem ra thời gian tới anh phải giám sát Tiểu Du chặt chẽ, tránh để nó bám dính Tử Tinh khiến cậu mệt mỏi.

-Tiểu Du, sắp tới con sang nhà ông ở một thời gian nhé?

-Tại sao ạ? – Tiểu Du bĩu môi nhìn anh.

-Vì ba ba con có em trai, cần thời gian nghỉ ngơi nhiều, Tiểu Du ở bên cạnh sẽ khiến ba mệt mỏi.

-Vậy... được! Nhưng một tuần con muốn gặp ba mấy ngày!

-Một tuần gặp ba ngày nhé?

-Hong chịu! Nhiều hơn! – Tiểu Du lắc đầu, bậm môi.

-Thêm cả ngày chủ nhật thế nào? – Hàn Hi dụ dỗ.

-Vậy thì được!

Hai cha con âm thầm đạt được thỏa thuận, đều thỏa mãn ăn uống no say mới mua chút thức ăn bổ dưỡng đem về cho ba ba đang nằm ở viện chán muốn chết kia....

...

Hai ngày sau đó Du Tử Tinh cũng được về nhà, khi nằm trong ổ chăn ấm áp của mình, cậu chưa bao giờ cảm thấy thỏa mãn như vậy. Về nhà lại không thấy Tiểu Du đâu liền thắc mắc chột chột Hàn Hi đang bận rộn bên cạnh:

-Anh đem Tiểu Du đi đâu rồi?

-Anh đem ném cho ông rồi! Em đang mang thai, không thể chăm sóc nó nên anh gửi nó cho ông rồi, chơi đến quên trời quên đất luôn!

-Vậy có phiền ông không? Ông cũng lớn tuổi rồi, mệt mỏi ông thì không tốt!

-Không sao! Ông chăm anh từ bé đến lớn, lúc này ông càng vui vẻ ấy chứ, cứ như thấy anh lúc bé vậy!

-Vậy anh mang cho ông nhiều nhiều món bổ dưỡng tí!

Hàn Hi buồn cười bỏ đồ trên tay xuống, anh vốn muốn sắp xếp lại tủ quần áo của Tử Tinh để chuẩn bị mua thêm một mớ, quay sang nhìn người vẫn đang trên giường rối rắm, thật chỉ muốn đê cậu xuống hung hăng giày vò một hồi. Hàn Hi bất đắc dĩ nhớ lại lời Vu Mặc nói, đành nén xúc động đó, vật cậu xuống, hôn một trận đã đời đến khi ai kia không còn sức để nói mới vừa lòng.

-Em đó, lo chăm sóc bản thân và cục cưng trong bụng đi! Ông chăm anh lớn từng này kinh nghiệm còn nhiều hơn em nuôi Tiểu Du, hướng chi nhà bên đó quần gia và người làm không thiếu, ông muốn mệt cũng không được! Nói cho em biết một tin, ba mẹ anh hai hôm nữa là về tới rồi, chuẩn bị mà gặp họ kia kìa!

Hàn Hi nói xong hôn thêm một cái nữa mới đi xuống lầu, anh muốn nấu vài món tốt cho người có thai ăn. Du Tử Tinh nằm trên giường, trong đầu chỉ quay quay có bốn chữ “Ba mẹ anh về”, càng nghe càng hoảng hốt, họ có thích cậu không? Lỡ như không thích biết phải làm sao đây?

Hàn Hi hoàn toàn không biết mình chỉ muốn đánh lạc hướng cậu lại khiến Du Tử Tinh lâm vào khủng hoảng khác. Mà lúc này anh chỉ toàn tâm toàn ý muốn tự tay chăm sóc cậu đến khi bé con ra đời, bù lại khoảng thời gian làm cha mờ mịt trước đây.

...

Hai ngày sau đó, Du Tử Tinh cũng gặp được vị ba mẹ vô trách nhiệm của Hàn Hi tại đại trạch Hàn gia. Tiểu Du vừa gặp cậu đã bỏ nhào qua, hết hôn lại vuốt, hoàn toàn bỏ Hàn Hi ngoài tầm mắt.

Ông hài lòng nhìn cháu dâu trắng trẻo còn mập lên không ít, cho Hàn Hi một ánh mắt khen ngợi. Còn hai vị vừa từ nước ngoài trở về kia, ánh mắt chưa từng rời khỏi cậu khiến Tử Tinh vô cùng xấu hổ.

-Ba mẹ, hai người đừng nhìn nữa! Em ấy bỏ chạy bây giờ! – Hàn Hi bất đắc dĩ lên tiếng.

-Ha ha... chỉ nhìn một chút thôi mà! – Ba Hàn cười cười với Tử Tinh.

-Đúng vậy! – Mẹ Hàn hòa theo.

-Hai đứa chúng bây, đi mấy năm trời mới về, con của mình cũng chưa nhìn một cái. Tò mò cái gì? Còn không phải là người con chúng bây yêu, cưới về, còn sinh được hay sao?

-Ba à!

-Xùy, ta còn không hiểu hai đứa bây hay sao? Đừng đứng đó nữa, Tử Tinh đang mang thai, không đứng lâu được đâu, thu hai cặp mắt chúng bây lại, để cháu dâu ta vào nhà nghỉ ngơi! – Ông Hàn lên tiếng mắng.

-Vâng! Tử... Tử Tinh phải không? Mau vào nhà đi con! Cẩn thận một chút! – Mẹ Hàn càng nhìn càng thích, còn đi tới đỡ cậu vào khiến Tử Tinh vừa mừng vừa sợ.

-Ba... em trai thế nào? – Tiểu Du đi bên cạnh, tranh thủ thể hiện sự quan tâm của anh trai tương lai.

-Em trai rất khỏe mạnh! – Tử Tinh xoa đầu nó đáp.

-Mấy tháng đầu phải cẩn thận rất nhiều thứ... - Mẹ Hàn vừa đi vừa trò chuyện với Tử Tinh chuyện chăm sóc em bé, cậu càng nghe càng thích, dù sao cũng sinh một đứa nhưng kinh nghiệm của cậu không nhiều. Lúc ấy sinh Tiểu Du ở hoàn cảnh vô cùng khó khăn nên cậu cũng không kiên cử gì nhiều, bây giờ có điều kiện, cậu cũng muốn cho con mình những gì tốt nhất.

Hàn Hi theo sau một mực ghi nhớ những điều mẹ nói, để về nhà áp dụng chăm sóc cậu.

...

Vì Tử Tinh mang thai nên hầu hết công việc Hàn Hi đều đem về nhà xử lý, thời gian còn lại chỉ vây quanh cậu. Tập đoàn Hà thị sau vụ bắt cóc đã bị Hàn Hi xử lý đến không còn manh giáp, lão Hà và con trai lão đều bị bắt bỏ tù, mà người tham gia trực tiếp bắt cóc Tử Tinh là Duyệt Tinh cũng không tránh thoát tù tội, coi như đặt dấu chấm hết cho một gia tộc lớn.

Du Tử Tinh thấm thoát đã trải qua tháng thứ tám của thai kì, chuẩn bị bước vào giai đoạn chờ sinh. Lần trước Vu Mặc đến khám cho cậu đã bảo rằng bé con là một bé trai, đúng như cậu suy đoán, xác suất để đàn ông sinh con gái là rất thấp, dù muốn một bé gái cũng không được, hơi buồn một chút nhưng Hàn Hi lại vô cùng phấn khởi. Nhưng vào thời gian này anh rất hay lo âu, áp lực so với người mang thai là Tử Tinh còn lớn hơn nữa khiến cậu rất đau lòng.

Vì bụng rất bự nên ban đêm ngủ Tử Tinh hay bị chuột rút, Hàn Hi hay giật mình nên thành thói quen nửa đêm sẽ thức dậy trông cậu, xoa bóp toàn thân khiến cậu dễ ngủ một chút. Ban ngày làm việc, ban đêm lại ngủ không đủ giấc như vậy khiến anh gầy đi thấy rõ, nhưng ông lại rất hài lòng với việc này. Ông bảo “Đàn ông phải biết chăm sóc vợ mới là đàn ông tốt” khiến Tử Tinh bó tay toàn tập.

Hôm nay nửa đêm Tử Tinh cũng bị đau làm tỉnh, nhú mày thấy Hàn Hi bên cạnh vì cậu tỉnh mà cũng mở mắt, liền đau lòng nói:

-Em không sao, anh ngủ tiếp đi!

-Chân em đang run kìa! – Hàn Hi lắc đầu, thành thực xoa bóp chân cho cậu.

-Mấy ngày nay cực khổ anh rồi! Đợi sinh bé xong, anh nên nghỉ ngơi một thời gian!

Hàn Hi mỉm cười, hôn nhẹ lên trán cậu rồi nói:

-Em mau sinh xong rồi cho anh làm đã đời một trận, anh lại khỏe như trâu cho mà xem!

-Anh thật là... - Tử Tinh buồn cười trừng người nào đấy.

Hàn Hi cười hắc hắc, tiếp tục việc trên tay. Du Tử Tinh nằm trên giường nhìn anh, mấp máy môi nói khẽ:

-Bây giờ cũng không phải không làm được...

-Hả?

-Nếu anh muốn cũng có thể làm một chút, đừng mạnh quá là được... - Du Tử Tinh xấu hổ nhìn Hàn Hi.

-Hi hi... đồ ngốc! Em sắp sinh rồi, anh không muốn em mệt mỏi, đợi em sinh xong, chúng ta tha hồ mà làm!

-Ừm...

-Mau ngủ đi!

Nhưng tối đó Du Tử Tinh hoàn toàn không ngủ được, bụng cứ ần ần đau khiến cậu không biết làm sao. Nằm được một chút lại trở mình, cơ thể lại toát ra mồ hôi lạnh. Nằm mãi cảm giác đau càng lúc càng mạnh khiến cậu không thể nào không gọi Hàn Hi.

-Hàn Hi...

-Ừm... sao vậy?

-Em khó chịu quá!

Hàn Hi nghe xong liền tỉnh cả ngủ, mau chóng bật đèn lên, nhìn thấy Tử Tinh cả người ướt đầm mồ hôi, vẻ mặt khổ sở anh lạnh toát cả người.

-Em làm sao vậy? Đau ở đâu à?

-Bụng em đau! Có khi nào sắp sinh không?

-Anh không biết... nhưng sinh lúc này có phải sớm quá không? – Hàn Hi nhanh chóng xuống giường, mở tủ lấy quần áo ra thay cho cậu: - Chúng ta đến bệnh viện!

-Ừ... nhưng nửa đêm mà!

-Nửa đêm cũng đến, đừng đầu bác sĩ dậy là được chứ gì! À, phải gọi cho Vu Mặc! – Hàn Hi nhanh chóng tìm điện thoại, gọi ngay cho Vu Mặc lúc này đang ngủ trong ổ chăn ngủ cùng vợ.

Vu Mặc buồn bực bắt máy:

-A lô...

-Vu Mặc, Tử Tinh đau bụng, có phải sắp sinh rồi không? Chẳng phải ngày dự sinh còn tận một tháng sao?

-Hả? – Vu Mặc tỉnh cả ngủ, lồm cồm bò dậy: - Anh đưa điện thoại cho Tử Tinh xem.

Hàn Hi đưa điện thoại cho Tử Tinh, lúc này đã ngồi dậy tựa đầu giường, khó chịu vuốt ve bụng:

-Vu Mặc muốn nói chuyện với em!

-Em đây! Bụng chỉ ần ần đau nhưng càng lúc đau càng nhiều... Vâng, em biết rồi!

Tử Tinh nói xong cúp máy:

-Anh ấy bảo chúng ta không cần đến bệnh viện, nếu có sinh cũng còn rất lâu, anh ấy sẽ lên đường ngay, sáng mai sẽ tới!

-Nhưng em thì sao?

-Xoa một chút sẽ bớt đau! Em không sao mà, tại anh lo quá!

Hàn Hi nghe vậy liền thôi, chỉ lấy quần áo cho cậu thay, sau đó đặt tay lên chiếc bụng đã rất to của cậu, xoa cả đêm, Du Tử Tinh cũng lim dim ngủ lần nữa, nhưng vì khó chịu cũng không ngon giấc lắm.

Sáng hôm sau Vu Mặc đã đến, còn đem theo đầy đủ dụng cụ hỗ trợ sinh khi cần thiết, có lẽ anh đã quyết định ở đây đến khi Du Tử Tinh sinh xong.

-Anh ở đây vậy việc ở bệnh viện thế nào?

-Anh giao lại cho phụ tá rồi, ông cũng sẽ ghé thường xuyên nên không sao đâu! – Vu Mặc khám cho Tử Tinh một chút liền thở phào.: - Chỉ động thai chút thôi! Em cũng biết lần trước sinh Tiểu Du, ông có nói là cơ thể em khi mang thai lần nữa sẽ chịu áp lực rất lớn nên mới bị động thai, nhưng với tình trạng này có lẽ em bé sẽ ra đời sớm hơn dự tính!

-Thế có sao không? – Hàn Hi vội hỏi.

-Không sao! Bé con rất khỏe mạnh, cho dù sinh sớm cũng là một tiểu Cường! – Vu Mặc bật cười.

Nghe vậy hai người đều yên tâm, chỉ là không ngờ một tuần sau đó, Du Tử Tinh lại đau bụng dữ dội, Vu Mặc sau khi khám xong liền nhú mày đẩy người vào phòng sinh đã sớm chuẩn bị, bên cạnh còn có vợ anh và vài trợ lý đem từ bệnh viện lên. Hàn Hi sốt ruột đi tới đi lui ngoài cửa, ông và ba mẹ anh đã được thông báo cũng mang Tiểu Du chạy đến nhà anh, lo lắng chờ đợi.

-Cha, ba ba sắp sinh à?

-Đúng vậy! Tiểu Du sắp gặp được em trai rồi! – Hàn Hi an ủi nhóc con đang ngoái đầu nhìn vào cánh cửa, bản thân anh cũng không khá hơn chút nào.

Thời gian trôi qua như cả thế kỷ, rốt cuộc cũng nghe được tiếng trẻ con khóc oa oa từ trong phòng. Hàn Hi sốt ruột tông cửa xông vào, thấy vợ Vu Mặc mỉm cười ôm một đứa nhóc còn nhăn nhoe đỏ hỏn ra đưa cho anh.

-Này...

-Con của cậu đó!

-Tử Tinh em ấy...

-Đã ngủ say! Một lát nữa là xong rồi, mau ra ngoài! – Cô đuổi hai cha con bọn họ ra, đóng cửa lại.

Hàn Hi ngẩn ngơ nhìn đứa trẻ trong lòng, không biết là xúc động hay sao mà bỗng dưng bật khóc khiến cả nhà hết hồn chạy lại.

-Sao thế? Tử Tinh làm sao?

-Không sao... chỉ là con vui quá thôi! – Hàn Hi xấu hổ nói, ông nội tròng mắt nhìn anh rồi nhìn đến tiểu bảo bảo trong lòng anh, vừa nhìn liền không rời mắt được.

-Cha... em trai, con muốn xem em trai! – Tiểu Du chen tới cạnh chân Hàn Hi, nín nín quần anh giục.

-Đây, em con đây! – Hàn Hi ngồi xuống cho nhóc con xem em trai.

-Sao xấu quá vậy? – Tiểu Du nhú mày.

-Vài hôm nữa sẽ đẹp! Khi con sinh ra cũng xấu vậy á! – Hàn Hi cười chọc nó.

-Mới không! Con đẹp hơn nhiều! Ba đâu ạ?

-Ba con đang ngủ! Một chút sẽ được đẩy ra, bây giờ chúng ta phải trông em, biết không?

-Vâng!

...

Đến trưa hôm sau Du Tử Tinh mới tỉnh lại, cậu mơ màng mở mắt nhìn trần nhà, như chợt nhớ ra điều gì liền muốn bật dậy nhưng không sao cử động được. Đúng lúc cửa phòng mở ra, Hàn Hi ôm theo một đứa trẻ trên tay, cùng một phần thức ăn vào trông cậu, thấy cậu đã tỉnh liền hôn hờ:

-Em tỉnh rồi à? Đói bụng không?

-Em muốn xem cục cưng!

-Cục cưng đây! – Hàn Hi đem cục cưng còn mềm nhũn đưa sang cho cậu bé, Du Tử Tinh vừa nhìn liền mỉm cười vui vẻ, giống hệt Tiểu Du khi mới sinh, nhăn nhoe nhưng lại rất xinh đẹp.

-Giống em không? – Hàn Hi hỏi.

-Ừm... nhìn không ra!

-Anh thấy giống em lắm đó! Ngoan ngoan, hiền hiền, thiệt đáng yêu!

-Anh thật là... nó nhỏ như vậy sao biết hiền chứ?

-Em sinh sẽ hiền thôi! – Hàn Hi không cho là đúng đáp lại.

Du Tử Tinh lắc đầu bó tay, chợt hỏi:

-Đã đặt tên con chưa?

-Ừm... đã suy nghĩ ra một cái tên, nhưng không biết em có đồng ý không? – Hàn Hi chột dạ nói.

-Hử? Tên gì?

-Hàn Ái Tinh!

-A! – Du Tử Tinh sững sốt, sau đó bật cười nhìn Hàn Hi, người này phải yêu cậu đến mức nào chứ: - Tên rất hay!

-Tử Tinh, anh yêu em! – Hàn Hi mỉm cười hôn lên trán cậu: - Cảm ơn em vì đã xuất hiện trong cuộc đời anh, còn vì anh sinh hai đứa nhỏ!

-Em cam tâm tình nguyện mà! – Du Tử Tinh nhìn anh đáp lại.

-Đợi em khỏe lại, chúng ta và hai đứa nhỏ sang Anh kết hôn nhé!

-Vâng!

Đúng lúc cửa phòng lại mở ra, Tiểu Du như ông thần xuất hiện:

-Cha lại giành em của con! – Tiểu Du bĩu môi u oán nhìn Hàn Hi.

Anh cười khổ:

-Cha chỉ đem em cho ba ba nhìn thôi mà!

-Sao không đem con theo chứ?

-Chẳng phải con cũng chạy sang rồi sao?

-...

Du Tử Tinh nhìn hai cha con bọn họ cãi nhau, lại liếc nhìn cục bột nhỏ trong lòng, bé con mở cặp mắt to tròn xanh nhạt nhìn cậu, rất đáng yêu ngáp một cái... Du Tử Tinh cảm thấy, dù có trả giá bao nhiêu vì đoạn tình cảm này, cậu đều thấy thật xứng đáng...

Yêu là như thế, đúng không?

~HẾT~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhin-ve-phia-anh>